

Johannes-Evangelium in Sanskrit und Deutsch

Diese Sonderausgabe ist nur für Deutsche bestimmt. Die Komplettausgabe mit zusätzlichen Übersetzungen in English und Latein sowie mit weiteren Erläuterungen befindet sich hier:

<http://www.sanskritweb.net/sansdocs/#BIBLE>

१-१ आदौ वाद आसीत्। स च वाद ईश्वरेण सार्धमासीत्। स वादः स्वयमीश्वर एव।

1-1 ādau vāda āsīt | sa ca vāda īśvareṇa sārḍham_āsīt | sa vādaḥ svayam īśvara eva |

1-1 Im Anfang war das Wort, und das Wort war bei Gott, und Gott war das Wort.

१-२ स आदावीश्वरेण सहासीत्

1-2 sa ādāv_īśvareṇa sahāsīt

1-2 Dasselbe war im Anfang bei Gott.

१-३ तेन सर्वं वस्तु ससृजे। सृष्टवस्तुषु किमपि वस्तु तेनासृष्टं नास्ति

1-3 tena sarvaṃ vastu sasṛje | sṛṣṭa-vastuṣu kim_āpi vastu tenāsṛṣṭaṃ nāsti

1-3 Alle Dinge sind durch dasselbe gemacht, und ohne dasselbe ist nichts gemacht, was gemacht ist.

१-४ स जीवनस्याकारः। तच्च जीवनं मनुष्याणां ज्योतिः।

1-4 sa jīvanasyākāraḥ | tac_ca jīvanam manuṣyāṇām jyotiḥ |

1-4 In ihm war das Leben, und das Leben war das Licht der Menschen.

१-५ तज्ज्योतिरन्धकारे प्रचकाशे किंत्वन्धकारस्तन्न जग्राह।

1-5 taj_jyotir_andha-kāre pra-cakāṣe kiṃ_tv_andha-kāras tan_na jagrāha |

1-5 Und das Licht scheint in der Finsternis, und die Finsternis hat's nicht begriffen.

१-६ योहन्नामक एको मनुज ईश्वरेण प्रेषयांचक्रे।

1-6 yohan_nāmaka eko manu-ja īśvareṇa preṣayāṃ_cakre |

1-6 Es ward ein Mensch von Gott gesandt, der hieß Johannes.

१-७ तद्द्वारा यथा सर्वे विश्वसन्ति तदर्थं स तज्ज्योतिषि प्रमाणं दातुं साक्षिस्वरूपो भूत्वागमत्

1-7 tad-dvārā yathā sarve vi-śvasanti tad-arthaṃ sa taj-jyotiṣi pra-māṇam dātum sākṣi-svarūpo bhūtvāgamat

1-7 Dieser kam zum Zeugnis, daß er von dem Licht zeugte, auf daß sie alle durch ihn glaubten.

१-८ स स्वयं तज्ज्योतिर्न। किंतु तज्ज्योतिषि प्रमाणं दातुमागमत्।

1-8 sa svayaṃ taj_jyotir_na | kiṃ_tu taj_jyotiṣi pra-māṇam dātum ā-gamat |

1-8 Er war nicht das Licht, sondern daß er zeugte von dem Licht.

१-९ जगत्यागत्य यः सर्वमनुजेभ्यो दीप्तिं ददाति तदेव सत्यज्योतिः।

1-9 jagaty_ā-gatya yaḥ sarva-manu-jebhyo dīptiṃ dadāti tad_eva satya-jyotiḥ |

1-9 Das war das wahrhaftige Licht, welches alle Menschen erleuchtet, die in diese Welt kommen.

१-१० स यज्जगदसृजत्तन्मध्य एव स आसीत्। किंतु जगतो लोकास्तं नाजानन्

1-10 sa yaj_jagad_asṛjat tan-madhy eva sa āsīt | kiṃ_tu jagato lokāstaṃ nājānan

1-10 Es war in der Welt, und die Welt ist durch dasselbe gemacht; und die Welt kannte es nicht.

१-११ निजाधिकारं स आगच्छत्। किंतु प्रजास्तं नागृह्णन्।

1-11 ni-jādhi-kāraṃ sa ā-gacchat | kiṃ_tu pra-jās_tam nāgr̥hṇan |

1-11 Er kam in sein Eigentum; und die Seinen nahmen ihn nicht auf.

१-१२ तथापि ये ये तमगृह्णन्। अर्थात्तस्य नाम्नि व्यश्वसन्तेभ्य ईश्वरस्य पुत्रा भवितुमधिकारमददात्।

1-12 tathāpi ye ye tam_agr̥hṇan | arthāt_tasya nāmni vy-aśvasan tebhya īśvarasya putrā bhavitum adhi-kāram adadāt |

1-12 Wie viele ihn aber aufnahmen, denen gab er Macht, Kinder Gottes zu werden, die an seinen Namen glauben;

१-१३ तेषां जनिः शोणितान्न शारीरिकाभिलाषान्न मानवानामिच्छातो न किंत्वीश्वरादभवत्।

1-13 teṣāṃ janiḥ ṣoṇitān_na śārīrikābhilāṣān_na mānavānām icchāto na kiṃ_tv_īśvarād_abhavat |

1-13 welche nicht von dem Geblüt noch von dem Willen des Fleisches noch von dem Willen eines Mannes, sondern von Gott geboren sind.

१-१४ स वादो मनुष्यरूपेणावतीर्य सत्यतानुग्रहभ्यां परिपूर्णः सन्सार्धमस्माभिर्न्यवसत्ततः पितुरद्वितीयपुत्रस्य योग्यो यो महिमा तं महिमानं तस्यापश्याम।

1-14 sa vādo manuṣya-rūpeṇāva-tīrya satyatānu-grahabhyāṃ pari-pūrṇaḥ san sārddham asmābhir_ny-avasat tataḥ pitur_a-dvitiya-putrasya yogyo yo mahimā tam mahimānaṃ tasyāpaśyāma |

1-14 Und das Wort ward Fleisch und wohnte unter uns, und wir sahen seine Herrlichkeit, eine Herrlichkeit als des eingeborenen Sohnes vom Vater, voller Gnade und Wahrheit.

१-१५ ततो योहनपि प्रचार्य साक्ष्यमिदं दत्तवान्यो मम पश्चादागमिष्यति स मत्तो गुरुतरः। यतो मत्पूर्वं स विद्यमान आसीत्। यदर्थमहं साक्ष्यमिदमदां स एषः।

1-15 tato yohan_api pra-cārya sāksyam_idam dattavān yo mama paścād ā-gamiṣyati sa matto gurutarah | yato mat-pūrvam sa vidyamāna āsit | yad-artham aham sāksyam_idam adāṃ sa eṣaḥ |

1-15 Johannes zeugt von ihm, ruft und spricht: Dieser war es, von dem ich gesagt habe: Nach mir wird kommen, der vor mir gewesen ist; denn er war eher als ich.

१-१६ अपरं च तस्य पूर्णताया वयं सर्वे क्रमशः क्रमशो ऽनुग्रहं प्राप्ताः।

1-16 a-param ca tasya pūrṇatāyā vyaṃ sarve kramaśaḥ kramaśo 'nu-grahaṃ prāptāḥ |

1-16 Und von seiner Fülle haben wir alle genommen Gnade um Gnade.

१-१७ मूसाद्वारा व्यवस्था दत्ता किंत्वनुग्रहः सत्यत्वं च यीशुख्रीष्टद्वारा समुपातिष्ठताम्।

1-17 mūsā-dvārā vy-ava-sthā dattā kiṃ_tv_anu-grahaḥ satyatvam ca yīśu-khrīṣṭa-dvārā sam-upātiṣṭhatām |

1-17 Denn das Gesetz ist durch Moses gegeben; die Gnade und Wahrheit ist durch Jesum Christum geworden.

१-१८ कोऽपि मनुज ईश्वरं कदापि नापश्यत्किंतु पितुः क्रोडस्यो ऽद्वितीयः पुत्रस्तं प्राकाशयत्।

1-18 ko'pi manu-ja īśvaram kadāpi nāpaśyat kiṃ_tu pituḥ kroḍasyo 'dvitiyaḥ putras_tam prākāśayat |

1-18 Niemand hat Gott je gesehen; der eingeborene Sohn, der in des Vaters Schoß ist, der hat es uns verkündigt.

१-१९ त्वं कः इति वाक्यं प्रष्टुं यदा यिहूदीयलोका याज्कान्तेविलोकांश्च यिरूशालमो योहनः समीपे प्रेषयामासुः।

1-19 tvam kaḥ? iti vākyaṃ praṣṭuṃ yadā yihūdiya-lokā yājkān levi-lokāṃś_ca yirūśālamō yohanaḥ sam-īpe preṣayām_āsuḥ |

1-19 Und dies ist das Zeugnis des Johannes, da die Juden sandten von Jerusalem Priester und Leviten, daß sie ihn fragten: Wer bist du?

१-२० तदा स स्वीकृतवान्नापहृतवान्नाहमभिषिक्त इत्यङ्गीकृतवान्।

1-20 tadā sa svī-kṛtavān nāpahnutavān nāham abhi-ṣikta ity_āṅgī-kṛtavān |

1-20 Und er bekannte und leugnete nicht; und er bekannte: Ich bin nicht Christus.

१-२१ तदा ते ऽपृच्छन्तर्हि को भवान् किमेलियः सोऽवदत्। ततस्तेऽपृच्छन्तर्हि भवान्स भविष्यद्वादी सोऽवदत्नाहं सः।

1-21 tadā te 'pṛcchan tarhi ko bhavān? kim eliyaḥ? so'vadat na | tatas_te'pṛcchan tarhi bhavān sa bhaviṣyad-vādi? so'vadat nāhaṁ saḥ |

1-21 Und sie fragten ihn: Was denn? Bist du Elia? Er sprach: Ich bin's nicht. Bist du der Prophet? Und er antwortete: Nein!

१-२२ तदा तेऽपृच्छन्। तर्हि भवान्कः वयं गत्वा प्रेरकान्त्वयि किं वक्ष्यामः स्वस्मिन्किं वदसि

1-22 tadā te'pṛcchan | tarhi bhavān kaḥ? vayaṁ gatvā prerakān tvayi kiṁ vakṣyāmaḥ? svasmin kiṁ vadasi?

1-22 Da sprachen sie zu ihm: Was bist du denn? Daß wir Antwort geben denen, die uns gesandt haben. Was sagst du von dir selbst?

१-२३ तदा सोऽवदत्। परमेशस्य पन्थानं परिष्कुरुत सर्वतः। इतीदं प्रान्तरे वाक्यं वदतः कस्यचिद्रवः। कथामिमां यस्मिन्निशयियो भविष्यद्वादी लिखितवान्सोऽहम्।

1-23 tadā so'vadat | parameśasya panthānaṁ pariṣ-kuruta sarvataḥ | itīdaṁ prāntare vākyaṁ vadataḥ kasya_cid_ravaḥ | kathām_imāṁ yasmin yiśayiyo bhaviṣyad-vādi likhitavān so'ham |

1-23 Er sprach: Ich bin eine Stimme eines Predigers in der Wüste: Richtet den Weg des HERRN! wie der Prophet Jesaja gesagt hat.

१-२४ ये प्रेषितास्ते फिरूशिलोकाः।

1-24 ye preṣitās_te phirūśi-lokāḥ |

1-24 Und die gesandt waren, die waren von den Pharisäern.

१-२५ तदा तेऽपृच्छन्। यदि नाभिषिक्तोऽसि एलियोऽसि न स भविष्यद्वाद्यपि नासि च तर्हि लोकान्मज्जयसि कुतः

1-25 tadā te'pṛcchan | yadi nābhi-ṣikto'si elio'si na sa bhaviṣyad-vādy_āpi nāsi ca tarhi lokān majjayasi kutaḥ?

1-25 Und sie fragten ihn und sprachen zu ihm: Warum taufst du denn, so du nicht Christus bist noch Elia noch der Prophet?

१-२६ ततो योहन्प्रत्यवोचत्। तोयेऽहं मज्जयामीति सत्यं किंतु यं यूयं न जानीथ तादृश एको जनो युष्माकं मध्य उपतिष्ठति।

1-26 tato yohan praty-avocat | toye'haṁ majjayāmiti satyaṁ kiṁ_tu yaṁ yūyaṁ na jānītha tādrśa eko jano yuṣmākaṁ madhya upa-tiṣṭhati |

1-26 Johannes antwortete ihnen und sprach: Ich taufe mit Wasser; aber er ist mitten unter euch getreten, den ihr nicht kennt.

१-२७ स मत्पश्चादागतोऽपि मत्पूर्वं वर्तमान आसीत्तस्य पादुकाबन्धनं मोचयितुमपि नाहं योग्योऽस्मि।

1-27 sa mat-paścād ā-gato'pi mat-pūrvam vartamāna āsīt tasya pādukā-bandhanaṁ mocayitum_āpi nāhaṁ yogyo'smi |

1-27 Der ist's, der nach mir kommen wird, welcher vor mir gewesen ist, des ich nicht wert bin, daß ich seine Schuhriemen auflöse.

१-२८ यर्दननद्याः पारस्थवैथवारायां यस्मिन्स्थाने योहनमज्जयत्तस्मिन्स्थाने सर्वमेतदघटत।

1-28 yardana-nadyāḥ pārstha-vaithavārāyāṁ yasmin sthāne yohan amajjayat tasmin sthāne sarvam_etad aghatata |

1-28 Dies geschah zu Bethabara jenseit des Jordans, wo Johannes taufte.

१-२९ परेऽहनि योहन्खनिकटमागच्छन्तं यीशुं विलोक्य प्रावोचत्जगतः पापमोचकमीश्वरस्य मेषशावकं पश्यत।

1-29 pare'hani yohan khanikaṭam ā-gacchantam yīsum vi-lokya prāvocat jagataḥ pāpa-mocakam īśvarasya meṣa-sāvakaṃ paśyata |

1-29 Des andern Tages sieht Johannes Jesum zu ihm kommen und spricht: Siehe, das ist Gottes Lamm, welches der Welt Sünde trägt!

१-३० यो मम पश्चादागमिष्यति स मत्तो गुरुतरः। यतो हेतोर्मत्पूर्वं सोऽवर्तत। यस्मिन्नहं कथामिमां कथितवान्स एवायं।

1-30 yo mama paścād ā-gamiṣyati sa matto gurutarah | yato hetor_mat-pūrvaṃ so'vartata | yasmin_naham kathām_imām kathitavān sa evāyaṃ |

1-30 Dieser ist's, von dem ich gesagt habe: Nach mir kommt ein Mann, welcher vor mir gewesen ist; denn er war eher denn ich.

१-३१ अपरम्नाहूहमेनं प्रत्यभिज्ञातवान्। किंतु इस्रायेल्लोका एनं यथा परिचिन्वन्ति तदभिप्राययेणाहं जले मज्जयितुमागच्छम्।

1-31 aparam nāham_enaṃ praty-abhi-jñātavān | kiṃ_tu isrāyel_lokā enaṃ yathā pari-cinvanti tad-abhi-prāyayenaḥam jale majjayitum ā-gaccham |

1-31 Und ich kannte ihn nicht; sondern auf daß er offenbar würde in Israel, darum bin ich gekommen, zu taufen mit Wasser.

१-३२ पुनश्च योहनपरमेकम्प्रमाणं दत्त्वा कथितवान्। विहायसः कपोतवदवतरन्तमात्मानमस्योपर्यवतिष्ठन्तं च दृष्टवानहम्।

1-32 punaś_ca yohan aparam_ekam pra-māṇaṃ dattvā kathitavān | vi-hāyasaḥ kapotavad avatarantam_ātmānam asyopary-ava-tiṣṭhantaṃ ca dṛṣṭavān aham |

1-32 Und Johannes zeugte und sprach: Ich sah, daß der Geist herabfuhr wie eine Taube vom Himmel und blieb auf ihm.

१-३३ नाहमेनं प्रत्यभिज्ञातवानिति सत्यं किंतु यो जले मज्जयितुं मां प्रैरयत्स एवेमां कथामकथयत्यस्योपर्यात्मानमवतरन्तमवतिष्ठन्तं च द्रक्ष्यसि स एव पवित्रे आत्मनि मज्जयिष्यति।

1-33 nāham_enaṃ praty-abhi-jñātavān iti satyaṃ kiṃ_tu yo jale majjayitum māṃ prairayat sa evemām kathām_akathayat yasyopary_ātmānam ava-tarantam ava-tiṣṭhantaṃ ca drakṣyasi sa eva pavitre ātmani majjayiṣyati |

1-33 Und ich kannte ihn nicht; aber der mich sandte, zu taufen mit Wasser, der sprach zu mir: Auf welchen du sehen wirst den Geist herabfahren und auf ihm bleiben, der ist's, der mit dem heiligen Geist tauft.

१-३४ अतस्तन्निरीक्ष्यायमीश्वरस्य तनय इति प्रमाणं ददामि।

1-34 atas_tan-nir-ikṣyāyam īśvarasya tanaya iti pra-māṇaṃ dadāmi |

1-34 Und ich sah es und zeugte, daß dieser ist Gottes Sohn.

१-३५ परेऽहनि योहन्द्वाभ्यां शिष्याभ्यां सार्धे तिष्ठन्

1-35 pare'hani yohan dvābhyāṃ śiṣyābhyāṃ sārdhe tiṣṭhan

1-35 Des andern Tages stand abermals Johannes und zwei seiner Jünger.

१-३६ यीशुं गच्छन्तं विलोक्य गदितवान्। ईश्वरस्य मेषशावकं पश्यत।

1-36 yīsum gacchantaṃ vi-lokya gaditavān | īśvarasya meṣaśāvakaṃ paśyata |

1-36 Und als er Jesum sah wandeln, sprach er: Siehe, das ist Gottes Lamm!

१-३७ इमां कथां श्रुत्वा द्वौ शिष्यौ यीशोः पश्चादीयतुः।

1-37 imām kathām śrutvā dvau śiṣyau yīsoḥ paścād iyatuḥ |

1-37 Und die zwei Jünger hörten ihn reden und folgten Jesu nach.

१-३८ ततो यीशुः परावृत्य तौ पश्चादागच्छन्तौ दृष्ट्वा पृष्टवान्। युवां किं गवेषयथ तावपृच्छतां हे रब्बि अर्थाथे गुरो भवान्कुत्र तिष्ठति

1-38 tato yīsuḥ parā-vṛtya tau paścād ā-gacchantau dṛṣṭvā pṛṣṭavān | yuvāṃ kiṃ gaveṣayatha? tāv_apṛcchatām he rabbi arthāt he guro bhavān kutra tiṣṭhati?

1-38 Jesus aber wandte sich um und sah sie nachfolgen und sprach zu ihnen: Was suchet ihr? Sie aber sprachen zu ihm: Meister, wo bist du zur Herberge?

१-३९ ततः सोऽवादीत्। एत्य पश्यतम्। तदा तौ तेन साकं ब्रजित्वा तस्य वासस्थानमदर्शताम्। ततो दिवसस्य तृतीयप्रहरस्य गतत्वात्तौ तद्दिनं तस्य सङ्गोऽस्थाताम्।

1-39 tataḥ so'vādīt | etya paśyatam | tadā tau tena sākaṃ vrajitvā tasya vāsa-sthānam adarśatām | tato divasasya tṛtiya-pa-harasya gatavāt tau tad-dinaṃ tasya saṅge'sthātām |

1-39 Er sprach zu ihnen: Kommt und sehet's! Sie kamen und sahen's und blieben den Tag bei ihm. Es war aber um die zehnte Stunde.

१-४० यौ द्वौ योहनो वाक्यं श्रुत्वा यीशोः पश्चाद्गमतां तयोः शिमोन्पितरस्य भ्राता य आन्द्रियः।

1-40 yau dvau yohano vākyaṃ śrutvā yīsoḥ paścād agamatām tayoh śimon_pitarasya bhrātā ya āndriyaḥ |

1-40 Einer aus den zweien, die von Johannes hörten und Jesus nachfolgten, war Andreas, der Bruder des Simon Petrus.

१-४१ स इत्वा प्रथमं निजसोदरं शिमोनं साक्षात्प्राप्य कथितवान्। वयं ख्रीष्टमर्थातभिषिक्तपुरुषं साक्षात्कृतवन्तः।

1-41 sa itvā prathamam ni-ja-sodaram śimonaṃ sāksāt prāpya kathitavān | vayaṃ khriṣṭam arthāt abhi-ṣikta-puruṣam sāksāt kṛtavantaḥ |

1-41 Der findet am ersten seinen Bruder Simon und spricht zu ihm: Wir haben den Messias gefunden (welches ist verdolmetscht: der Gesalbte),

१-४२ पश्चात्स तं यीशोः समीपमानयन्। तदा यीशुस्तं दृष्ट्वावदत्। त्वं यूनसः पुत्रः शिमोन्। किंतु त्वन्नामधेयं कैफाः वा पितरः अर्थात्प्रस्तरो भविष्यति।

1-42 paścāt sa taṃ yīsoḥ sam-ipam ānayan | tadā yīsuḥ taṃ dṛṣṭvāvadat | tvaṃ yūnasaḥ putraḥ śimon | kiṃ tu tvaṃ nāma-dheyam kaiphāḥ (vā pitarah) arthāt pra-staro bhaviṣyati |

1-42 und führte ihn zu Jesu. Da ihn Jesus sah, sprach er: Du bist Simon, Jona's Sohn; du sollst Kephas (Fels) heißen.

१-४३ परेऽहनि यीशौ गालीलं गन्तुं निश्चितचेतसि सति फिलिपनामानं जनं साक्षात्प्राप्यावोचत्। मम पश्चादागच्छ।

1-43 pare'hani yīsau gālilam gantum niś-cita-cetasi sati philipa-nāmānaṃ janam sāksāt prāpyāvocat | mama paścād ā-gaccha |

1-43 Des andern Tages wollte Jesus wieder nach Galiläa ziehen und findet Philippus und spricht zu ihm: Folge mir nach!

१-४४ वैत्सैदानाम्नि यस्मिन्ग्रामे पितरान्द्रिययोर्वास आसीत्।

1-44 vaitsaidā-nāmni yasmin grāme pitarāndriyayor_vāsa āsīt |

1-44 Philippus aber war von Bethsaida, aus der Stadt des Andreas und Petrus.

१-४५ तस्मिन्ग्रामे तस्य फिलिपस्य वसतिरासीत्। पश्चात्फिलिपो निथनेलं साक्षात्प्राप्यावदत्मूसाव्यवस्थाग्रन्थे भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु च यस्याख्यानं लिखितमास्ते तं यूषफः पुत्रं नासरतीयं यीशुं साक्षादकार्षम् वयम्।

1-45 tasmin grāme tasya philipasya vasatir_āsīt | paścāt philipo nithanelam sāksāt prāpyāvadat mūsā-vy-ava-sthā-granthe bhaviṣyad-vādinām grantheṣu ca yasyākhyānam likhitam_āste taṃ yūṣaphaḥ putraṃ nāsaratiyaṃ yīśuṃ sāksād akārṣma vayam |

1-45 Philippus findet Nathanael und spricht zu ihm: Wir haben den gefunden, von welchem Moses im Gesetz und die Propheten geschrieben haben, Jesum, Joseph's Sohn von Nazareth.

१-४६ तदा निथनेल्कथितवान्नासरन्नगरात्किं कश्चिदुत्तम उत्पत्तुं शक्नोति ततः फिलिपोऽवोचतेत्य पश्य।

1-46 tadā nithanel kathitavān nāsaran-nagarāt kiṃ kaś_cid_uttama ut-pattum śaknoti? tataḥ philipo'vocat etya paśya |

1-46 Und Nathanael sprach zu ihm: Was kann von Nazareth Gutes kommen? Philippus spricht zu ihm: Komm und sieh es!

१-४७ अपरं च यीशुः स्वस्य समीपं तमागच्छन्तं दृष्ट्वा व्याहृतवान्। पश्यायं निष्कपटः सत्य इस्त्रायेल्लोकः।

1-47 a-param ca yīśuḥ svasya sam-īpaṃ tam ā-gacchantam dṛṣṭvā vy-ā-hṛtavān | paśyāyaṃ niṣkapaṭaḥ satya isrāyel-lokaḥ |

1-47 Jesus sah Nathanael zu sich kommen und spricht von ihm: Siehe, ein rechter Israeliter, in welchem kein Falsch ist.

१-४८ ततः सोऽवदत्। भवान्मां कथं प्रत्यभिजानाति यीशुरवादीत्। फिलिपस्य आह्वानात्पूर्वं यदा त्वमुडुम्बरस्य तरोर्मूलेऽस्थास्तदा त्वामदर्शम्।

1-48 tataḥ so'vadat | bhavān māṃ katham praty-abhi-jānāti? yīśur_avādīt | philipasya ā-hvānāt pūrvam yadā tvam_uḍumbarasya taror_mūle'sthās_tadā tvām_adarśam |

1-48 Nathanael spricht zu ihm: Woher kennst du mich? Jesus antwortete und sprach zu ihm: Ehe denn dich Philippus rief, da du unter dem Feigenbaum warst, sah ich dich.

१-४९ निथलेमचकथत्। हे गुरो भवान्नितान्तमीश्वरस्य पुत्रोऽसि। भवानिस्त्रायेल्वंशस्य राजा।

1-49 nithalem acakathat | he guro bhavān ni-tāntam īśvarasya putro'si | bhavān isrāyel-vaṃśasya rājā |

1-49 Nathanael antwortete und spricht zu ihm: Rabbi, du bist Gottes Sohn, du bist der König von Israel!

१-५० ततो यीशुर्व्याहरत्। त्वामुडुम्बरस्य पादपस्य मूले दृष्टवानहं ममैतस्माद्वाक्यात्किं त्वं व्यश्वसीः एतस्मादप्याश्रयाणि कार्याणि द्रक्ष्यसि।

1-50 tato yīśur_vy-āharat | tvām_uḍumbarasya pāda-pasya mūle dṛṣṭavān_ahaṃ mamaitasmād_vākyaṭ kiṃ tvam vy-aśvasiḥ? etasmād_apy_āścaryaṇi kāryaṇi drakṣyasi |

1-50 Jesus antwortete und sprach zu ihm: Du glaubst, weil ich dir gesagt habe, daß ich dich gesehen habe unter dem Feigenbaum; du wirst noch Größeres denn das sehen.

१-५१ अन्यच्चावादीद्युष्मानहं यथार्थं वदामि। इतः परं मोचिते मेघद्वारे तस्मान्मनुजसूनुना ईश्वरस्य दूतगणमवरोहन्तमारोहन्तं च द्रक्ष्यथ।

1-51 anyac_cāvādīd yuṣmān_ahaṃ yathārtham vadāmi | itaḥ param mocite megha-dvāre tasmān_manu-ja-sūnunā īśvarasya dūta-gaṇam ava-rohantam ā-rohantam ca drakṣyatha |

1-51 Und spricht zu ihm: Wahrlich, wahrlich ich sage euch: Von nun an werdet ihr den Himmel offen sehen und die Engel Gottes hinauf und herab fahren auf des Menschen Sohn.

२-१ अनन्तरं तृतीयदिवसे गालीलप्रदेशीये कान्नानाम्नि नगरे विवाह आसीत्तत्र च यीशोर्मातातिष्ठत्।

2-1 an-antaram tṛtiya-divase gālil-pra-deśīye kānnā-nāmnī nagare vi-vāha āsīt tatra ca yīśor mātātiṣṭhat |

2-1 Und am dritten Tag ward eine Hochzeit zu Kana in Galiläa; und die Mutter Jesu war da.

२-२ तस्मै विवाहाय यीशुस्तस्य शिष्याश्च निमन्त्रिता आसन्।

2-2 tasmai vi-vāhāya yīśus_tasya śiṣyāś_ca ni-mantritā āsan |

2-2 Jesus aber und seine Jünger wurden auch auf die Hochzeit geladen.

२-३ तदनन्तरं द्राक्षारसस्य न्यूनत्वाद्दीशोर्माता तमवदत्। एतेषां द्राक्षारसो नास्ति।

2-3 tad-anantaram drākṣā-rasasya nyūnatvād yīśor_mātā tam_avadat | eteṣāṃ drākṣā-raso nāsti |

2-3 Und da es an Wein gebrach, spricht die Mutter Jesu zu ihm: Sie haben nicht Wein.

२-४ तदा स तामवोचत्। हे नारि मया सह तव किं कार्यम् मम समय इदानीं नोपतिष्ठति।

2-4 tadā sa tām avocat | he nāri mayā saha tava kiṃ kāryam? mama sam-aya idāniṃ nopatiṣṭhati |

2-4 Jesus spricht zu ihr: Weib, was habe ich mit dir zu schaffen? Meine Stunde ist noch nicht gekommen.

२-५ ततस्तस्य माता दासानवोचद्। अयं यद्वदति तदेव कुरुत।

2-5 tatas_tasya mātā dāsān avocad | ayaṃ yad_vadati tad_eva kuruta |

2-5 Seine Mutter spricht zu den Dienern: Was er euch sagt, das tut.

२-६ तस्मिन्स्थाने यिहूदीयानां शुचित्वकरणव्यवहारानुसारेणाढकैकजलधराणि पाषाणम्यानि षड्वहत्यात्राणि आसन्।

2-6 tasmin sthāne yihūdiyānām śucitva-karaṇa-vyavahārānusārenāḍhakaika-jaladharāṇi pāṣāṇamyāni ṣaḍ vṛhat-pātrāṇi āsan |

2-6 Es waren aber allda sechs steinerne Wasserkrüge gesetzt nach der Weise der jüdischen Reinigung, und ging in je einen zwei oder drei Maß.

२-७ तदा यीशुस्तान्सर्वकलशान्जलैः पूरयितुं तानाज्ञापयत्। ततस्ते सर्वान् कुम्भानाकर्णं जलैः पर्यपूरयन्।

2-7 tadā yīśus tān sarva-kalaśān jalaiḥ pūrayituṃ tān_ājñāpayat | tatas_te sarvān_kumbhān ā-kaṇṇaṃ jalaiḥ pary-apūrayan |

2-7 Jesus spricht zu ihnen: Füllet die Wasserkrüge mit Wasser! Und sie füllten sie bis obenan.

२-८ अथ तेभ्यः किंचिदुत्तार्य भोज्याधिपतेः समीपं नेतुं स तानादिशत्। ते तदनयत्।

2-8 atha tebhyaḥ kiṃ_cid_ut-tārya bhojyādhi-pateḥ sam-īpaṃ netuṃ sa tān_ādiśat | te tad_anayat |

2-8 Und er spricht zu ihnen: Schöpfet nun und bringet's dem Speisemeister! Und sie brachten's.

२-९ अपरं च तज्जलं कथं द्राक्षारसोऽभवत्तज्जलवाहका दासा ज्ञातुं शक्ताः किंतु तद्भोज्याधिपो ज्ञातुं नाशक्रोत्तदवलिह्य वरं सम्बोध्यावदत्।

2-9 a-param ca taj_jalam katham drākṣā-raso'bhavat taj-jala-vāhakā dāsā jñātuṃ śaktāḥ kiṃ_tu tad-bhojyādhi-po jñātuṃ nāśaknot tad_ava-lihya varam sam-bodhyāvadat |

2-9 Als aber der Speisemeister kostete den Wein, der Wasser gewesen war, und wußte nicht, woher er kam (die Diener aber wußten's, die das Wasser geschöpft hatten), ruft der Speisemeister den Bräutigam

२-१० लोकाः प्रथमं उत्तमद्राक्षारसं ददति। तेषु यथेष्टं पीतवत्सु तस्मात्किंचिदनुत्तमं च ददति। किंतु त्वमिदानीं यावत्तुत्तमद्राक्षारसं स्थापयसि।

2-10 lokāḥ prathamam uttama-drākṣā-rasaṃ dadati | teṣu yatheṣṭaṃ pītavatsu tasmāt kiṃ_cid_an_uttamaṃ ca dadati | kiṃ_tu tvam_idānīm yāvat uttama-drākṣā-rasaṃ sthāpayasi |

2-10 und spricht zu ihm: Jedermann gibt zum ersten guten Wein, und wenn sie trunken geworden sind, alsdann den geringeren; du hast den guten Wein bisher behalten.

२-११ इत्थं यीशुर्गालीलप्रदेशे आश्चर्यकर्म प्रारभ्य निजमहिमानम्प्राकाशयत्। ततः शिष्यास्तस्मिन्व्यश्वसन्।

2-11 itthaṃ yīśur_gālīla-pradeśe āścarya-karma prārabhya nija-mahimānam prākāśayat | tataḥ śiṣyās_tasmin vy-aśvasan |

2-11 Das ist das erste Zeichen, das Jesus tat, geschehen zu Kana in Galiläa, und offenbarte seine Herrlichkeit. Und seine Jünger glaubten an ihn.

२-१२ ततः परं स निजमातृभ्रातृशिष्यैः सार्धं कफर्नाहूममगमत्। किंतु तत्र बहुदिनानि नातिष्ठत्।

2-12 tataḥ param sa nija-mātr-bhrātr-śiṣyaiḥ sārddhaṃ kapharnāhūmam agamat | kiṃ_tu tatra bahu-dināni nātiṣṭhat |

2-12 Darnach zog er hinab gen Kapernaum, er, seine Mutter, seine Brüder und seine Jünger; und sie blieben nicht lange daselbst.

२-१३ तदनन्तरं यिहूदीयानां निस्तारोत्सवे निकटमागते यीशुर्यिरूशालमगरमगच्छत्।

2-13 tad-anantaram yihūdīyānām nistārotsave nikaṭam_ā-gate yīsur_yirūsālam-nagaram agacchat |

2-13 Und der Juden Ostern war nahe, und Jesus zog hinauf gen Jerusalem.

२-१४ ततो मन्दिरस्य मध्ये गोमेषपारावतविक्रयिणो वाणिजश्चोपविष्टान्विलोक्य

2-14 tato mandirasya madhye go-meṣa-pārāvata-vikrayiṇo vāṇijaś_copa-viṣṭān vi-lokya

2-14 Und er fand im Tempel sitzen, die da Ochsen, Schafe und Tauben feil hatten, und die Wechsler.

२-१५ रज्जुभिः कशां निर्माय सर्वगोमेषादिभिः सार्धं तान्मन्दिराद्दूरीकृतवान्।

2-15 rajjubhiḥ kaśāṃ nir-māya sarva-go-meṣādibhiḥ sārḍham tān mandirād dūrikṛtavān |

2-15 Und er machte eine Geißel aus Stricken und trieb sie alle zum Tempel hinaus samt den Schafen und Ochsen und verschüttete den Wechslern das Geld und stieß die Tische um

२-१६ वणिजां मुद्रादि विकीर्य आसनानि न्युञ्जीकृत्य पारावतविक्रयिभ्योऽकथयद्। अस्मात्स्थानात्सर्वाण्येतानि नयत। मम पितुर्गृहं वाणिज्यगृहं मा कार्ष्णं।

2-16 vaṇijāṃ mudrādi vi-kīrya āsanāni nyubjī-kṛtya pārāvata-vikrayibhyo'kathayad | asmāt sthānāt sarvāṇy_etāni nayata | mama pitur_gṛhaṃ vāṇijya-gṛhaṃ mā kārṣṭa |

2-16 und sprach zu denen, die die Tauben feil hatten: tragt das von dannen und macht nicht meines Vaters Haus zum Kaufhause!

२-१७ तस्मात्। ऽतन्मन्दिरार्थं उद्योगो यस्तु स ग्रसतीव माम्। इमंशास्त्रीयलिपिं शिष्याः समस्मरन्।

2-17 tasmāt | 'tan-mandirārtha ud-yogo yas_tu sa grasatīva mām' | imam śāstriya-lipim śiṣyāḥ sam_asmaran |

2-17 Seine Jünger aber gedachten daran, daß geschrieben steht: Der Eifer um dein Haus hat mich gefressen.

२-१८ ततः परं यिहूदीयलोका यीशुमवदन्। त्वमीदृशकर्मकरणात्किं चिह्नमस्मान्दर्शयसि

2-18 tataḥ paraṃ yihūdīya-lokā yīsum_avadan | tvam_idṛś-karma-karaṇāt kiṃ cihnam_asmān darśayasi?

2-18 Da antworteten nun die Juden und sprachen zu ihm: Was zeigst du uns für ein Zeichen, daß du solches tun mögest?

२-१९ ततो यीशुस्तानवोचद्युष्माभिरेतस्मिन्मन्दिरे नाशिते दिनत्रयमध्येऽहं तदुत्थापयिष्यामि।

2-19 tato yīsus_tān_avocad yuṣmābhir_etasmin mandire nāsite dina-traya-madhye'haṃ tad ut-thāpayiṣyāmi |

2-19 Jesus antwortete und sprach zu ihnen: Brechet diesen Tempel, und am dritten Tage will ich ihn aufrichten.

२-२० तदा यिहूदीया व्याहार्षुः। एतस्य मन्दिरस्य निर्माणेन षड्वत्वारिशद्वत्सरा गताः। त्वं किं दिनत्रयमध्ये तदुत्थापयिष्यसि

2-20 tadā yihūdīyā vy-āhārṣuḥ | etasya mandirasya nir-māṇena ṣaṭ-catvāriṃśad_vatsarā gatāḥ | tvam kiṃ dina-traya-madhye tad ut-thāpayiṣyasi?

2-20 Da sprachen die Juden: Dieser Tempel ist in Jahren erbaut; und du willst ihn in drei Tagen aufrichten?

२-२१ किंतु स निजदेहरूपमन्दिरे कथामिमां कथितवान्।

2-21 kiṃ_tu sa nija-deha-rūpa-mandire kathām_imāṃ kathitavān |

2-21 (Er aber redete von dem Tempel seines Leibes.

२-२२ स यदेतादृशं गदितवान्तच्छिष्याः श्मशानात्तदीयोत्थाने सति स्मृत्वा धर्मग्रन्थे यीशुनोक्तकथायां च व्यश्वसिषुः।

2-22 sa yad_etādṛśam gaditavān tac-chiṣyāḥ śmaśānāt tadiyotthāne sati smṛtvā dharmagranthe yīsunokta-kathāyāṃ ca vy-aśvasiṣuḥ |

2-22 Da er nun auferstanden war von den Toten, gedachten seine Jünger daran, daß er dies gesagt hatte, und glaubten der Schrift und der Rede, die Jesus gesagt hatte.)

२-२३ अनन्तरं निस्तारोत्स्वस्य भोज्यसमये यिरूशालमनगरे तत्कृताश्चर्यकर्माणि विलोक्य बहुभिस्तस्य नामनि विश्वसितम्।

2-23 an-antaram nis-tārotsvasya bhojya-samaye yirūśālam-nagare tat-kṛtāś_carya-karmāṇi vilokya bahubhis_tasya nāmani viśvasitam |

2-23 Als er aber zu Jerusalem war am Osterfest, glaubten viele an seinen Namen, da sie die Zeichen sahen, die er tat.

२-२४ किंतु स तेषां करेषु स्वं न समर्पयत्यतः स सर्वानवैत्।

2-24 kiṁ_tu sa teṣāṃ kareṣu svaṃ na sam-arpayat yataḥ sa sarvān_avait |

2-24 Aber Jesus vertraute sich ihnen nicht; denn er kannte sie alle

२-२५ स मानवेषु कस्यचित्प्रमाणं नापेक्षत यतो मनुजानां मध्ये यद्यदस्ति तत्तत्सोऽजानात्।

2-25 sa mānaveṣu kasya_cit pra-māṇaṃ nāpekṣata yato manu-jānāṃ madhye yad_yad_asti tat_tat so'jānāt |

2-25 und bedurfte nicht, daß jemand Zeugnis gäbe von einem Menschen; denn er wußte wohl, was im Menschen war.

३-१ निकदीमनामा यिहूदीयानामधिपतिः फिरूशी क्षणदायां।

3-1 nikadīma-nāmā yihūdiyānām adhi-patiḥ phirūśī kṣaṇa-dāyām |

3-1 Es war aber ein Mensch unter den Pharisäern mit Namen Nikodemus, ein Oberster unter den Juden.

३-२ यीशोरभ्यर्णमात्रज्य व्याहर्षीत्। हे गुरो भवानीश्वरादागत एक उपदेष्टा। एतदस्माभिर्ज्ञायते। यतो भवता यान्याश्चर्यकर्माणि क्रियन्ते परमेश्वरस्य साहाय्यं विना केनापि तत्तत्कर्माणि कर्तुं न शक्यन्ते।

3-2 yīśor_abhy-arṇaṃ ā-vrajya vy-āhārṣit | he guro bhavān īśvarād ā-gata eka upa-deṣṭā | etad asmābhir_jñāyate | yato bhavatā yāny_āścarya-karmāṇi kriyante parameśvarasya sāhāyyaṃ vinā kenāpi tat_tat_karmāṇi kartuṃ na śakyante |

3-2 Der kam zu Jesu bei der Nacht und sprach zu ihm: Meister, wir wissen, daß du bist ein Lehrer von Gott gekommen; denn niemand kann die Zeichen tun, die du tust, es sei denn Gott mit ihm.

३-३ तदा यीशुरुत्तरं दत्तवान्। त्वामहं यथार्थतरं व्याहरामि पुनर्जन्मनि न सति कोऽपि मानव ईश्वरस्य राज्यं द्रष्टुं न शक्नोति।

3-3 tadā yīśur_uttaram dattavān | tvām_ahaṃ yathārthataram vy-ā-harāmi punar-janmani na sati ko'pi mānava īśvarasya rājyaṃ draṣṭuṃ na śaknoti |

3-3 Jesus antwortete und sprach zu ihm: Wahrlich, wahrlich, ich sage dir: Es sei denn, daß jemand von neuem geboren werde, so kann er das Reich Gottes nicht sehen.

३-४ ततो निकदीमः प्रत्यवोचत्। मनुजो वृद्धो भूत्वा कथं जनिष्ये स किं पुनर्मातुर्जठरं प्रविश्य जनिष्ये न शक्नोति।

3-4 tato nikādīmaḥ praty-avocat | manu-jo vṛddho bhūtvā kathaṃ janiṣye? sa kiṁ punar_mātur_jaṭharam pra-viśya janituṃ śaknoti?

3-4 Nikodemus spricht zu ihm: Wie kann ein Mensch geboren werden wenn er alt ist? Kann er auch wiederum in seiner Mutter Leib gehen und geboren werden?

३-५ यीशुरवादीद्। यथार्थतरमहं कथयामि मनुजे तोयात्मभ्यां पुनर्न जाते स ईश्वरस्य राज्यं प्रवेष्टुं न शक्नोति।

3-5 yīśur_avādīd | yathārthataram ahaṃ kathayāmi manu-je toyātmabhyāṃ punar_na jāte sa īśvarasya rājyaṃ pra-veṣṭuṃ na śaknoti |

3-5 Jesus antwortete: Wahrlich, wahrlich ich sage dir: Es sei denn daß jemand geboren werde aus Wasser und Geist, so kann er nicht in das Reich Gottes kommen.

३-६ मांसाद्यत्जायते तन्मांसमेव तथात्मनो यो जायते स आत्मैव।

3-6 māṃsād yat jāyate tan_māṃsam_eva tathātmano yo jāyate sa ātmaiva |

3-6 Was vom Fleisch geboren wird, das ist Fleisch; und was vom Geist geboren wird, das ist Geist.

३-७ युष्माभिः पुनर्जनितव्यं ममैतस्यां कथायामाश्चर्यं मा मंस्थाः ।

3-7 yuṣmābhiḥ punar_janitavyaṃ mamaitasyāṃ kathāyām āścaryaṃ mā maṃsthāḥ |

3-7 Laß dich's nicht wundern, daß ich dir gesagt habe: Ihr müsset von neuem geboren werden.

३-८ सदागतिर्यां दिशमिच्छति तस्यामेव दिशि वाति । त्वं तस्य स्वनं शृणोषि किंतु स कुत आयाति कुत्र याति वा किमपि न जानासि । तद्वदात्मनः सकाशात्सर्वेषां मनुजानां जन्म भवति ।

3-8 sad-āgatir_yāṃ diśam_icchati tasyām_eva diśi vāti | tvam tasya svanaṃ śṛṇoṣi kiṃ-tu sa kuta ā-yāti kutra yāti vā kiṃ_āpi na jānāsi | tadvad ātmanaḥ sakāśāt sarveṣāṃ manu-jānām janma bhavati |

3-8 Der Wind bläst, wo er will, und du hörst sein Sausen wohl; aber du weißt nicht, woher er kommt und wohin er fährt. Also ist ein jeglicher, der aus dem Geist geboren ist.

३-९ तदा निकदीमः पृष्ठवान् । एतत्कथं भवितुं शक्नोति

3-9 tadā nikadīmaḥ pṛṣṭavān | etat kathaṃ bhavitum śaknoti?

3-9 Nikodemus antwortete und sprach zu ihm: Wie mag solches zugehen?

३-१० यीशुः प्रत्युक्तवान् । त्वमिस्त्रायेलो गुरुर्भूत्वापि किमेतां कथां न वेत्सि

3-10 yīśuḥ praty-uktavān | tvam_isrāyelo gurur_bhūtvāpi kim_etām kathām na vetsi?

3-10 Jesus antwortete und sprach zu ihm: Bist du ein Meister in Israel und weißt das nicht?

३-११ तुभ्यं यथार्थं कथयामि । वयं यद्विद्मस्तद्वच्चमः यं च पश्यामस्तस्यैव साक्ष्यं दद्मः । किंतु युष्माभिरस्माकं साक्षित्वं न गृह्यते ।

3-11 tubhyaṃ yathārthaṃ kathayāmi | vayaṃ yad_vidmas_tad_vacmaḥ yaṃ ca paśyāmas_tasyaiva sāksyaṃ dadmaḥ | kiṃ_tu yuṣmābhir_asmākaṃ sāksitvaṃ na gṛhyate |

3-11 Wahrlich, wahrlich ich sage dir: Wir reden, was wir wissen, und zeugen, was wir gesehen haben; und ihr nehmt unser Zeugnis nicht an.

३-१२ एतस्य संसारस्य कथायां कथितायां यदि यूयं न विश्वसिथ तर्हि स्वर्गीयायां कथायां विश्वसिष्यथ

3-12 etasya saṃ-sārasya kathāyām kathitāyām yadi yūyaṃ na vi-śvasitha tarhi svargiyāyām kathāyām viśvasiṣyatha?

3-12 Glaubet ihr nicht, wenn ich euch von irdischen Dingen sage, wie würdet ihr glauben, wenn ich euch von himmlischen Dingen sagen würde?

३-१३ यः स्वर्गेऽस्ति यं च स्वर्गादवारोहत्तं मानवतनयं विना कोऽपि स्वर्गं नारोहत् ।

3-13 yaḥ svarge'sti yaṃ ca svargād avārohat taṃ mānava-tanayaṃ vinā ko'pi svargaṃ nārohat |

3-13 Und niemand fährt gen Himmel, denn der vom Himmel herniedergekommen ist, nämlich des Menschen Sohn, der im Himmel ist.

३-१४ अपरं च सूसा यथा प्रान्तरे सर्पं प्रोत्थापितवान्मनुष्यपुत्रोऽपि तथैवोत्थापितव्यः

3-14 a-param ca sūsā yathā prāntare sarpaṃ prothhāpitavān manuṣya-putro'pi tathaivothhāpitavyaḥ

3-14 Und wie Mose in der Wüste eine Schlange erhöht hat, also muß des Menschen Sohn erhöht werden,

३-१५ तस्माद्गतः कश्चित्स्मिन्विश्वसिष्यति सोऽविनाश्यः सननन्तायुः प्राप्स्यति ।

3-15 tasmād gataḥ kaś_cit tasmin vi-śvasiṣyati so'vi-nāśyaḥ san an-antāyuh prāpsyati |

3-15 auf das alle, die an ihn glauben, nicht verloren werden, sondern das ewige Leben haben.

३-१६ ईश्वर इत्थं जगददयत यत्स्वमद्वितीयं तनयं प्राददात्ततो यः कश्चित्स्मिन्विश्वसिष्यति सोऽविनाश्यः
सननन्तायुः प्राप्स्यति।

3-16 íśvara itthaṃ jagad_adayata yat svam_advitiyaṃ tanayaṃ prādadāt tato yaḥ kaś_cit
tasmin vi-śvasiṣyati so'vi-nāśyaḥ san an-antāyuhḥ prāpsyati ।

3-16 Also hat Gott die Welt geliebt, daß er seinen eingeborenen Sohn gab, auf daß alle, die an ihn glauben, nicht verloren werden, sondern das ewige Leben haben.

३-१७ ईश्वरो जगतो लोकान्दण्डयितुं स्वपुत्रं न प्रेष्य तान्परित्रातुं प्रेषितवान्।

3-17 íśvaro jagato lokān daṇḍayitumḥ sva-putraṃ na preṣya tān paritrātumḥ preṣitavān ।

3-17 Denn Gott hat seinen Sohn nicht gesandt in die Welt, daß er die Welt richte, sondern daß die Welt durch ihn selig werde.

३-१८ अत एव यः कश्चित्स्मिन्विश्वसिति स दण्डार्हो न भवति किंतु यः कश्चित्स्मिन्न विश्वसिति स इदानीमेव
दण्डार्हो भवति यतः स ईश्वरस्याद्वितीयपुत्रस्य नामनि प्रत्ययं न करोति।

3-18 ata eva yaḥ kaś_cit tasmin vi-śvasiti sa daṇḍārho na bhavati kiṃ_tu yaḥ kaś_cit tasmin na
vi-śvasiti sa idānim_eva daṇḍārho bhavati yataḥ sa íśvarasyādvitiya-putrasya nāmani praty-
ayaṃ na karoti ।

3-18 Wer an ihn glaubt, der wird nicht gerichtet; wer aber nicht glaubt, der ist schon gerichtet, denn er glaubt nicht an den Namen des eingeborenen Sohnes Gottes.

३-१९ जगतो मध्ये ज्योतिः प्राकाशत किंतु मनुष्याणां कर्मणां दुष्टत्वात्ते ज्योतिषो।पि तिमिरे प्रीयन्ते एतदेव
दण्डस्य कारणं भवति।

3-19 jagato madhye jyotiḥ prakāśata kiṃ_tu manuṣyāṇāṃ karmaṇāṃ duṣṭatvāt te jyotiṣo|pi
timire prīyante etad_eva daṇḍasya kāraṇaṃ bhavati ।

3-19 Das ist aber das Gericht, daß das Licht in die Welt gekommen ist, und die Menschen liebten die Finsternis mehr als das Licht; denn ihre Werke waren böse.

३-२० यः कुकर्म करोति तस्याचारस्य दुष्टत्वात्स ज्योतिर्ऋतीयित्वा तन्निकटं नायाति।

3-20 yaḥ ku-karma karoti tasyā-cārasya duṣṭatvāt sa jyotir_ṛtiyitvā tan_ni-kaṭaṃ nā-yāti ।

3-20 Wer arges tut, der haßt das Licht und kommt nicht an das Licht, auf daß seine Werke nicht gestraft werden.

३-२१ किंतु यः सत्कर्म करोति तस्य सर्वाणि कर्माणीश्वरेण कृतानीति यथा प्रकाशते तदभिप्रायेण स ज्योतिषः
सन्निधिमायाति।

3-21 kiṃ_tu yaḥ sat-karma karoti tasya sarvāṇi karmāṇiśvareṇa kṛtānīti yathā prakāśate tad-
abhiprāyeṇa sa jyotiṣaḥ san-ni-dhim ā-yāti ।

3-21 Wer aber die Wahrheit tut, der kommt an das Licht, daß seine Werke offenbar werden; denn sie sind in Gott getan.

३-२२ ततः परं यीशुः शिष्यैः सार्धं यिहूदीयदेशं गत्वा तत्र स्थित्वा मज्जयितुमारभत।

3-22 tataḥ paraṃ yīśuḥ śiṣyairḥ sārḍhaṃ yihūdiya-deśaṃ gatvā tatra sthitvā majjayitum ā-
rabhata ।

3-22 Darnach kam Jesus und seine Jünger in das jüdische Land und hatte daselbst sein Wesen mit ihnen und taufte.

३-२३ तदा शालमनगरस्य समीपस्थायिनि ऐनन्ग्रामे हबुतरतोयस्थितेस्तत्र योहनमज्जयत्तथा च लोका आगत्य तेन
मज्जिता अभवन्।

3-23 tadā śālam-nagarasya samīpa-sthāyini ainan-grāme habutara-toya-sthites_tatra yohan
amajjayat tathā ca lokā ā-gatya tena majjitā abhavan ।

3-23 Johannes aber taufte auch noch zu Enon, nahe bei Salim, denn es war viel Wasser daselbst; und sie kamen dahin und ließen sich taufen.

३-२४ तदा योहन्कारायां न बद्धः।

3-24 tadā yohan kārāyāṃ na baddhaḥ |

3-24 Denn Johannes war noch nicht ins Gefängnis gelegt.

३-२५ अपरं च शाचकर्मणि योहनः शिष्यैः सह यिहूदीयलोकानां विवादे जाते ते योहनः सन्निधिं गत्वाकथयन्।

3-25 a-param ca śāca-karmaṇi yohanaḥ śiṣyāiḥ saha yihūdīya-lokānāṃ vi-vāde jāte te yohanaḥ san-ni-dhiṃ gatvākathayan |

3-25 Da erhob sich eine Frage unter den Jüngern des Johannes mit den Juden über die Reinigung.

३-२६ हे गुरो यर्दननद्याः पारे भवता सार्धं य आसीत्यस्मिंश्च भवान्साक्ष्यं प्राददात्पश्यतु सोऽपि मज्जयति सर्वे तस्य समीपं यान्ति च।

3-26 he guro yardana-nadyāḥ pāre bhavatā sārḍhaṃ ya āsit yasmimśca bhavān sākṣyaṃ prādādāt paśyatu so'pi majjayati sarve tasya sam-īpaṃ yānti ca |

3-26 Und sie kamen zu Johannes und sprachen zu ihm: Meister, der bei dir war jenseit des Jordans, von dem du zeugtest, siehe, der tauft, und jedermann kommt zu ihm.

३-२७ तदा योहन्प्रत्यवोचद्। ईश्वरेण न दत्ते कोऽपि मनुजः किमपि प्राप्तुं न शक्नोति।

3-27 tadā yohan praty-avocad | īśvareṇa na datte ko'pi manu-jaḥ kim_āpi prāptuṃ na śaknoti |

3-27 Johannes antwortete und sprach: Ein Mensch kann nichts nehmen, es werde ihm denn gegeben vom Himmel.

३-२८ अहमभिषिक्तो न भवामि किंतु तदग्रे प्रोषितोऽस्मि यामिमां कथां कथितवानहं तत्र यूयं सर्वे साक्षिणः स्थ।

3-28 aham abhi-ṣikto na bhavāmi kiṃ_tu tad-agre proṣito'smi yām_imāṃ kathāṃ kathitavān_ahaṃ tatra yūyaṃ sarve sākṣiṇaḥ stha |

3-28 Ihr selbst seid meine Zeugen, daß ich gesagt habe, ich sei nicht Christus, sondern vor ihm her gesandt.

३-२९ यो जनः कन्यां लभते स एव वरः किंतु वरस्य संनिधौ दण्डायमानं तस्य यन्मित्रं तेन वरस्य शब्दे श्रुतेऽतीवाह्लाद्यते ममापि तद्वदानन्दिसद्धिर्जाता।

3-29 yo janaḥ kanyāṃ labhate sa eva varaḥ kiṃ_tu varasya saṃ-nidhau daṇḍāyamānaṃ tasya yan_mitraṃ tena varasya śabde śrute'tivāhlādyate mamāpi tadvad ā-nand-siddhir_jātā |

3-29 Wer die Braut hat, der ist der Bräutigam; der Freund aber des Bräutigams steht und hört ihm zu und freut sich hoch über des Bräutigams Stimme. Diese meine Freude ist nun erfüllt.

३-३० तेन क्रमशो वर्द्धितव्यं किंतु मया हसितव्यं।

3-30 tena kramaśo varddhitavyaṃ kiṃ_tu mayā hrasitavyaṃ |

3-30 Er muß wachsen, ich aber muß abnehmen.

३-३१ य ऊर्ध्वादागच्छत्स सर्वेषां मुख्यो यश्च संसारादुदपद्यत स सांसारिकः संसारीयां कथां च कथयति यस्तु स्वर्गादागच्छत्स सर्वेषां मुख्यः।

3-31 ya ūrdhvād_ā-gacchat sa sarveṣāṃ mukhyo yaś_ca saṃ-sārād ud-apadyata sa sāmsārikaḥ saṃ-sāriyāṃ kathāṃ ca kathayati yas_tu svargād_āgacchat sa sarveṣāṃ mukhyaḥ |

3-31 Der von obenher kommt, ist über alle. Wer von der Erde ist, der ist von der Erde und redet von der Erde. Der vom Himmel kommt, der ist über alle

३-३२ स यदपश्यदशृणोच्च तस्मिन्नेव साक्ष्यं ददाति तथापि प्रायशः कश्चित्तस्य साक्ष्यं न गृह्णाति।

3-32 sa yad_apaśyad aśṛṇoc_ca tasmin_neva sākṣyaṃ dadāti tathāpi prāyaśaḥ kaś_cit tasya sākṣyaṃ na gṛhṇāti |

3-32 und zeugt, was er gesehen und gehört hat; und sein Zeugnis nimmt niemand an.

३-३३ किंतु यो गृह्णाति स ईश्वरस्य सत्त्वादित्वं मुद्राङ्कितं करोति।

3-33 kiṃ_tu yo gṛhṇāti sa īśvarasya saty-vāditvaṃ mudrāṅkitaṃ karoti |

3-33 Wer es aber annimmt, der besiegelt's, daß Gott wahrhaftig sei.

३-३४ ईश्वरेण यः प्रेरितः स एव ईश्वरीयकथां कथयति यत ईश्वर आत्मानं तस्मै अपरिमितमददात्।

3-34 īśvareṇa yaḥ preritaḥ sa eva īśvarīya-kathāṃ kathayati yata īśvara ātmānaṃ tasmai a-pari-mitam adadāt |

3-34 Denn welchen Gott gesandt hat, der redet Gottes Worte; denn Gott gibt den Geist nicht nach dem Maß.

३-३५ पिता पुत्रे स्नेहं कृत्वा तस्य हस्ते सर्वाणि समर्पितवान्।

3-35 pitā putre snehaṃ kṛtvā tasya haste sarvāṇi samarpitavān |

3-35 Der Vater hat den Sohn lieb und hat ihm alles in seine Hand gegeben.

३-३६ यः कश्चित्पुत्रे विश्वसिति स एवानन्तम्परमायुः प्राप्नोति किंतु यः कश्चित्पुत्रे न विश्वसिति स परमायुषो दर्शनं न प्राप्नोति किंत्वीश्वरस्य कोपभोजनं भूत्वा तिष्ठति।

3-36 yaḥ kaś_cit putre vi-śvasiti sa evānantam paramāyuhḥ prāpnoti kiṃ_tu yaḥ kaś_cit putre na vi-śvasiti sa paramāyūṣo darśanaṃ na prāpnoti kiṃ_tv_īśvarasya kopa-bhojanaṃ bhūtvā tiṣṭhati |

3-36 Wer an den Sohn glaubt, der hat das ewige Leben. Wer dem Sohn nicht glaubt, der wird das Leben nicht sehen, sondern der Zorn Gottes bleibt über ihm.

४-१ यीशुः स्वयं नामज्जयत्केवलं तस्य शिष्या अमज्जयन्किंतु योहनोऽधिकशिष्यान्स करोति मज्जयति च।

4-1 yīśuḥ svayaṃ nāmajjayat kevalaṃ tasya śiṣyā amajjayan kiṃ_tu yohano'dhikaśiṣyān sa karoti majjayati ca |

4-1 Da nun der HERR inward, daß vor die Pharisäer gekommen war, wie Jesus mehr Jünger machte und taufte denn Johannes

४-२ फिरूशिन इमां वर्त्तामश्रुण्वनिति प्रभुरवगत्य

4-2 phirūśina imāṃ varttām_aśṛṇvan iti pra-bhur_ava-gatya

4-2 (wiewohl Jesus selber nicht taufte, sondern seine Jünger),

४-३ यिहूदीयदेशं विहाय पुनर्गालीलमगात्।

4-3 yihūdiya-deśaṃ vi-hāya punar_gālīlam agāt |

4-3 verließ er das Land Judäa und zog wieder nach Galiläa.

४-४ ततः शोमिरोणप्रदेशस्य मध्येन तेन गन्तव्ये सति

4-4 tataḥ śomiroṇa-pra-deśasya madhyena tena gantavye sati

4-4 Er mußte aber durch Samaria reisen.

४-५ याकूब्निजपुत्राय यूषफे यां भूमिमददात्तत्समीपस्थायिशोमिरप्रदेशस्य सुखार्नाम्ना विख्यातस्य नगरस्य संनिधावुपास्थात्।

4-5 yākūb nija-putrāya yūṣape yāṃ bhūmim adadāt tat-samīpa-sthāyi-śomira-pradeśasya sukhār-nāmnā vi-khyātasya nagarasya saṃ-ni-dhāv_upāsthāt |

4-5 Da kam er in eine Stadt Samarias, die heißt Sichar, nahe bei dem Feld, das Jakob seinem Sohn Joseph gab.

४-६ तत्र याकूबः प्रहिरासीत्। तदा द्वितीययामवेलायाम्जातायां स मार्गे श्रमापन्नस्तस्य प्रहेः पार्श्व उपाविशत्।

4-6 tatra yākūbaḥ prahirāsīt | tadā dviṭīya-yāma-velāyām jātāyām sa mārge śramāpannas_tasya pra-heḥ pārśva upāviśat |

4-6 Es war aber daselbst Jakobs Brunnen. Da nun Jesus müde war von der Reise, setzte er sich also auf den Brunnen; und es war um die sechste Stunde.

४-७ एतर्हि काचित्शोमिरोणीया योषित्तोयोत्तोलनार्थमत्रागमत्।

4-7 etarhi kā_cit śomironīyā yoṣit toyottolanārtham tatrāgamat |

4-7 Da kommt ein Weib aus Samaria, Wasser zu schöpfen. Jesus spricht zu ihr: Gib mir zu trinken!

४-८ तदा शिष्याः खाद्यद्रव्याणि क्रेतुं नगरमगच्छन्।

4-8 tadā śiṣyāḥ khādyā-dravyāṇi kretuṃ nagaram agacchan ।

4-8 (Denn seine Jünger waren in die Stadt gegangen, daß sie Speise kauften.)

४-९ यीशुः शोमिरोणीयां तां योषितम्ब्याहार्षीत्मह्यं किञ्चित्पानीयं पातुं देहि। किंतु शोमिरोणीयैः साकं यिहूदीयलोका न व्यवहरन्। तस्माद्धेतोः साकथयत्। शोमिरोणीया योषिदहं त्वं यिहूदीयऽसि। कथं मत्तः पानीयं पातुमिच्छसि

4-9 yīśuḥ śomironīyāṃ tāṃ yoṣitam vy-āhārṣit mahyaṃ kiṃ_cit pāniyaṃ pātuṃ dehi । kiṃ_tu śomironīyaiḥ sākaṃ yihūdiya-lokā na vy-avāharan । tasmād_dhetoḥ sākathayat । śomironīyā yoṣid_ahaṃ tvaṃ yihūdiya'si । kathaṃ mattaḥ pāniyaṃ pātuṃ icchasi?

4-9 Spricht nun das samaritische Weib zu ihm: Wie bittest du von mir zu trinken, so du ein Jude bist, und ich ein samaritisch Weib? (Denn die Juden haben keine Gemeinschaft mit den Samaritern.)

४-१० ततो यीशुरवददीश्वरस्य यद्दानं तत्कीदृक्पानीयं पातुं मह्यं देहि य इत्थं त्वां याचते स वा क इति चेदज्ञास्यथास्तर्हि तमयाचिष्यथाः स च तुभ्यममृतं तोयमदास्यत्।

4-10 tato yīśur_avadad īśvarasya yad_dānaṃ tat_kidr̥k pāniyaṃ pātuṃ mahyaṃ dehi ya itthaṃ tvāṃ yācate sa vā ka iti ced_ajñāsyathās_tarhi tam_ayāciṣyathāḥ sa ca tubhyam a-mṛtaṃ toyam_adāsyat ।

4-10 Jesus antwortete und sprach zu ihr: Wenn du erkennstest die Gabe Gottes und wer der ist, der zu dir sagt: "Gib mir zu trinken!", du bätest ihn, und er gäbe dir lebendiges Wasser.

४-११ तदा सा सीमन्तिनी भाषितवती। हे महेच्छ प्रहिर्गम्भीरो भवतो नीरोत्तोलनपात्रं नादित च तस्मात्तदमृतं कीलालं कुतः प्राप्स्यसि

4-11 tadā sā simantini bhāṣitavati । he maheccha pra-hir_gambhīro bhavato nīrottolana-pātraṃ nādi ca tasmāt tad-amṛtaṃ kilālaṃ kutaḥ prāpsyasi?

4-11 Spricht zu ihm das Weib: HERR, hast du doch nichts, womit du schöpfest, und der Brunnen ist tief; woher hast du denn lebendiges Wasser?

४-१२ योऽस्मभ्यमिममन्धुं ददौ यस्य च परिजना गोमेषादयश्च सर्वेऽस्य प्रहेः पानीयं पपुरेतादृशो योऽस्माकं पूर्वपुरुषो याकूब्तस्मादपि भवान्महान्किम्

4-12 yo'smabhyam imam_andhuṃ dadau yasya ca pari-janā go-meṣādayaś_ca sarve'sya pra-heḥ pāniyaṃ papur_etādṛśo yo'smākaṃ pūrva-puruṣo yākūb tasmād_āpi bhavān mahān kim?

4-12 Bist du mehr denn unser Vater Jakob, der uns diesen Brunnen gegeben hat? Und er hat daraus getrunken und seine Kinder und sein Vieh.

४-१३ ततो यीशुरकथयदिदं पानीयं यः पिबति स पुनस्तृषार्तो भविष्यति।

4-13 tato yīśur_akathayad idaṃ pāniyaṃ yaḥ pibati sa punas_tṛṣārto bhaviṣyati ।

4-13 Jesus antwortete und sprach zu ihr: Wer von diesem Wasser trinkt, den wir wieder dürsten;

४-१४ किंतु मया दत्तम्पानीयं यः पिबति स पुनः कदापि तृषार्तो न भविष्यति। मया दत्तमिदं तोयं तस्यान्तः प्रस्रवणरूपं भूत्वा अनन्तायुर्यावत्स्रोष्यति।

4-14 kiṃ_tu mayā dattam pāniyaṃ yaḥ pibati sa punaḥ kadāpi tṛṣārto na bhaviṣyati । mayā dattam idaṃ toyam tasyāntaḥ prasravaṇa-rūpaṃ bhūtvā anantāyur_yāvat sroṣyati ।

4-14 wer aber von dem Wasser trinken wird, das ich ihm gebe, den wird ewiglich nicht dürsten; sondern das Wasser, das ich ihm geben werde, das wird in ihm ein Brunnen des Wassers werden, das in das ewige Leben quillt.

४-१५ तदा सा वनिताकथयत्। हे महेच्छ तर्हि मम पुनः पिपासा यथा न जायते तोयोत्तोलनाय यथात्रागमनं न भवति च तदर्थं मह्यं ततोयं देहि।

4-15 tadā sā vanitākathayat | he maheccha tarhi mama punaḥ pipāsā yathā na jāyate toyottolanāya yathātrāgamanam na bhavati ca tad-artham mahyam tat-toyam dehi |

4-15 Spricht das Weib zu ihm: HERR, gib mir dieses Wasser, auf daß mich nicht dürste und ich nicht herkommen müsse, zu schöpfen!

४-१६ ततो यीशुरवदद्याहि तव पतिमाहूय स्थाने ऽत्रागच्छ।

4-16 tato yīsur_avadad yāhi tava patim_ā-hūya sthāne 'trā-gaccha |

4-16 Jesus spricht zu ihr: Gehe hin, rufe deinen Mann und komm her!

४-१७ सा वामावदत्मम पतिर्नास्ति। यीशुरवदत्। मम पतिर्नास्तीति वाक्यं भद्रमवोचः।

4-17 sā vāmāvadat mama patir_nāsti | yīsur_avadat | mama patir_nāstīti vākyaṃ bhadram avocaḥ |

4-17 Das Weib antwortete und sprach zu ihm: Ich habe keinen Mann. Jesus spricht zu ihr: Du hast recht gesagt: Ich habe keinen Mann.

४-१८ यतस्त्व पञ्च पतयोऽभवनधुना तु त्वया सार्धं यस्तिष्ठति स तव भर्ता न वाक्यमिदं सत्यमवादीः।

4-18 yatas_tava pañca patayo'bhavan adhunā tu tvayā sārddham yas_tisṭhati sa tava bhartā na vākyaṃ idaṃ satyam avādīḥ |

4-18 Fünf Männer hast du gehabt, und den du nun hast, der ist nicht dein Mann; da hast du recht gesagt.

४-१९ तदा सा महिला गदितवती। हे महेच्छ भवानेको भविष्यद्वादीति बुद्धं मया।

4-19 tadā sā mahilā gaditavati | he maheccha bhavān eko bhaviṣyad-vādīti buddhaṃ mayā |

4-19 Das Weib spricht zu ihm: HERR, ich sehe, daß du ein Prophet bist.

४-२० अस्माकं पितृलोका एतस्मिन्शिलोच्चयेऽभजन्त किंतु भवद्भिरुच्यते यिरूशालमगरे भजनयोग्यं स्थानमास्ते।

4-20 asmākaṃ pitṛ-lokā etasmin śiloccaye'bhajanta kiṃ_tu bhavadbhir_ucyate yirūśālam-nagare bhajana-yogyaṃ sthānam_āste |

4-20 Unsere Väter haben auf diesem Berge angebetet, und ihr sagt, zu Jerusalem sei die Stätte, da man anbeten solle.

४-२१ यीशुरवोचत्। हे योषित्मम वाक्ये विश्वसिहि यदा यूयं केवलशैले ऽस्मिन्वा यिरूशालमगरे पितुर्भजनं न करिष्यध्वे काल एतादृश आयाति।

4-21 yīsur_avocat | he yoṣit mama vākyaṃ vi-śvasihi yadā yūyaṃ kevala-śaile 'smin vā yirūśālam-nagare pitur_bhajanaṃ na kariṣyadhve kāla etādṛśa ā-yāti |

4-21 Jesus spricht zu ihr: Weib, glaube mir, es kommt die Zeit, daß ihr weder auf diesem Berge noch zu Jerusalem werdet den Vater anbeten.

४-२२ यूयं यं भजध्वे तं न्जानीथ किंतु वयं यं भजामहे तं जानीमहे यतो यिहूदीयलोकानां मध्यात्परित्राणं जायते।

4-22 yūyaṃ yaṃ bhajadhve taṃ n jānītha kiṃ_tu vayaṃ yaṃ bhajāmahe taṃ jānīmahe yato yihūdiya-lokānāṃ madhyāt pari-trāṇaṃ jāyate |

4-22 Ihr wisset nicht, was ihr anbetet; wir wissen aber, was wir anbeten, denn das Heil kommt von den Juden.

४-२३ किंतु यदा सत्यभक्ता आत्मना सत्यरूपेण च पितुर्भजनं करिष्यन्ते समय एतादृश आयाति वरमिदानीमपि विद्यते यत एतादृशो भक्तान्पिता चेष्टते।

4-23 kiṃ_tu yadā satya-bhaktā ātmanā satya-rūpeṇa ca pitur-bhajanaṃ kariṣyante sam-aya etādṛśa ā-yāti varam idānīm_āpi vidyate yata etādṛśo bhaktān pitā ceṣṭate |

4-23 Aber es kommt die Zeit und ist schon jetzt, daß die wahrhaftigen Anbeter werden den Vater anbeten im Geist und in der Wahrheit; denn der Vater will haben, die ihn also anbeten.

४-२४ ईश्वर आत्मा। ततस्तस्य ये भक्तास्तैः स आत्मना सत्यरूपेण च भजनीयः।

4-24 īśvara ātmā | tatas_tasya ye bhaktās_taiḥ sa ātmanā satya-rūpeṇa ca bhajanīyaḥ |

4-24 Gott ist Geist, und die ihn anbeten, die müssen ihn im Geist und in der Wahrheit anbeten.

४-२५ तदा सा महिलावादीत्। स्त्रीष्टनाम्ना विख्यातोऽभिषिक्तः पुरुष आगमिष्यतीति जानामि स च सर्वाः कथा
अस्मान्ज्ञापयिष्यति।

4-25 tadā sā mahilāvādīt | khriṣṭa-nāmnā vi-khyāto' bhiṣiktaḥ puruṣa ā-gamiṣyatīti jānāmi sa ca sarvāḥ kathā asmān jñāpayiṣyati |

4-25 Spricht das Weib zu ihm: Ich weiß, daß der Messias kommt, der da Christus heißt. Wenn derselbe kommen wird, so wird er's uns alles verkündigen.

४-२६ ततो यीशुरवदत्त्वया सार्धं कथनं करोमि योऽहमहमेव स पुरुषः।

4-26 tato yīsur_avadat tvayā sārđhaṃ kathanam karomi yo'ham aham_eva sa puruṣaḥ |

4-26 Jesus spricht zu ihr: Ich bin's, der mit dir redet.

४-२७ एतस्मिन्समये शिष्या आगत्य तया स्त्रिया सार्धं तस्य कथोपकथने महाश्चर्यममन्यन्त तथापि
भवान्किमिच्छति यद्वा किमर्थमेतया सार्धं कथां कथयति इति कोऽपि नापृच्छत्।

4-27 etasmin sam-aye śiṣyā ā-gatya tayā striyā sārđhaṃ tasya kathopakathane mahāścaryam amanyanta tathāpi bhavān kim_icchati? yad_vā kim-artham etayā sārđhaṃ kathāṃ kathayati? iti ko'pi nāpṛcchat |

4-27 Und über dem kamen seine Jünger, und es nahm sie wunder, daß er mit dem Weib redete. Doch sprach niemand: Was fragst du? oder: Was redest du mit ihr?

४-२८ ततः परं सा नारी कलशं स्थापयित्वा नगरमध्यं गत्वा लोकेभ्योऽकथयद्दहं यद्यत्कर्माकरवं तत्सर्वं
मह्यमकथयद्।

4-28 tataḥ paraṃ sā nārī kalaśaṃ sthāpayitvā nagara-madhyam gatvā lokebhyo'kathayad aham yad_yat karmākaravaṃ tat_sarvaṃ mahyam_akathayad |

4-28 Da ließ das Weib ihren Krug stehen und ging hin in die Stadt und spricht zu den Leuten:

४-२९ एतादृशं मानवमेकमागत्य पश्यत स किमभिषिक्तो न भवति

4-29 etādrśaṃ mānavam_ekam ā-gatya paśyata sa kim abhi-ṣikto na bhavati?

4-29 Kommt, seht einen Menschen, der mir gesagt hat alles, was ich getan habe, ob er nicht Christus sei!

४-३० ततस्ते नगराद्धिरागत्य तस्य समीपमायन्।

4-30 tatas_te nagarād bahir_ā-gatya tasya sam-īpam āyan |

4-30 Da gingen sie aus der Stadt und kamen zu ihm.

४-३१ एतर्हि शिष्याः साधयित्वा तं व्याहार्षुः। हे गुरो भवान्किंचिद्भुक्ताम्।

4-31 etarhi śiṣyāḥ sādhayitvā taṃ vyāhārṣuḥ | he guro bhavān kiṃ_cid bhuktām |

4-31 Indes aber ermahnten ihn die Jünger und sprachen: Rabbi, iß!

४-३२ ततः सोऽवदत्। युष्माभिर्यन्न ज्ञायते तादृशं भक्ष्यं ममास्ते।

4-32 tataḥ so'vadat | yuṣmābhir_yan_na jñāyate tādrśaṃ bhakṣyaṃ mamāste |

4-32 Er aber sprach zu ihnen: Ich habe eine Speise zu essen, von der ihr nicht wisset.

४-३३ तदा शिष्याः परस्परं प्रष्टुमारभन्त। किमस्मै कोऽपि किमपि भक्ष्यमानीय दत्तवान्

4-33 tadā śiṣyāḥ paras-param praṣṭum ārabhanta | kim_asmai ko'pi kim_api bhakṣyam_ā-nīya dattavān?

4-33 Da sprachen die Jünger untereinander: Hat ihm jemand zu essen gebracht?

४-३४ यीशुरवोचत्। मत्प्रेरकस्याभिमतानुरूपकरणं तस्यैव कर्मसिद्धिकरणं च मम भक्ष्यम्।

4-34 yīsur_avocat | mat-prerakasyābhi-matānurūpa-karaṇam tasyaiva karma-siddhi-karaṇam ca mama bhakṣyam |

4-34 Jesus spricht zu ihnen: Meine Speise ist die, daß ich tue den Willen des, der mich gesandt hat, und vollende sein Werk.

४-३५ मासचतुष्टये जाते शस्यकर्तनसमयो भविष्यतीति वाक्यं युष्माभिः किं नोद्यते किंत्वहं वदामि। शिर उत्तोल्य क्षेत्राणि प्रति निरीक्ष्य पश्यत। इदानीं कर्तनयोग्यानि शुक्लवर्णान्यभवन्।

4-35 māsa-catusthaye jāte śasya-kartana-samayo bhaviṣyatīti vākyaṃ yuṣmābhiḥ kiṃ nodyate? kiṃ tv_ahaṃ vadāmi | śira ut-tolya kṣetrāṇi prati nir-ikṣya paśyata | idāniṃ kartana-yogyāni śukla-varṇāny_abhavan |

4-35 Saget ihr nicht: Es sind noch vier Monate, so kommt die Ernte? Siehe, ich sage euch: Hebet eure Augen auf und sehet in das Feld; denn es ist schon weiß zur Ernte.

४-३६ यश्छिनत्ति स वेतनं लभते। अनन्तायुःस्वरूपं शस्यं स गृह्णाति च। तेनैव वप्ता छेत्ता च युगपदानन्दतः।

4-36 yaś_chinatti sa vetanaṃ labhate | anantāyuh-svarūpaṃ śasyaṃ sa gṛhṇāti ca | tenaiva vaptā chettā ca yugapad ā-nandataḥ |

4-36 Und wer da schneidet, der empfängt Lohn und sammelt Frucht zum ewigen Leben, auf daß sich miteinander freuen, der da sät und der da schneidet.

४-३७ इत्थं सति वपत्येकश्छिनत्त्यन्य इति वचनं सिद्ध्यति।

4-37 itthaṃ sati vapaty_ekāś_chinatty_anya iti vacanaṃ siddhyati |

4-37 Denn hier ist der Spruch wahr: Dieser sät, der andere schneidet.

४-३८ यत्र यूयं न पर्यश्राम्यत तादृशं शस्यं छेत्तुं युष्मान्प्रैरयम्। अन्ये जनाः पर्यश्राम्यन्तूयं तेषां श्रमस्य फलमलभन्त।

4-38 yatra yūyaṃ na pary-aśrāmyata tādrśaṃ śasyaṃ chettuṃ yuṣmān prairayam | anye janāḥ pary_aśrāmyan yūyaṃ teṣāṃ śramasya phalam alabhanta |

4-38 Ich habe euch gesandt, zu schneiden, was ihr nicht gearbeitet habt; andere haben gearbeitet und ihr seid in ihre Arbeit gekommen.

४-३९ यस्मिन्काले यद्यत्कर्माकार्षं तत्सर्वं स मह्यमकथयत्तस्या वनिताया इदं साक्ष्यवाक्यं श्रुत्वा तन्नगरनिवासिनो बहवः शोमिरोणीयलोका व्यश्वसन्।

4-39 yasmin kāle yad_yat karmākārṣaṃ tat_sarvaṃ sa mahyam akathayat tasyā vanitāyā idaṃ sāksya-vākyaṃ śrutvā tan-nagara-nivāsino bahavaḥ śomiroṇīya-lokā vy-aśvasan |

4-39 Es glaubten aber an ihn viele der Samariter aus der Stadt um des Weibes Rede willen, welches da zeugte: Er hat mir gesagt alles, was ich getan habe.

४-४० तथा च तस्यान्तिके समुपस्थाय स्वेषां सन्निधौ कतिचिद्दिनानि स्थातुं तस्मिन्विनयमकुर्वन्तस्मात्स दिनद्वयं तत्स्थाने न्यवसत्।

4-40 tathā ca tasyāntike sam-upa-sthāya sveṣāṃ san-ni-dhau kati_cid dināni sthātuṃ tasmin vi-nayam akurvan tasmāt sa dina-dvayaṃ tat-sthāne ny-avasat |

4-40 Als nun die Samariter zu ihm kamen, baten sie ihn, daß er bei ihnen bliebe; und er blieb zwei Tage da.

४-४१ ततस्तस्योपदेशेन बहवोऽपरे विश्वस्य

4-41 tatas_tasyopa-deśena bahavo'pare viśvasya

4-41 Und viel mehr glaubten um seines Wortes willen

४-४२ तां योषामवदन्केवलं तव वाक्येन प्रतीम इति न। किंतु स जगतोऽभिषिक्तस्त्रातेति तस्य कथां श्रुत्वा वयं स्वयमेवाज्ञास्महि।

4-42 tāṃ yoṣāṃ_avadan kevalaṃ tava vākyaena pratīma iti na | kiṃ_tu sa jagato'bhi-ṣiktas_trātetī tasya kathāṃ śrutvā vayaṃ svayam_evā-jñāsmahi |

4-42 und sprachen zum Weibe: Wir glauben nun hinfort nicht um deiner Rede willen; wir haben selber gehört und erkannt, daß dieser ist wahrlich Christus, der Welt Heiland.

४-४३ स्वदेशे भविष्यद्वक्तुः सत्कारो नास्तीति यद्यपि यीशुः प्रमाणं दत्त्वाकथयत्

4-43 sva-deśe bhaviṣyad-vaktuḥ sat-kāro nāstīti yadyapi yīśuḥ pramaṇaṃ dattvākathayat

4-43 Aber nach zwei Tagen zog er aus von dannen und zog nach Galiläa.

४-४४ तथापि दिवसद्वयात्परं स तस्मात्स्थानाद्गालीलं गतवान्।

4-44 tathāpi divasa-dvayāt param sa tasmāt sthānād gālilam gatavān |

4-44 Denn er selber, Jesus, zeugte, daß ein Prophet daheim nichts gilt.

४-४५ अनन्तरं ये गालीलीयलोका उत्सवे गता उत्सवसमये यिरूशालमनगरे तस्य सर्वाः क्रिया अपश्यन्ते गालीलमागतं तमगृहम्।

4-45 anantaram ye gālīliya-lokā ut-save gatā utsava-samaye yirūsālam-nagare tasya sarvāḥ kriyā apaśyan te gālīlam ā-gataṁ tam agraḥnam |

4-45 Da er nun nach Galiläa kam, nahmen ihn die Galiläer auf, die gesehen hatten alles, was er zu Jerusalem auf dem Fest getan hatte; denn sie waren auch zum Fest gekommen.

४-४६ ततः परं यीशुर्यस्मिन्कानननगरे जलं द्राक्षारसमकरोत्तत्स्थानं पुनर्गात्। तस्मिन्नेव समये कस्यचिद्राजसभास्तारस्य पुत्रः कफर्नाहमपुरि रोगग्रस्त आसीत्।

4-46 tataḥ param yīsur_yasmin kānnā-nagare jalam drākṣā-rasam akarot tat-sthānam punar_gāt | tasmnin_neva sam-aye kasya_cid rāja-sabhās_tārasya putraḥ kapharnāhūma-puri roga-grasta āsit |

4-46 Und Jesus kam abermals gen Kana in Galiläa, da er das Wasser hatte zu Wein gemacht.

४-४७ स यिहूदीयदेशाचीशोर्गालीलागमनवार्त्ता निशम्य तस्य समीपं गत्वा प्रार्थ्यं व्याहृतवान्। मम पुत्रस्य प्रायेण काल आसन्नः। भवानागत्य तं स्वथं करोतु।

4-47 sa yihūdiya-deśād yīsor_gālilā-gamana-vārttām ni-śamya tasya sam-īpaṁ gatvā prārthya vy-ā-hṛtavān | mama putrasya prāyeṇa kāla ā-sannaḥ | bhavān ā-gatya taṁ sva-thaṁ karotu |

4-47 Und es war ein Königischer, des Sohn lag krank zu Kapernaum. Dieser hörte, daß Jesus kam aus Judäa nach Galiläa, und ging hin zu ihm und bat ihn, daß er hinabkäme und hülfe seinem Sohn; denn er war todkrank.

४-४८ तदा यीशुरकथयद्। आश्चर्यं कर्म चित्रं चिह्नं च न दृष्ट्वा यूयं न प्रेष्यथ।

4-48 tadā yīsur_akathayad | āścaryaṁ karma citraṁ cihnaṁ ca na dṛṣṭvā yūyaṁ na preṣyatha |

4-48 Und Jesus sprach zu ihm: Wenn ihr nicht Zeichen und Wunder seht, so glaubet ihr nicht.

४-४९ ततः स सभासदवदत्। हे महेच्छ मम पुत्रे न मृते भवानागच्छतु।

4-49 tataḥ sa sabhā-sad_avadat | he maheccha mama putre na mṛte bhavān ā-gacchatu |

4-49 Der Königische sprach zu ihm: HERR, komm hinab, ehe denn mein Kind stirbt!

४-५० यीशुस्तमवदत्। गच्छ तव पुत्रोऽजीवीत। तदा यीशुनोक्तवाक्ये स विश्वस्य गतवान्।

4-50 yīsus_tam_avadat | gaccha tava putro'jivīta | tadā yīsunokta-vākye sa viśvasya gatavān |

4-50 Jesus spricht zu ihm: Gehe hin, dein Sohn lebt! der Mensch glaubte dem Wort, das Jesus zu ihm sagte, und ging hin.

४-५१ गमनकाले मार्गमध्ये दासास्तं साक्षात्प्रावदत्। भवतः पुत्रोऽजीवीत्।

4-51 gamana-kāle mārga-madhye dāsās_tam sāksāt prāprāvadat | bhavataḥ putro'jivīt |

4-51 Und indem er hinabging, begegneten ihm seine Knechte, verkündigten ihm und sprachen: Dein Kind lebt.

४-५२ ततः कं कालमारभ्य रोगप्रतीकारारम्भो जात इति पृष्ठे तैरुक्तं ह्यः सार्धदण्डद्वयाधिकद्वितीययामे तस्य ज्वरत्यागोऽभवत्।

4-52 tataḥ kaṁ kālam_arbhya roga-pratikārārambho jāta iti pṛṣṭe tair_uktaṁ hyaḥ sārhdha-daṇḍa-dvayādihika-dvitiya-yāme tasya jvara-tyāgo'bhavat |

4-52 Da forschte er von ihnen die Stunde, in welcher es besser mit ihm geworden war. Und sie sprachen zu ihm: Gestern um die siebente Stunde verließ ihn das Fieber.

४-५३ तदा यीशुस्तस्मिन्क्षणे प्रोक्तवान्। तव पुत्रोऽजीवीत्। पिता तद्बुद्ध्या सपरिवारो विश्वसीत्।

4-53 tadā yīśus_tasmin kṣaṇe proktavān | tava putro'jīvit | pitā tad_buddhvā sa-parivāro vy-aśvasīt |

4-53 Da merkte der Vater, daß es um die Stunde wäre, in welcher Jesus zu ihm gesagt hatte: Dein Sohn lebt. Und er glaubte mit seinem ganzen Hause.

४-५४ यिहूदीयदेशादागत्य गालीलि यीशुरेतद्वितीयमाश्चर्यकर्माकरोत्।

4-54 yihūdiya-deśād ā-gatya gālili yīśur_etad dvitiyam āścarya-karmākarot |

4-54 Das ist nun das andere Zeichen, das Jesus tat, da er aus Judāa nach Galilāa kam.

५-१ ततः परं यिहूदीयानामुत्सव प्रपस्थिते यीशुर्यीरूशालं गतवान्।

5-1 tataḥ paraṃ yihūdiyānām ut-sava fpa-sthite yīśur yirūsālaṃ gatavān |

5-1 Darnach war ein Fest der Juden, und Jesus zog hinauf gen Jerusalem.

५-२ तस्मिन्नगरे मेषनाम्नो द्वारस्य समीपे इब्रीयभाषया बैथेस्दानम्ना पुष्करिणी पञ्चघट्टयुक्तासीत्।

5-2 tasmin nagare meṣa-nāmno dvārasya sam-īpe ibriya-bhāṣayā baithesdā-namnā puṣkariṇī pañca-ghaṭṭa-yuktāsīt |

5-2 Es ist aber zu Jerusalem bei dem Schaftor ein Teich, der heißt auf hebräisch Bethesda und hat fünf Hallen,

५-३ तस्यास्तेषु घट्टेषु कीलालकम्पनमपेक्ष्य अन्धखञ्जशुष्काङ्गादयो बहवो रोगिणः पतन्तस्तिष्ठन्ति स्म।

5-3 tasyās_teṣu ghaṭṭeṣu kilāla-kampanam apekṣya andha-khañja-śuṣkāṅgādayo bahavo rogiṇaḥ patantaḥ tiṣṭhanti sma |

5-3 in welchem lagen viele Kranke, Blinde, Lahme, Verdorrte, die warteten, wann sich das Wasser bewegte.

५-४ यतो विशेषकाले तस्य सरसो वारि स्वर्गीयदूत एत्याकम्पयत्तत्कीलालकम्पनात्परं यः कश्चिद्रोगी प्रथमं पानीयमवारोहत्। स एव रक्षणाद्रोगमुक्तोऽभवत्।

5-4 yato viśeṣa-kāle tasya saraso vāri svargīya-dūta etyākampayat tat-kilāla-kampanāt paraṃ yaḥ kaś_cid rogī prathamam pāniyam_avārohat | sa eva rar-kṣaṇād rogam_ukto'bhavat |

5-4 (Denn ein Engel fuhr herab zu seiner Zeit in den Teich und bewegte das Wasser.) Welcher nun zuerst, nachdem das Wasser bewegt war, hineinstieg, der ward gesund, mit welcherlei Seuche er behaftet war.

५-५ तदाष्टात्रिंशद्वर्षाणि यावद्रोगग्रस्त एकजनस्तस्मिन्स्थाने स्थितवान्।

5-5 tadāṣṭātrimśad-varṣāṇi yāvad roga-grasta eka-janas_tasmin sthāne sthitavān |

5-5 Es war aber ein Mensch daselbst, achtunddreißig Jahre lang krank gelegen.

५-६ यीशुस्तं शयितं दृष्ट्वा बहुकालिकरोगीति ज्ञात्वा व्याहृतवान्। त्वं किं स्वस्थो बुभूषसि

5-6 yīśus_tam śayitam dṛṣṭvā bahu-kālika-rogīti jñātvā vyāhṛtavān | tvam kim svastho bubhūṣasi?

5-6 Da Jesus ihn sah liegen und vernahm, daß er so lange gelegen hatte, spricht er zu ihm: Willst du gesund werden?

५-७ ततो रोगी कथितवान्। हे महेच्छ यदा कीलालं कम्पते तदा मां पुष्करिणीमवरोहयितुं मम कोऽपि नास्ति। तस्मान्मम गमनकाले कश्चिदन्योऽग्रे गत्वा अवरोहति।

5-7 tato rogī kathitavān | he maheccha yadā kilālaṃ kampate tadā māṃ puṣkariṇīm av-rohayituṃ mama ko'pi nāsti | tasmān mama gamana-kāle kaś_cid_ano'gre gatvā ava-rohati |

5-7 Der Kranke antwortete ihm: HERR, ich habe keinen Menschen, wenn das Wasser sich bewegt, der mich in den Teich lasse; und wenn ich komme, so steigt ein anderer vor mir hinein.

५-८ तदा यीशुरकथयदुत्तिष्ठ तव शय्यामुत्तोल्य गृहीत्वा याहि।

5-8 tadā yīśur_akathayad ut-tiṣṭha tava śayyām_uttolya gṛhītvā yāhi |

5-8 Jesus spricht zu ihm: Stehe auf, nimm dein Bett und gehe hin!

५-९ स तत्क्षणात्स्वस्थो भूत्वा शय्यामुत्तोल्यादाय गतवान्। किंतु तद्दिनं विश्रामवारः।

5-9 sa tat-kṣaṇāt sva-stho bhūtvā śayyām_uttolyā-dāya gatavān | kiṃ_tu tad-dinaṃ viśrāma-vārah |

5-9 Und alsbald ward der Mensch gesund und nahm sein Bett und ging hin. Es war aber desselben Tages der Sabbat.

५-१० तस्माद्यिहूदीयाः स्वस्थं नरं व्याहरन्। अद्य विश्रामवारे शयनीयमादाय न यातव्यम्।

5-10 tasmād yihūdīyāḥ sva-sthaṃ naraṃ vy-āharan | adya viśrāma-vāre śayanīyam ā-dāya na yātavyam |

5-10 Da sprachen die Juden zu dem, der geheilt worden war: Es ist heute Sabbat; es ziemt dir nicht, das Bett zu tragen.

५-११ ततः स प्रत्यवोचद्यो मां स्वस्थमकार्षीत्। शयनीयमुत्तोल्यादाय यातुं मां स एवादिशत्।

5-11 tataḥ sa praty-avocad yo māṃ sva-stham akārṣit | śayanīyam ut-tolyā-dāya yātuṃ māṃ sa evādiśat |

5-11 Er antwortete ihnen: Der mich gesund machte, der sprach zu mir: "Nimm dein Bett und gehe hin!"

५-१२ तदा तेऽपृच्छन्शयनीयमुत्तोल्यादाय यातुं य आज्ञापयत्स कः।

5-12 tadā te'pṛcchan śayanīyam ut-tolyā-dāya yātuṃ ya ājñāpayat sa kaḥ |

5-12 Da fragten sie ihn: Wer ist der Mensch, der zu dir gesagt hat: "Nimm dein Bett und gehe hin!"?

५-१३ किंतु स क इति स्वस्थीभूतो नाजानाद्यतस्तस्मिन्स्थाने जनतासत्त्वाद्दीशुः स्थानान्तरमगमत्।

5-13 kiṃ_tu sa ka iti svasthī-bhūto nājānād yatas_tasmin sthāne janatā-sattvād yīśuḥ sthānāntaram agamat |

5-13 Der aber geheilt worden war, wußte nicht, wer es war; denn Jesus war gewichen, da so viel Volks an dem Ort war.

५-१४ ततः परं यीशुर्मन्दिरे तं नरं साक्षात्प्राप्याकथयत्। पश्येदानीमनामयो जातोसि यथाधिका दुर्दशा न घटते तद्धेतोः पापं कर्म पुनर्मा कार्षीः।

5-14 tataḥ paraṃ yīśur_mandire taṃ naraṃ sākṣāt prāpyākathayat | paśyedānim anāmayo jātosi yathādhikā durdaśā na ghaṭate tad-dhetoḥ pāpaṃ karma punar_mā kārṣiḥ |

5-14 Darnach fand ihn Jesus im Tempel und sprach zu ihm: Siehe zu, du bist gesund geworden; sündige hinfort nicht mehr, daß dir nicht etwas Ärgeres widerfahre.

५-१५ ततः स गत्वा यिहूदीयानवदद्। यीशुर्मामरोगिणमकार्षीत्।

5-15 tataḥ sa gatvā yihūdīyān avadad | yīśur_mām arogiṇam akārṣit |

5-15 Der Mensch ging hin und verkündete es den Juden, es sei Jesus, der ihn gesund gemacht habe.

५-१६ ततो यीशुर्विश्रामवारे कर्मदृशं कृतवानिति हेतोर्यिहूदीयास्तं ताडयित्वा हन्तुमचेष्टन्त।

5-16 tato yīśur_viśrāma-vāre karmedṛśaṃ kṛtavān iti hetor_yihūdīyās_tam tāḍayitvā hantum aceṣṭanta |

5-16 Darum verfolgten die Juden Jesum und suchten ihn zu töten, daß er solches getan hatte am Sabbat.

५-१७ यीशुस्तानाख्यात्। मम पिता यत्कार्यं करोति तदनुरूपमहमपि करोमि।

5-17 yīśus_tān_ākhyāt | mama pitā yat kāryaṃ karoti tad-anurūpam aham_api karomi |

5-17 Jesus aber antwortete Ihnen: Mein Vater wirkt bisher, und ich wirke auch.

५-१८ ततो यिहूदीयास्तं हन्तुं पुनरयतन्त यतो विश्रामवारं नामन्यत। तदेव केवलं न अधिकंतु ईश्वरं स्वपितरं प्रोच्य स्वमपीश्वरतुल्यं कृतवान्।

5-18 tato yihūdiyās_tam hantum punar_ayatanta yato viśrāma-vāram nāmanyata | tad_eva kevalam na adhikam_tu īśvaram svapitaram procyā svam_apīśvara-tulyam kṛtavān |

5-18 Darum trachteten ihm die Juden viel mehr nach, daß sie ihn töteten, daß er nicht allein den Sabbat brach, sondern sagte auch, Gott sei sein Vater, und machte sich selbst Gott gleich.

५-१९ पश्चाद्दीशुरवदद्युष्मानहं यथार्थतरं वदामि। पुत्रः पितरं यद्यत्कर्म कुर्वन्तं पश्यति। तदतिरिक्तं स्वेच्छातः किमपि कर्म कर्तुं न शक्नोति। पिता यत्करोति पुत्रोऽपि तदेव करोति।

5-19 paścād yīśur_avadad yuṣmān_aham yathārthataram vadāmi | putraḥ pitaram yad_yat karma kurvantaṁ paśyati | tad-atiriktaṁ svecchātaḥ kim_āpi karma kartuṁ na śaknoti | pitā yat karoti putro'pi tad_eva karoti |

5-19 Da antwortete Jesus und sprach zu ihnen: Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Der Sohn kann nichts von sich selber tun, sondern was er sieht den Vater tun; denn was dieser tut, das tut gleicherweise auch der Sohn.

५-२० पिता पुत्रे स्नेहं करोति तस्मात्स्वयं यद्यत्कर्म करोति तत्सर्वं पुत्रं दर्शयति। यथा च युष्माकं आश्चर्यज्ञानं जनिष्यते तदर्थमितोऽपि महाकर्म तं दर्शयिष्यति।

5-20 pitā putre snehaṁ karoti tasmāt svayaṁ yad_yat karma karoti tat_sarvaṁ putraṁ darśayati | yathā ca yuṣmākaṁ āścarya-jñānaṁ janiṣyate tad-arthaṁ ito'pi mahā-karma taṁ darśayiṣyati |

5-20 Der Vater aber hat den Sohn lieb und zeigt ihm alles, was er tut, und wird ihm noch größere Werke zeigen, daß ihr euch verwundern werdet.

५-२१ वस्तुतस्तु पिता यथा प्रमीतानुत्थाप्य सजीवान्करोति तद्वत्पुत्रोऽपि यं यमिच्छति तं तं सजीवं करोति।

5-21 vastutas_tu pitā yathā pra-mītān ut-thāpya sa-jīvān karoti tadvat putro'pi yaṁ yam icchati taṁ taṁ sa-jīvaṁ karoti |

5-21 Denn wie der Vater die Toten auferweckt und macht sie lebendig, also auch der Sohn macht lebendig, welche er will.

५-२२ सर्वे पितरं यथा सत्कुर्वन्ति तथा पुत्रमपि सत्कारयितुं पिता स्वयं कस्यापि विचारमकृत्वा सर्वविचाराणां भारं पुत्रे समर्पितवान्।

5-22 sarve pitaram yathā sat-kurvanti tathā putraṁ_āpi sat-kārayituṁ pitā svayaṁ kasyāpi vicāram_a-kṛtvā sarva-vicārāṇāṁ bhāraṁ putre sam-arpitavān |

5-22 Denn der Vater richtet niemand; sondern alles Gericht hat er dem Sohn gegeben,

५-२३ यः पुत्रं सत्करोति स तस्य प्रेरकमपि सत्करोति।

5-23 yaḥ putraṁ sat-karoti sa tasya prerakam_āpi sat-karoti |

5-23 auf daß sie alle den Sohn ehren, wie sie den Vater ehren. Wer den Sohn nicht ehrt, der ehrt den Vater nicht, der ihn gesandt hat.

५-२४ युष्मानहं यथार्थतरं वदामि यो जनो मम वाक्यं श्रुत्वा मत्प्रेरके विश्वसिति सोऽनन्तायुः प्राप्नोति कदापि दण्डभाजनं न भवति निधनादुत्थाय परमायुः प्राप्नोति।

5-24 yuṣmān_aham yathārthataram vadāmi yo jano mama vākyaṁ śrutvā mat-prerake viśvasiti so'nantāyuh prāpnoti kadāpi daṇḍa-bhājanaṁ na bhavati nidhanād_ut-thāya paramāyuh prāpnoti |

5-24 Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Wer mein Wort hört und glaubt dem, der mich gesandt hat, der hat das ewige Leben und kommt nicht in das Gericht, sondern er ist vom Tode zum Leben hindurchgedrungen.

५-२५ अहं युष्मानतियथार्थं वदामि यदा मृता ईश्वरपुत्रस्य निनादं श्रोष्यन्ति। ये च श्रोष्यन्ति ते सजीवा भविष्यन्ति। समय एतादृश आयाति वरमिदानीमप्युपतिष्ठन्ति।

5-25 aham yuṣmān_ati-yathārthaṁ vadāmi yadā mṛtā īśvara-putrasya ni-nādaṁ śroṣyanti | ye ca śroṣyanti te sajīvā bhaviṣyanti | sam-aya etādṛśā ā-yāti varam idānim_āpy_upa-tiṣṭhanti |

5-25 Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: Es kommt die Stunde und ist schon jetzt, daß die Toten werden die Stimme des Sohnes Gottes hören; und die sie hören werden, die werden leben.

५-२६ पिता यथा स्वयंजीवी तथा पुत्राय स्वयंजीवित्वाधिकारं दत्तवान्।

5-26 pitā yathā svayaṃ-jīvī tathā putrāya svayaṃ-jīvitvādhi-kāraṃ dattavān |

5-26 Denn wie der Vater hat das Leben in ihm selber, also hat er dem Sohn gegeben, das Leben zu haben in ihm selber,

५-२७ स मनुष्यपुत्रः एतस्मात्कारणात्पिता दण्डकरणाधिकारमपि तस्मिन्समर्पितवान्।

5-27 sa manuṣya-putraḥ etasmāt kāraṇāt pitā daṇḍa-karaṇādhi-kāraṃ_ api tasmin sam- arpitavān |

5-27 und hat ihm Macht gegeben, auch das Gericht zu halten, darum daß er des Menschen Sohn ist.

५-२८ एतदर्थे यूयमाश्चर्यं न मन्यध्वं यतो यस्मिन्समये तस्य निनादं श्रुत्वा श्मशानस्थाः सर्वे बहिर्गमिष्यन्ति समय एतादृश उपस्थास्यति।

5-28 etad-arthe yūyam āścaryaṃ na manyadhvaṃ yato yasmin sam-aye tasya ni-nādaṃ śrutvā śmaśāna-sthāḥ sarve bahir_-gamiṣyanti sam-aya etādṛśa upa-sthāsyati |

5-28 Verwundert euch des nicht, denn es kommt die Stunde, in welcher alle, die in den Gräbern sind, werden seine Stimme hören,

५-२९ तस्माच्चे सत्कर्माणि कृतवन्तस्त उत्थाय आयुः प्राप्स्यन्ति। ये च कुकर्माणि कृतवन्तस्त उत्थाय दण्डं प्राप्स्यन्ति।

5-29 tasmād ye sat-karmāṇi kṛtavantas_ ta ut-thāya āyuḥ prāpsyanti | ye ca ku-karmāṇi kṛtavantas_ ta ut-thāya daṇḍaṃ prāpsyanti |

5-29 und werden hervorgehen, die da Gutes getan haben, zur Auferstehung des Lebens, die aber Übles getan haben, zur Auferstehung des Gerichts.

५-३० अहं स्वयं किमपि कर्तुं न शक्नोमि यथा शृणोमि तथा विचारयामि। मम विचारश्च न्याय्यः यतोऽहं स्वीयाभीष्टं नेहित्वा मत्प्रेरयितुः पितुरिष्टमीहे।

5-30 ahaṃ svayaṃ kim_ api kartuṃ na śaknōmi yathā śṛṇōmi tathā vi-cārayāmi | mama vi- cāraś_ ca ny-āyyaḥ yato' haṃ sviyābhīṣṭaṃ nehitvā mat-prerayituḥ pitur_ iṣṭam ihe |

5-30 Ich kann nichts von mir selber tun. Wie ich höre, so richte ich, und mein Gericht ist recht; denn ich suche nicht meinen Willen, sondern des Vaters Willen, der mich gesandt hat.

५-३१ यदि स्वस्मिन्स्वयं साक्ष्यं ददामि तर्हि तत्साक्ष्यमग्राह्यं भवति।

5-31 yadi svasmin svayaṃ sākṣyaṃ dadāmi tarhi tat-sākṣyam agrāhyaṃ bhavati |

5-31 So ich von mir selbst zeuge, so ist mein Zeugnis nicht wahr.

५-३२ किंतु मदर्थेऽपरो जनः साक्ष्यं ददाति मदर्थं तस्य यत्साक्ष्यं तत्सत्यमेतदप्यहं जानामि।

5-32 kiṃ_ tu mad-arthe' paro janaḥ sākṣyaṃ dadāti mad-arthe tasya yat sākṣyaṃ tat satyam etad_ apy_ ahaṃ jānāmi |

5-32 Ein anderer ist's, der von mir zeugt; und ich weiß, daß das Zeugnis wahr ist, das er von mir zeugt.

५-३३ युष्माभिर्योहन्नं प्रति लोकेषु प्रेरितेषु स सत्यकथायां साक्ष्यमददात्।

5-33 yuṣmābhir_ yohanam prati lokeṣu preriteṣu sa satya-kathāyāṃ sākṣyam_ adadāt |

5-33 Ihr schicktet zu Johannes, und er zeugte von der Wahrheit.

५-३४ मानुषादहं साक्ष्यं नोपेक्षे तथापि यूयं यथा परित्रयध्वे तदर्थमिदं वाक्यं वदामि।

5-34 mānuṣād_ ahaṃ sākṣyaṃ nopekṣe tathāpi yūyam yathā pari-trayadhve tad-artham idam vākyaṃ vadāmi |

5-34 Ich aber nehme nicht Zeugnis von Menschen; sondern solches sage ich, auf daß ihr selig werdet.

५-३५ योहन्देदीप्यमानो दीप इव तेजस्वी स्थितवान्। यूयमल्पकालं तस्य दीप्त्यानन्दितुं सममन्यध्वम्।

5-35 yohan dedīpyamāno dīpa iva tejasvī sthitavān | yūyam alpa-kālaṃ tasya dīptyā-nanditum sam-amanyadhvam |

5-35 Er war ein brennend und scheinend Licht; ihr aber wolltet eine kleine Weile fröhlich sein in seinem Lichte.

५-३६ किंतु तत्प्रमाणादपि मम गुरुतरं प्रमाणं विद्यते। पिता मां प्रेष्य यद्यत्कर्म समापयितुं शक्तिमददात्मया कृतं तत्तत्कर्म मदर्थे प्रमाणं ददाति।

5-36 kiṃ_tu tat-pramāṇād_āpi mama gurutaraṃ pra-māṇaṃ vidyate | pitā māṃ preṣya yad_yat karma sam-āpayitum śaktim_adadāt mayā kṛtaṃ tat-tat karma mad-arthe pra-māṇaṃ dadāti |

5-36 Ich aber habe ein größeres Zeugnis; denn des Johannes Zeugnis; denn die Werke, die mir der Vater gegeben hat, daß ich sie vollende, eben diese Werke, die ich tue, zeugen von mir, daß mich der Vater gesandt habe.

५-३७ तस्य वाक्यं युष्माभिः कदापि न श्रुतं तस्य रूपं च न दृष्टं।

5-37 tasya vākyaṃ yuṣmābhiḥ kadāpi na śrutam tasya rūpaṃ ca na drṣṭam |

5-37 Und der Vater, der mich gesandt hat, derselbe hat von mir gezeugt. Ihr habt nie weder seine Stimme gehört noch seine Gestalt gesehen,

५-३८ तस्य वाक्यं च युष्माकमन्तः कदापि स्थानं नाप्नोति। यतः स यं प्रेषितवान्। यूयं तस्मिन्न विश्वसिति।

5-38 tasya vākyaṃ ca yuṣmākam antaḥ kadāpi sthānaṃ nāpnoti | yataḥ sa yaṃ preṣitavān | yūyaṃ tasmin na vi-śvasiti |

5-38 und sein Wort habt ihr nicht in euch wohnend; denn ihr glaubt dem nicht, den er gesandt hat.

५-३९ धर्मपुस्तकानि यूयमालोचयध्वं। तैर्वाक्यैरनन्तायुः प्राप्स्याम इति यूयं बुध्यध्वे तद्धर्मपुस्तकानि मदर्थे प्रमाणं ददति।

5-39 dharma-pustakāni yūyam ā-locayadhvam | tair_vākyaair_anantāyuh prāpsyāma iti yūyaṃ budhyadhve tad-dharma-pustakāni mad-arthe pra-māṇaṃ dadati |

5-39 Suchet in der Schrift; denn ihr meinet, ihr habet das ewige Leben darin; und sie ist's, die von mir zeuget;

५-४० तथापि यूयं परमायुः प्राप्तये मम सन्निधिम् जिगमिष्यथ।

5-40 tathāpi yūyaṃ paramāyuh prāptaye mama san-nidhim na jigamiṣyatha |

5-40 und ihr wollt nicht zu mir kommen, daß ihr das Leben haben möchtet.

५-४१ अहं मानुषेभ्यः सत्कारं न गृह्णामि।

5-41 ahaṃ mānuṣebhyaḥ sat-kāraṃ na gṛhṇāmi |

5-41 Ich nehme nicht Ehre von Menschen;

५-४२ अहं युष्मान्जानामि। युष्माकमन्तर ईश्वरप्रेम नास्ति।

5-42 ahaṃ yuṣmān jānāmi | yuṣmākam_antara īśvara-prema nāsti |

5-42 aber ich kenne euch, daß ihr nicht Gottes Liebe in euch habt.

५-४३ अहं निजपितुर्नाम्नागतोऽस्मि तथापि मां न गृह्णीथ किंतु कश्चिद्यदि स्वनाम्ना समागमिष्यति तर्हि तं ग्रहीष्यथ।

5-43 ahaṃ nija-pitur_nāmnāgato'smi tathāpi māṃ na gṛhṇītha kiṃ_tu kaścidyadi sva-nāmnā sam-ā-gamiṣyati tarhi taṃ grahiṣyatha |

5-43 Ich bin gekommen in meines Vaters Namen, und ihr nehmet mich nicht an. So ein anderer wird in seinem eigenen Namen kommen, den werdet ihr annehmen.

५-४४ यूयमीश्वरात्सत्कारं न चेष्टित्वा केवलं परस्परं सत्कारमचेदादध्वे तर्हि कथं विश्वसितुं शक्नुथ

5-44 yūyam īśvarāt sat-kāraṃ na ceṣṭivā kevalaṃ paraś-paraṃ sat-kāraṃ ced ā-dadhve tarhi kathāṃ vi-śvasitaṃ śaknutha?

5-44 Wie könnet ihr glauben, die ihr Ehre voneinander nehmet? und die Ehre, die von Gott allein ist, suchet ihr nicht.

५-४५ पितुः समीपेऽहं युष्मानपवदिष्यामीति मा चिन्तयत । यस्मिन्युष्माकं विश्वासः स एव मूसा युष्मानपवदति ।
5-45 pituḥ samīpe'haṃ yuṣmān apa-vadiṣyāmiti mā cintayata | yasmin yuṣmākaṃ vi-śvāsaḥ sa eva mūsā yuṣmān apa-vadati |

5-45 Ihr sollt nicht meinen, daß ich euch vor dem Vater verklagen werde; es ist einer, der euch verklagt, der Mose, auf welchen ihr hofft.

५-४६ यदि यूयं तस्मिन्व्यश्वसिष्यत तर्हि मय्यपि व्यश्वसिष्यत यत्स मयि लिखितवान् ।

5-46 yadi yūyaṃ tasmin vy-aśvasiṣyata tarhi mayy_āpi vy-aśvasiṣyata yat sa mayi likhitavān |
5-46 Wenn ihr Mose glaubtet, so glaubtet ihr auch mir; denn er hat von mir geschrieben.

५-४७ ततो यदि तेन लिखितानि न प्रतीथ तर्हि मम वाक्यानि कथं प्रत्येष्यथ

5-47 tato yadi tena likhitāni na pratītha tarhi mama vākyaṇi kathāṃ pratyesyatha?
5-47 So ihr aber seinen Schriften nicht glaubt, wie werdet ihr meinen Worten glauben?

६-१ ततः परं यीशुर्गालीत्प्रदेशीयस्य तिविरियानाम्नः सिन्धोः पारं गतवान् ।

6-1 tataḥ paraṃ yīśur_gālil-pradeśīyasya tiviriyā-nāmaḥ sindhoḥ pāraṃ gatavān |
6-1 Darnach fuhr Jesus weg über das Meer an der Stadt Tiberias in Galiläa.

६-२ ततो व्याधिमल्लोकस्वास्थ्यकरणरूपाणि तस्याश्चर्याणि कर्माणि दृष्ट्वा बहवो जनस्तत्पश्चाद्गच्छन् ।

6-2 tato vyādhimal_loka-svāsthya-karaṇa-rūpāṇi tasyāścaryāṇi karmāṇi dṛṣṭvā bahavo janās_tat-paścād agacchan |

6-2 Und es zog ihm viel Volks nach, darum daß sie die Zeichen sahen, die er an den Kranken tat.

६-३ ततो यीशुः पर्वतमारुह्य तत्र शिष्यैः साकमुपाविशत् ।

6-3 tato yīśuḥ parvatam_ā-ruhya tatra śiṣyaiḥ sākam upāviśat |
6-3 Jesus aber ging hinauf auf einen Berg und setzte sich daselbst mit seinen Jüngern.

६-४ तस्मिन्समये निस्तारोत्सवनाम्नि यिहूदीयानाम उत्सव उपस्थिते

6-4 tasmin sam-aye nistārotsava-nāmnī yihūdīyā-nāma ut-sava upasthite
6-4 Es war aber nahe Ostern, der Juden Fest.

६-५ यीशुर्नेत्रे उत्तोल्य बहुलोकान्स्वसमीपागतान्विलोक्य फिलिपं पृष्टवानेतेषां भोजनाय भोज्यद्रव्याणि वयं कुत्र क्रेतुं शक्नुमः

6-5 yīśur_netre ut-tolya bahu-lokān sva-samīpāgatān vi-lokya philipaṃ pṛṣṭavān eteṣāṃ bhojanāya bhojya-dravyāṇi vayaṃ kutra kretuṃ śaknumaḥ?
6-5 Da hob Jesus seine Augen auf und sieht, daß viel Volks zu ihm kommt, und spricht zu Philippus: Wo kaufen wir Brot, daß diese essen?

६-६ वाक्यमिदं तस्य परीक्षार्थमवादीत्किंतु यत्करिष्यति तत्स्वयमजानात् ।

6-6 vākyaṃ_idaṃ tasya parīkṣārtham avādīt kiṃ_tu yat kariṣyati tat svayam ajānāt |
6-6 (Das sagte er aber, ihn zu versuchen; denn er wußte wohl, was er tun wollte.)

६-७ फिलिपः प्रत्यवोचतेतेषामेकैको यद्यल्पमल्पं प्राप्नोति तर्हि मुद्रापादद्विशतेन क्रीतपूआ अपि न्यूना भविष्यन्ति ।

6-7 philipaḥ praty-avocat eteṣāṃ ekaiko yady_alpam alpam prāpnoti tarhi mudrā-pāda-dvi-śatena kṛita-pūoā api nyūnā bhaviṣyanti |
6-7 Philippus antwortete ihm: Für zweihundert Groschen Brot ist nicht genug unter sie, daß ein jeglicher unter ihnen ein wenig nehme.

६-८ शिमोन्पितरस्य भ्राता आन्द्रियारख्यः शिष्याणाको व्याहृतवान् ।

6-8 śimon-pitarasya bhrātā āndriyākhyah śiṣyānā_eko vy-ā-hṛtavān |

6-8 Spricht zu ihm einer seiner Jünger, Andreas, der Bruder des Simon Petrus:

६-९ अत्र कस्यचिद्बालकस्य समीपे पञ्च यावपूपाः क्षुद्रमत्स्यद्वयं च सन्ति किंतु लोकानां एतावतां मध्येतैः किं भविष्यति

6-9 atra kasya_cid bālakasya sam-īpe pañca yāva-pūpāḥ kṣudra-matsya-dvayaṃ ca santi kiṃ_tu lokānāṃ etāvatāṃ madhyetaiḥ kiṃ bhaviṣyati?

6-9 Es ist ein Knabe hier, der hat fünf Gerstenbrote und zwei Fische; aber was ist das unter so viele?

६-१० पश्चाद्दीशुरवदत्। लोकानुपवेशयत्। तत्र बहुयवससत्त्वात्पञ्चसहस्रेभ्यो न्यूना अधिका वा पुरुषा भूम्यामुपाविशन्।

6-10 paścād yīśur_avadat | lokān_upa-veśayata | tatra bahu-yava-sasattvāt pañca-sahasrebhyo ny-ūnā adhikā vā puruṣā bhūmyām upāviśan |

6-10 Jesus aber sprach: Schaffet, daß sich das Volk lagert. Es war aber viel Gras an dem Ort. Da lagerten sich bei fünftausend Mann.

६-११ ततो यीशुस्तान्पूपानादाय ईश्वरस्य गुणाम्कीर्तयित्वा शिष्येषु समार्पयत्। ततस्ते तेभ्य उपविष्टलोकेभ्यः पूपान्यथेष्टमत्स्यं च प्रादुः।

6-11 tato yīśus_tān pūpān_ā-dāya īśvarasya guṇām kīrtayitvā śiṣyeṣu sam-ārpayat | tatas_tebhya upaviṣṭa-lokebhyah pūpān_yatheṣṭa-matsyaṃ ca prāduḥ |

6-11 Jesus aber nahm die Brote, dankte und gab sie den Jüngern, die Jünger aber denen, die sich gelagert hatten; desgleichen auch von den Fischen, wieviel sie wollten.

६-१२ तेषु तृप्तेषु स तानवोचदेतेषां किञ्चिदपि यथा नापचीयते तथा सर्वाण्यवशिष्टानि सङ्गृहीत।

6-12 teṣu tṛpteṣu sa tān_avocad eteṣāṃ kiṃ_cid_api yathā nāpacīyate tathā sarvāṇy_avaśiṣṭāni sṃ-gṛhīta |

6-12 Da sie aber satt waren, sprach er zu seinen Jüngern: Sammelt die übrigen Brocken, daß nichts umkommt.

६-१३ ततः सर्वेषां भोजनात्परं ते तेषां पञ्चानां यावपूपानामवशिष्टान्यखिलानि सङ्गृह्य द्वादशदल्लकानपूरयन्।

6-13 tataḥ sarveṣāṃ bhojanāt paraṃ te teṣāṃ pañcānāṃ yāva-pūpānām ava-śiṣṭāny_a-khilāni sṃ-gṛhya dvā-daśa-dallakān apūrayan |

6-13 Da sammelten sie und füllten zwölf Körbe mit Brocken von den fünf Gerstenbroten, die übrig blieben denen, die gespeist worden.

६-१४ अपरं यीशोरेतादृशीमाश्चर्यक्रियां दृष्ट्वा लोका मिथो वक्तुमारेभिरे। जगति यस्यागमनं भविष्यति स एवायमवश्यं भविष्यद्वक्ता।

6-14 a-param yīśor_etādr̥śīm āścarya-kriyāṃ dr̥ṣṭvā lokā mitho vaktum_ā-rebhire | jagati yasyāgamanam bhaviṣyati sa evāyam a-vaśyaṃ bhaviṣyad-vaktā |

6-14 Da nun die Menschen das Zeichen sahen, das Jesus tat, sprachen sie: Das ist wahrlich der Prophet, der in die Welt kommen soll.

६-१५ अत एव लोका आगत्य तमाक्रम्य राजानं करिष्यन्ति यीशुस्तेषामीदृशं मानसं विज्ञाय पुनश्च पर्वतमेकाकी गतवान्।

6-15 ata eva lokā ā-gatya tam_ā-kramya rājānaṃ kariṣyanti yīśus_teṣāṃ idṛśam mānasam vijñāya punaś_ca parvatam ekākī gatavān |

6-15 Da Jesus nun merkte, daß sie kommen würden und ihn haschen, daß sie ihn zum König machten, entwich er abermals auf den Berg, er selbst allein.

६-१६ सायंकाल उपस्थिते शिष्या जलधितटं व्रजित्वा नावमारुह्य कफर्नाहून्नगरदिशि सिन्धौ वाहयित्वागमन्।

6-16 sāyaṃ-kāla upa-sthite śiṣyā jaladhi-taṭam vrajitvā nāvam_ā-ruhya kapharnāhūn-nagara-diśi sindhau vāhayitvāgaman |

6-16 Am Abend aber gingen die Jünger hinab an das Meer

६-१७ तस्मिन्समये तिमिर उपातिष्ठत्किंतु यीशुस्तेषां समीपं नागच्छत्।

6-17 tasmin sam-aye timira upātiṣṭhat kiṁ_tu yīśus_teṣāṃ samīpaṃ nāgacchat ।

6-17 und traten in das Schiff und kamen über das Meer gen Kapernaum. Und es war schon finster geworden, und Jesus war nicht zu ihnen gekommen.

६-१८ तदा प्रबलपवनवहनात्सागरे महातरङ्गो भवितुमारेभे।

6-18 tadā prabala-pavana-vahanāt sāgare mahā-taraṅgo bhavitum ā-rebhe ।

6-18 Und das Meer erhob sich von einem großen Winde.

६-१९ ततस्ते वाहयित्वा द्वित्रान्क्रोशान्गताः पश्चाद्दीशुं जलधेरुपरि पद्भ्यां व्रजन्तं नौकान्तिकमागच्छन्तं विलोक्य त्रासयुक्ता अभवन्।

6-19 tatas_te vāhayitvā dvi-trān krośān gatāḥ paścād yīśuṃ jaladher_upari padbhyāṃ vrajantaṃ naukāntikam ā-gacchantaṃ vi-lokya trāsa-yuktā abhavan ।

6-19 Da sie nun gerudert hatten bei fünfundzwanzig oder dreißig Feld Wegs, sahen sie Jesum auf dem Meere dahergehen und nahe zum Schiff kommen; und sie fürchteten sich.

६-२० किंतु स तानुक्तवानयमहं मा भैष्ट।

6-20 kiṁ_tu sa tān_uktavān ayam_ahaṃ mā bhaiṣṭa ।

6-20 Er aber sprach zu ihnen: Ich bin's; fürchtet euch nicht!

६-२१ तदा ते तं स्वैरं नावि गृहीतवन्तः। तदा तत्क्षणादुद्दिष्टस्थाने नौरुपास्थात्।

6-21 tadā te taṃ svairam nāvi gṛhītavantaḥ । tadā tat-kṣaṇād uddiṣṭa-sthāne naur_upāsthāt ।

6-21 Da wollten sie ihn in das Schiff nehmen; und alsbald war das Schiff am Lande, da sie hin fuhren.

६-२२ यया नावा शिष्या अगच्छन्तदन्या कापि नौका तस्मिन्स्थाने नासीत्ततो यीशुः शिष्यैः साकं नागमत्केवलाः शिष्या अगमनेतत्पारस्था लोका ज्ञातवन्तः।

6-22 yayā nāvā śiṣyā agacchan tad-anyā kāpi naukā tasmin sthāne nāsīt tato yīśuḥ śiṣyaiḥ sākaṃ nāgamat kevalāḥ śiṣyā agaman etat pāra-sthā lokā jñātavantaḥ ।

6-22 Des anderen Tages sah das Volk, das diesseit des Meeres stand, daß kein anderes Schiff daselbst war denn das eine, darin seine Jünger getreten waren, und daß Jesus nicht mit seinen Jüngern in das Schiff getreten war, sondern allein seine Jünger waren weggefahren.

६-२३ किंतु ततः परं प्रभुर्यत्र ईश्वरस्य गुणाननुकीर्त्य लोकान्पूपानभोजयत्तत्स्थानस्य समीपस्थतिविरियाया अपरास्तरणय आगमन्।

6-23 kiṁ_tu tataḥ paraṃ pra-bhur_yatra īśvarasya guṇān anu-kīrtya lokān pūpān abhojayat tat-sthānasya samīpa-stha-tiviriyāyā aparās_taraṇaya āgaman ।

6-23 Es kamen aber andere Schiffe von Tiberias nahe zur Stätte, da sie das Brot gegessen hatten durch des HERRN Danksagung.

६-२४ यीशुस्तत्र नास्ति शिष्या अपि तत्र न सन्ति। लोका इति विज्ञाय यीशुं गवेषयितुं तरणिभिः कफर्नाहूम्युरं गताः।

6-24 yīśus_tatra nāsti śiṣyā api tatra na santi । lokā iti vi-jñāya yīśuṃ gaveṣayitum taraṇibhiḥ kapharnāhūm-puraṃ gatāḥ ।

6-24 Da nun das Volk sah, daß Jesus nicht da war noch seine Jünger, traten sie auch in Schiffe und kamen gen Kapernaum und suchten Jesum.

६-२५ ततस्ते सरित्पतेः पारे तं साक्षात्प्राप्य प्रावोचन्। हे गुरो भवानत्र स्थाने कदागमत्

6-25 tatas_te sarit-pateḥ pāre taṃ sākṣāt prāpya prāvocan । he guro bhavān atra sthāne kadāgamat?

6-25 Und da sie ihn fanden jenseit des Meeres, sprachen sie zu ihm: Rabbi, wann bist du hergekommen?

६-२६ तदा यीशुस्तान्प्रत्यवादीद्। युस्मानहं यथार्थतरं वदामि आश्चर्यकर्मदर्शनाद्धेतोर्न किंतु पूषभोजनात्तेन तुप्तत्वाच्च मां गवेषयथ।

6-26 tadā yīśus_tān praty-avādīd | yusmān_aham yathārthataram vadāmi āścarya-karma-darśanād_dhetor_na kiṃ_tu pūpa-bhojanāt tena tṛptatvāc_ca mām gaveṣayatha |

6-26 Jesus antwortete ihnen und sprach: Wahrlich, wahrlich ich sage euch: Ihr suchet mich nicht darum, daß ihr Zeichen gesehen habt, sondern daß ihr von dem Brot gegessen habt und seid satt geworden.

६-२७ क्षयणीयभक्ष्यार्थं मा श्रामिष्ट किंत्वनन्तायुर्भक्ष्यार्थं श्राम्यत। तस्मात्तादृशं भक्ष्यं मनुजपुत्रो युष्मभ्यं दास्यति। तस्मिन्तात ईश्वरः प्रमाणं प्रादात्।

6-27 kṣayaṇīya-bhakṣyārthaṃ mā śrāmiṣṭa kiṃ_tv_anantāyur-bhakṣyārthaṃ śrāmyata | tasmāt tādr̥ṣaṃ bhakṣyaṃ manuja-putro yuṣmabhyaṃ dāsyati | tasmin tāta īśvaraḥ pramāṇaṃ prādāt |

6-27 Wirket Speise, nicht, die vergänglich ist, sondern die da bleibt in das ewige Leben, welche euch des Menschen Sohn geben wird; denn den hat Gott der Vater versiegelt.

६-२८ तदा तेऽपृच्छनीश्वराभिमतं कर्म कर्तुमस्माभिः किं कर्तव्य

6-28 tadā te'pṛcchan īśvarābhimataṃ karma kartum asmābhiḥ kiṃ kartavya?

6-28 Da sprachen sie zu ihm: Was sollen wir tun, daß wir Gottes Werke wirken?

६-२९ ततो यीशुरवददीश्वरो यं प्रैरयत्तस्मिन्विश्वसनमीश्वराभिमतं कर्म।

6-29 tato yīśur_avadad īśvaro yaṃ prairayat tasmin vi-śvasanam īśvarābhi-mataṃ karma |

6-29 Jesus antwortete und sprach zu ihnen: Das ist Gottes Werk, daß ihr an den glaubt, den er gesandt hat.

६-३० तदा ते व्याहरन्। भवता किं लक्षणं दर्शितं यद्दृष्ट्वा भवति विश्वसिष्यामः त्वया किं कर्म कृतम्

6-30 tadā te vy-āharaṇ | bhavatā kiṃ lakṣaṇaṃ darśitaṃ yad-dṛṣṭvā bhavati viśvasiṣyāmaḥ? tvayā kiṃ karma kṛtam?

6-30 Da sprachen sie zu ihm: Was tust du denn für ein Zeichen, auf daß wir sehen und glauben dir? Was wirkst du?

६-३१ अस्माकं पूर्वपुरुषा महाप्रान्तरे मान्नां भोक्तुं प्रापुः यथा लिपिरास्ते। ऽस्वर्गीयाणि तु भक्ष्याणि प्रददौ परमेश्वरः। ५

6-31 asmākaṃ pūrva-puruṣā mahā-prāntare mānnāṃ bhoktuṃ prāpuḥ yathā lipirās_te | 'svargīyāṇi tu bhakṣyāṇi pra-dadau parameśvaraḥ |

6-31 Unsere Väter haben Manna gegessen in der Wüste, wie geschrieben steht: "Er gab ihnen Brot vom Himmel zu essen."

६-३२ तदा यीशुरवददहं युष्मानतियथार्थं वदामि मूसा युष्मभ्यं स्वर्गीयं भक्ष्यं नादात्। किंतु मम पिता युष्मभ्यं स्वर्गीयं परमं भक्ष्यं ददाति।

6-32 tadā yīśur_avadad aham yuṣmān_ati-yathārthaṃ vadāmi mūsā yuṣmabhyaṃ svargīyaṃ bhakṣyaṃ nādāt | kiṃ_tu mama pitā yuṣmabhyaṃ svargīyaṃ paramaṃ bhakṣyaṃ dadāti |

6-32 Da sprach Jesus zu ihnen: Wahrlich, wahrlich ich sage euch: Mose hat euch nicht das Brot vom Himmel gegeben, sondern mein Vater gibt euch das rechte Brot vom Himmel.

६-३३ यः स्वर्गादवरुह्य जगते जीवनं ददाति स ईश्वरदत्तभक्ष्यरूपः।

6-33 yaḥ svargād_avaruhya jagate jīvanam dadāti sa īśvara-datta-bhakṣya-rūpaḥ |

6-33 Denn dies ist das Brot Gottes, das vom Himmel kommt und gibt der Welt das Leben.

६-३४ तदा ते प्रावोचन्। हे प्रभो भक्ष्यमिदं नित्यमस्मभ्यं ददातु।

6-34 tadā te prāvocan | he pra-bho bhakṣyam_idam nityam_asmabhyaṃ dadātu |

6-34 Da sprachen sie zu ihm: HERR, gib uns allewege solch Brot.

६-३५ यीशुरवददहमेव जीवनरूपं भक्ष्यं यो जनो मम सन्निधिमागच्छति स जातु क्षुधार्तो न भविष्यति।

6-35 yīsur_avadad aham_eva jīvana-rūpaṃ bhakṣyaṃ yo jano mama san-ni-dhim ā-gacchati sa jātu kṣudhārto na bhaviṣyati ।

6-35 Jesus aber sprach zu ihnen: Ich bin das Brot des Lebens. Wer zu mir kommt, den wird nicht hungern; und wer an mich glaubt, den wird nimmermehr dürsten.

६-३६ मां दृष्ट्वापि यूयं न विश्वसिथ युष्मानहमित्यवोचम्।

6-36 mām dr̥ṣṭvāpi yūyaṃ na vi-śvasitha yuṣmān_aham ity_avocam ।

6-36 Aber ich habe es euch gesagt, daß ihr mich gesehen habt, und glaubet doch nicht.

६-३७ पिता मह्यं यावतो लोकानददात्ते सर्व एव ममान्तिकमागमिष्यन्ति यः कश्चिच्च मम सन्निधिमायास्यति तं केनापि प्रकारेण न दूरीकरिष्यामि।

6-37 pitā mahyaṃ yāvato lokān_adadāt te sarva eva mamāntikam ā-gamiṣyanti yaḥ kaś-cic_ca mama san-ni-dhim ā-yāsyati taṃ kenāpi pra-kāreṇa na dūrī-kariṣyāmi ।

6-37 Alles, was mir mein Vater gibt, das kommt zu mir; und wer zu mir kommt, den werde ich nicht hinausstoßen.

६-३८ निजाभिमतं साधयितुं न हि किंतु प्रेरयितुरभिमतं साधयितुं स्वर्गादागतोऽस्मि।

6-38 nijābhimatam sādhayituṃ na hi kiṃ_tu prerayitur_abhimatam sādhayituṃ svargād ā-gato'smi ।

6-38 Denn ich bin vom Himmel gekommen, nicht daß ich meinen Willen tue, sondern den Willen des, der mich gesandt hat.

६-३९ स यान्यान्लोकान्मह्यमददात्तेषामेकमपि न हारयित्वा शेषदिने सर्वानहमुत्थापयामि। इदं मत्प्रेरयितुः पितुरभिमतम्।

6-39 sa yān yān lokān mahyam_adadāt teṣām_ekam_api na hārayitvā śeṣa-dine sarvān_aham ut-thāpayāmi । idam mat-prerayituh pitur_abhi-matam ।

6-39 Das ist aber der Wille des Vaters, der mich gesandt hat, daß ich nichts verliere von allem, was er mir gegeben hat, sondern daß ich's auferwecke am Jüngsten Tage.

६-४० यः कश्चिन्मानवसुतं विलोक्य विश्वसिति स शेषदिने मयोत्थापितः सननन्तायुः प्राप्स्यति इति मत्प्रेरकस्याभिमतम्।

6-40 yaḥ kaś_cin mānava-sutaṃ vi-lokya vi-śvasiti sa śeṣa-dine mayotthāpitaḥ san anantāyuh prāpsyati iti mat-prerakasyābhi-matam ।

6-40 Denn das ist der Wille des, der mich gesandt hat, daß, wer den Sohn sieht und glaubt an ihn, habe das ewige Leben; und ich werde ihn auferwecken am Jüngsten Tage.

६-४१ तदा स्वर्गाद्यद्भक्षमवारोहत्तद्भक्ष्यमहमेव यिहूदीयलोकास्तस्यैतद्वाक्ये विवदमाना वक्तुमारेभिरे।

6-41 tadā svargād yad bhakṣam avārohat tad bhakṣyam aham_eva yihūdīya-lokāś_tasyaitad-vākya vi-vadamānā vaktum_ā-rebhire ।

6-41 Da murrten die Juden darüber, daß er sagte: Ich bin das Brot, daß vom Himmel gekommen ist,

६-४२ यूषफः पुत्रो यीशुर्यस्य मातापितरौ वयं जानीम एष किं स एव न तर्हि स्वर्गादवारोहमिति वाक्यं कथं वक्ति

6-42 yūṣaphaḥ putro yīsur_yasya mātāpitarau vayaṃ jānīma eṣa kiṃ sa eva na? tarhi svargād avāroham iti vākyaṃ kathaṃ vakti?

6-42 und sprachen: Ist dieser nicht Jesus, Josephs Sohn, des Vater und Mutter wir kennen? Wie spricht er denn: Ich bin vom Himmel gekommen?

६-४३ तदा यीशुस्तान्प्रत्यवदत्परस्परं मा विवदध्वं

6-43 tadā yīśus_tān praty-avadat paras-param mā vi-vadadhvam

6-43 Jesus antwortete und sprach zu ihnen: Murret nicht untereinander.

६-४४। मत्प्रेरकेण पित्रा नाकृष्टः कोऽपि जनो ममान्तिकमायातुं न शक्नोति। किंत्वागतं जनं चरमेऽहि प्रोत्थापयिष्यामि।

6-44 | mat-prerakeṇa pitrā nākrṣṭaḥ ko'pi jano mamāntikam āyātuṃ na śaknoti | kiṃ_tv_ā-gatam janam carame'hni protthāpayiṣyāmi |

6-44 Es kann niemand zu mir kommen, es sei denn, daß ihn ziehe der Vater, der mich gesandt hat; und ich werde ihn auferwecken am Jüngsten Tage.

६-४५ ऽते सर्व ईश्वरेण शिक्षिता भविष्यन्तिऽ भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु लिपिरित्थमास्ते। अतो यः कश्चित्पितुः सकाशात्श्रुत्वा शिक्षते स एव मम समीपमागमिष्यति।

6-45 'te sarva īśvareṇa śikṣitā bhaviṣyanti' bhaviṣyad-vādinām grantheṣu lipir_ittham_āste | ato yaḥ kaś_cit pituḥ sa-kāśāt śrutvā śikṣate sa eva mama sam-īpam ā-gamiṣyati |

6-45 Es steht geschrieben in den Propheten: "Sie werden alle von Gott gelehrt sein." Wer es nun hört vom Vater und lernt es, der kommt zu mir.

६-४६ य ईश्वरादजायत तं विना कोऽपि मनुष्यो जनकं नादर्शत केवलः स एव तातमद्राक्षीत्।

6-46 ya īśvarād ajāyata taṃ vinā koḥpi manuṣyo janakaṃ nādarśata kevalaḥ sa eva tātam adrākṣit |

6-46 Nicht daß jemand den Vater habe gesehen, außer dem, der vom Vater ist; der hat den Vater gesehen.

६-४७ अहं युष्मान्यथार्थतरं वदामि यो जनो मयि विश्वासं करोति सोऽनन्तायुः प्राप्नोति।

6-47 ahaṃ yuṣmānyathārthataram vadāmi yo jano mayi vi-śvāsam karoti so'nantāyuh prāpnoti |

6-47 Wahrlich, wahrlich ich sage euch: Wer an mich glaubt, der hat das ewige Leben.

६-४८ अहमेव तज्जीवनभक्ष्यं।

6-48 aham_eva taj-jīvana-bhakṣyam |

6-48 Ich bin das Brot des Lebens.

६-४९ युष्माकं पूर्वपुरुषा महाप्रान्तरे मान्नाभक्ष्यं भुक्त्वापि मृताः।

6-49 yuṣmākaṃ pūrva-puruṣā mahā-prāntare mānnā-bhakṣyam bhuktvāpi mṛtāḥ |

6-49 Eure Väter haben Manna gegessen in der Wüste und sind gestorben.

६-५० किंतु यद्भक्ष्यं स्वर्गादागच्छत्तद्यदि कश्चिद्भुङ्क्ते तर्हि स न म्रियते।

6-50 kiṃ_tu yad_bhakṣyam svargād_āgacchat tad yadi kaś_cid bhukṅkte tarhi sa na mriyate |

6-50 Dies ist das Brot, das vom Himmel kommt, auf daß, wer davon isset, nicht sterbe.

६-५१ यज्जीवनभक्ष्यं स्वर्गादागच्छत्सोऽहमेव। इदं भक्ष्यं यो जनो भुङ्क्ते स नित्यजीवी भविष्यति। पुनश्च जगतो जीवनार्थमहं यत्स्वकीयपिशितं दास्यामि। तदेव मया वितरितं भक्ष्यम्।

6-51 yaj-jīvana-bhakṣyam svargād_āgacchat so'ham_eva | idaṃ bhakṣyam yo jano bhukṅkte sa nitya-jīvi bhaviṣyati | punaś_ca jagato jīvanārtham_ahaṃ yat svakīya-piṣitaṃ dāsyāmi | tad_eva mayā vi-taritaṃ bhakṣyam |

6-51 Ich bin das lebendige Brot, vom Himmel gekommen. Wer von diesem Brot essen wird, der wird leben in Ewigkeit. Und das Brot, daß ich geben werde, ist mein Fleisch, welches ich geben werde für das Leben der Welt.

६-५२ तस्माद्दिहूदीयाः परस्परं विवदमाना वक्तुमारेभिरे एष भोजनार्थं स्वीयं पललं कथमस्मभ्यं दास्यति

6-52 tasmād yihūdīyāḥ paras-param vivadamānā vaktum_ā-rebbhire eṣa bhojanārtham svīyam palalaṃ katham asmabhyam dāsyati?

6-52 Da zankten die Juden untereinander und sprachen: Wie kann dieser uns sein Fleisch zu essen geben?

६-५३ तदा यीशुस्तानवोचद्युष्मानहं यथार्थतरं वदामि। मनुष्यपुत्रस्यामिषे युष्माभिर्न भुक्ते तस्य रुधिरे च न पीते जीवनेन सार्द्धं युष्माकं सम्बन्धो नास्ति।

6-53 tadā yīśus_ tān avocad yuṣmān_ ahaṃ yathārthataraṃ vadāmi | manuṣyaputrasyāmiṣe yuṣmābhir_ na bhukte tasya rudhire ca na pīte jīvanena sārddhaṃ yuṣmākaṃ sambandho nāsti |

6-53 Jesus sprach zu ihnen: Wahrlich, wahrlich ich sage euch: Werdet ihr nicht essen das Fleisch des Menschensohnes und trinken sein Blut, so habt ihr kein Leben in euch.

६-५४ यो ममामिषं स्वादति मम रुधिरं च पिबति सोऽनन्तायुः प्राप्नोति ततः शेषेऽहि तमहमुत्थापयिष्यामि।

6-54 yo mamāmiṣaṃ svādati mama rudhiraṃ ca pibati so'nantāyuyḥ prāpnoti tataḥ śeṣe'hni tam_ aham ut-thāpayiṣyāmi |

6-54 Wer mein Fleisch isset und trinket mein Blut, der hat das ewige Leben, und ich werde ihn am Jüngsten Tage auferwecken.

६-५५ यतो मदीयमामिषम्परमं भक्ष्यं तथा मदीयं शोणितं परमं पेयम्।

6-55 yato madiyam_ āmiṣam paramaṃ bhakṣyaṃ tathā madiyam_ śoṇitaṃ paramaṃ peyam |

6-55 Denn mein Fleisch ist die rechte Speise, und mein Blut ist der rechte Trank.

६-५६ यो जनो मदीयं पललं खादति मदीयं रुधिरं च पिबति स मयि वसति तस्मिन्नहं च वसामि।

6-56 yo jano madiyam_ palalaṃ khādati madiyam_ rudhiraṃ ca pibati sa mayi vasati tasminnahaṃ ca vasāmi |

6-56 Wer mein Fleisch isset und trinket mein Blut, der bleibt in mir und ich in ihm.

६-५७ मत्प्रेरयित्रा जीवता तातेन यथाहं जीवामि तद्वद्यः कश्चिन्मामत्ति सोऽपि मया जीविष्यति।

6-57 mat-prerayitrā jīvatā tātena yathāhaṃ jīvāmi tadvad yaḥ kaś_ cin mām_ atti so'pi mayā jīviṣyati |

6-57 Wie mich gesandt hat der lebendige Vater und ich lebe um des Vaters willen, also, wer mich isset, der wird auch leben um meinetwillen.

६-५८ यद्भक्ष्यम्स्वर्गादागच्छत्तदिदं यन्मान्नां खादित्वा युष्माकं पितरोऽभ्रियन्त तादृशमिदं भक्ष्यं न भवति। इदं भक्ष्यं यो भक्षति स नित्यं जीविष्यति।

6-58 yad_ bhakṣyam svargād_ āgacchat tad_ idaṃ yan_ mānnāṃ khāditvā yuṣmākaṃ pitaro'mriyanta tādr̥śam idaṃ bhakṣyaṃ na bhavati | idaṃ bhakṣyaṃ yo bhakṣati sa nityaṃ jīviṣyati |

6-58 Dies ist das Brot, das vom Himmel gekommen ist; nicht, wie eure Väter haben Manna gegessen und sind gestorben: wer dies Brot isset, der wird leben in Ewigkeit.

६-५९ यदा कफर्नाहूमुर्या भजनगेहे उपादिशत्तदा कथा एता अकथयत्।

6-59 yadā kapharnāhūm-puryāṃ bhajana-gehe upādiśat tadā kathā etā akathayat |

6-59 Solches sagte er in der Schule, da er lehrte zu Kapernaum.

६-६० तदेत्तं श्रुत्वा तस्य शिष्याणामनेके परस्परमकथयन्। इदं गाढं वाक्यम्। वाक्यमीदृशं कः श्रोतुं शक्नुयात्

6-60 tadettaṃ śrutvā tasya śiṣyāṇām aneke paras-param akathayan | idaṃ gāḍhaṃ vākyaṃ | vākyaṃ_ idr̥śaṃ kaḥ śrotuṃ śaknuyāt?

6-60 Viele nun seine Jünger, die das hörten, sprachen: Das ist eine harte Rede; wer kann sie hören?

६-६१ किन्तु यीशुः शिष्याणामित्थं विवादं स्वचित्ते विज्ञाय कथितवान्। इदं वाक्यं किं युष्माकं विघ्नं जनयति

6-61 kiṃ_ tu yīśuḥ śiṣyāṇām itthaṃ vi-vādaṃ sva-citte vi-jñāya kathitavān | idaṃ vākyaṃ kiṃ yuṣmākaṃ vi-ghnaṃ janayati?

6-61 Da Jesus aber bei sich selbst merkte, daß seine Jünger darüber murrten, sprach er zu ihnen: Ärgert euch das?

६-६२ यदि मनुजसुतं पूर्ववासस्थानमूर्ध्वं गच्छन्तं पश्यथ तर्हि किं भविष्यति

6-62 yadi manuḥ-sutaṃ pūrva-vāsa-sthānam ūrdhvaṃ gacchantam paśyatha tarhi kiṃ bhaviṣyati?

6-62 Wie, wenn ihr denn sehen werdet des Menschen Sohn auffahren dahin, da er zuvor war?

६-६३ आत्मैव जीवनदायकः वपुर्निष्कलं। युष्मभ्यमहं यानि वचांसि कथयामि तान्यात्मा जीवनं च।

6-63 ātmaiva jīvana-dāyakaḥ vapur_niṣphalaṃ | yuṣmabhyam ahaṃ yāni vacāṃsi kathayāmi tāny_ātmā jīvanaṃ_ca |

6-63 Der Geist ist's, der da lebendig macht; das Fleisch ist nichts nütze. Die Worte, die ich rede, die sind Geist und sind Leben.

६-६४ किंतु युष्माकं मध्ये केचन अविश्वासिनः सन्ति। के के न विश्वसन्ति को वा तं परकरेषु समर्पयिष्यति तान्यीशुराप्रथमाद्वेत्ति।

6-64 kiṃ_tu yuṣmākaṃ madhye ke_ca_na av-viśvāsinaḥ santi | ke ke na vi-śvasanti ko vā taṃ para-kareṣu sam-arpayīṣyati tān yīsur_āprathamād vetti |

6-64 Aber es sind etliche unter euch, die glauben nicht. (Denn Jesus wußte von Anfang wohl, welche nicht glaubend waren und welcher ihn verraten würde.)

६-६५ अपरमपि कथितवानस्मात्कारणादकथयं पितुः सकाशात्शक्तिमप्राप्य कोऽपि ममान्तिकमागन्तुं न शक्नोति।

6-65 a-param_api kathitavān asmāt kāraṇād akathayaṃ pituḥ sa-kāśāt śaktim_aprāpya ko'pi mamāntikam ā-gantuṃ na śaknoti |

6-65 Und er sprach: Darum habe ich euch gesagt: Niemand kann zu mir kommen, es sei ihm denn von meinem Vater gegeben.

६-६६ तत्काले ऽनेके शिष्या व्याघृत्य तेन सार्धं पुनर्नागच्छन्।

6-66 tat-kāle 'neke śiṣyā vy-ā-ghṛtya tena sārḍhaṃ punar_nāgacchan |

6-66 Von dem an gingen seiner Jünger viele hinter sich und wandelten hinfert nicht mehr mit ihm.

६-६७ तदा यीशुर्द्वादशशिष्यानुक्तवान्ययमपि किं यास्यथ

6-67 tadā yīsur_dvā-daśa-śiṣyān uktavān yūyam_api kiṃ yāsyatha?

6-67 Da sprach Jesus zu den Zwölfen: Wollt ihr auch weggehen?

६-६८ ततः शिमोन्पितरः प्रत्यवोचथे प्रभो कस्याभ्यर्णं गमिष्यामः

6-68 tataḥ śimon-pitaraḥ praty-avocat he prabho kasyābhyarṇaṃ gamiṣyāmaḥ?

6-68 Da antwortete ihm Simon Petrus: HERR, wohin sollen wir gehen? Du hast Worte des ewigen Lebens;

६-६९ अनन्तजीवनदायिन्यो याः कथास्तास्तवैव। भवानमरेश्वरस्याभिषिक्तपुत्र इति विश्वस्य निश्चितं जानीमः।

6-69 ananta-jīvana-dāyinyo yāḥ kathās_tās_tavaiva | bhavān amareśvarasyābhi-ṣikta-putra iti vi-śvasya niścitaṃ jānīmaḥ |

6-69 und wir haben geglaubt und erkannt, daß du bist Christus, der Sohn des lebendigen Gottes.

६-७० तदा यीशुरवदत्। किमहं युष्माकं द्वादशजनान्मनोनीतान्न कृतवान् किंतु युष्माकं मध्येऽपि कश्चिदेको विघ्नकारी विद्यते।

6-70 tadā yīsur_avadat | kiṃ_ahaṃ yuṣmākaṃ dvā-daśa-janān mano-nītān na kṛtavān? kiṃ_tu yuṣmākaṃ madhye'pi kaś_cid_eko vighna-kārī vidyate |

6-70 Jesus antwortete ihnen: Habe ich nicht euch Zwölf erwählt? und-euer einer ist ein Teufel!

६-७१ इमां कथां स शिमोनः पुत्रमीष्करीयोतीयं यिहूदामुद्दिश्य कथितवान्। यतो द्वादशानां मध्ये गणितः स तं परकरेषु समर्पयिष्यति।

6-71 imāṃ kathāṃ sa śimonaḥ putram iṣkariyotiyaṃ yihūdām ud-diśya kathitavān | yato dvā-daśānāṃ madhye gaṇitaḥ sa taṃ para-kareṣu sam-arpayīṣyati |

6-71 Er redete aber von dem Judas, Simons Sohn, Ischariot; der verriet ihn hernach, und war der Zwölfe einer.

७-१ ततः परं यिहूदीयलोकास्तं हन्तुं समैहन्त तस्माद्गीशुर्यिहूदाप्रदेशे पर्यटितुं नेच्छन्गालील्प्रदेशे पर्यटितुं प्रारभत।

7-1 tataḥ paraṃ yihūdiya-lokāś taṃ hantaṃ sam-aihanta tasmād yīsur_yihūdā-pradeśe pary-aṭituṃ necchan gālīl-pradeśe pary-aṭituṃ prārabhata ।

7-1 Darnach zog Jesus umher in Galiläa; denn er wollte nicht in Judäa umherziehen, darum daß ihm die Juden nach dem Leben stellten.

७-२ किंतु तस्मिन्समये यिहूदीयानां दूष्यवासनामोत्सव उपस्थिते

7-2 kiṃ tu tasmin sam-aye yihūdiyānāṃ dūṣya-vāsanāmotsava upasthite

7-2 Es war aber nahe der Juden Fest, die Laubhütten.

७-३ तस्य भ्रातरस्तमवदन्यानि कर्माणि त्वया क्रियन्ते तानि यथा तव शिष्याः पश्यन्ति तदर्थं त्वमितः स्थानाद्यिहूदीयदेशं व्रज।

7-3 tasya bhrātaras_tam avadan yāni karmāṇi tvayā kriyante tāni yathā tava śiṣyāḥ paśyanti tad-arthaṃ tvam_itaḥ sthānād yihūdiya-deśaṃ vraja ।

7-3 Da sprachen seine Brüder zu ihm: Mache dich auf von dannen und gehe nach Judäa, auf daß auch deine Jünger sehen, die Werke die du tust.

७-४ यः कश्चित्स्वयं प्रचिकाशिषति स कदापि गुप्तं कर्म न करोति। यदीदृशं कर्म करोषि तर्हि जगतो निजं परिचायय।

7-4 yaḥ kaś_cit svayaṃ pracikāśiṣati sa kadāpi guptaṃ karma na karoti । yadīdṛśaṃ karma karoṣi tarhi jagato ni-jaṃ paricāyaya ।

7-4 Niemand tut etwas im Verborgenen und will doch frei offenbar sein. Tust du solches, so offenbare dich vor der Welt.

७-५ यतस्तस्य भ्रातरोऽपि तं न विश्वसन्ति।

7-5 yatas_tasya bhrātaro'pi taṃ na vi-śvasanti ।

7-5 Denn auch seine Brüder glaubten nicht an ihn.

७-६ तदा यीशुस्तानवोचत्मम समय इदानीं नोपतिष्ठति किंतु युष्माकं समयः सततमुपतिष्ठति।

7-6 tadā yīśus_tān avocat mama sam-aya idāniṃ nopatiṣṭhati kiṃ tu yuṣmākaṃ sam-ayaḥ sa-tatam upa-tiṣṭhati ।

7-6 Da spricht Jesus zu ihnen: Meine Zeit ist noch nicht hier; eure Zeit aber ist allewege.

७-७ जगतो लोका युष्मानृतीयितुं न शक्नुवन्ति किंतु मामेव ऋतीयन्ते यतस्तेषां कर्माणि दुष्टानि तत्र साक्ष्यमिदमहं ददामि।

7-7 jagato lokā yuṣmān ṛtiyituṃ na śaknuvanti kiṃ tu mām_eva ṛtiyante yatas_teṣāṃ karmāṇi duṣṭāni tatra sāksyam_idam ahaṃ dadāmi ।

7-7 Die Welt kann euch nicht hassen; mich aber haßt sie, denn ich zeuge von ihr, daß ihre Werke böse sind.

७-८ अत एव यूयमुत्सवे ऽस्मिन्यात नाहमिदानीमस्मिन्नुत्सवे यामि यतो मम समय इदानीं न सम्पूर्णः।

7-8 ata eva yūyam ut-save 'smin yāta, nāham idāniṃ asminnutsave yāmi yato mama sam-aya idāniṃ na sam-pūrṇaḥ ।

7-8 Gehet ihr hinauf auf dieses Fest; ich will noch nicht hinaufgehen auf dieses Fest, den meine Zeit ist noch nicht erfüllt.

७-९ इति वाक्यमुक्त्वा स गालील्लि स्थितवान्।

7-9 iti vākyaṃ uktvā sa gālīli sthitavān ।

7-9 Da er aber das zu ihnen gesagt, blieb er in Galiläa.

७-१० किंतु तस्य भ्रातृषु तत्र प्रस्थितेषु सत्सु सो ऽप्रकट उत्सवमगच्छत्।

7-10 kiṃ_tu tasya bhrātr̥ṣu tatra pra-sthiteṣu satsu so 'prakāṭa ut-savam agacchat |

7-10 Als aber seine Brüder waren hinaufgegangen, da ging er auch hinauf zu dem Fest, nicht offenbar, sondern wie heimlich.

७-११ अनन्तरमुत्सवमुपस्थिता यिहूदीयास्तं मृगयित्वापृच्छन्स कुत्र

7-11 anantaram ut-savam upa-sthitā yihūdīyās_tam mṛgayitvāpṛcchan sa kutra?

7-11 Da suchten ihn die Juden am Fest und sprachen: Wo ist der?

७-१२ ततो लोकानां मध्ये तस्मिन्नानाविधा विवादा भवितुमारब्धवन्तः। केचिदवोचन्स उत्तमः पुरुषः

केचिदचिन्न तथा वरं लोकानां भ्रमं जनयति।

7-12 tato lokānām madhye tasmin nānā-vidhā vi-vādā bhavitum ārabdhavantaḥ | ke_cid avocan sa uttamaḥ puruṣaḥ ke_cid acican na tathā varam lokānām bhramam janayati |

7-12 Und es war ein großes Gemurmel unter dem Volk. Etliche sprachen: Er ist fromm; die andern aber sprachen: Nein, er verführt das Volk.

७-१३ किंतु यिहूदीयानां भयात्कोऽपि तस्य पक्षे स्पष्टं नाकथयत्।

7-13 kiṃ_tu yihūdīyānām bhayāt ko'pi tasya pakṣe spaṣṭam nākathayat |

7-13 Niemand aber redete frei von ihm um der Furcht willen vor den Juden.

७-१४ ततः परमुत्सवस्य मध्यसमये यीशुर्मन्दिरं गत्वा समुपदिशति स्म।

7-14 tataḥ param ut-savasya madhya-samaye yīśu_rmandiram gatvā sam-upa-diśati sma |

7-14 Aber mitten im Fest ging Jesus hinauf in den Tempel und lehrte.

७-१५ ततो यिहूदीया लोका आश्चर्यं ज्ञात्वाकथयन्। एष मानुषो नाधीत्य कथमेतादृशो विद्वानभूत्

7-15 tato yihūdīyā lokā āścaryaṃ jñātvākathayan | eṣa mānuṣo nādhītya katham etādṛśo vidvān_abhūt?

7-15 Und die Juden verwunderten sich und sprachen: Wie kann dieser die Schrift, so er sie doch nicht gelernt hat?

७-१६ तदा यीशुः प्रत्यवोचदुपदेशो ऽयम्न मम किंतु यो मां प्रेषितवान्तस्य।

7-16 tadā yīśuḥ praty-avocad upa-deśo 'yam na mama kiṃ_tu yo mām preṣitavān tasya |

7-16 Jesus antwortete ihnen und sprach: Meine Lehre ist nicht mein, sondern des, der mich gesandt hat.

७-१७ यो जनो निदेशं ग्रहीष्यति ममोपदेशो मत्तो भवति किमीश्वराद्भवति स जनस्तज्ज्ञातुं शक्यति।

7-17 yo jano ni-deśam grahīṣyati mamopadeśo matto bhavati kim īśvarād bhavati sa janas_taj_jñātum śakṣyati |

7-17 So jemand will des Willen tun, der wird innewerden, ob diese Lehre von Gott sei, oder ob ich von mir selbst rede.

७-१८ यो जनः स्वतः कथयति स स्वीयं गौरवमीहते किंतु यः प्रेरयितुर्गौरवमीहते स सत्यवादी तस्मिन्कोऽप्यधर्मो नास्ति।

7-18 yo janaḥ svataḥ kathayati sa svīyaṃ gauravam ihate kiṃ_tu yaḥ prerayitur_gauravam ihate sa satya-vādī tasmin ko'py_adharmo nāsti |

7-18 Wer von sich selbst redet, der sucht seine eigene Ehre; wer aber sucht die Ehre des, der ihn gesandt hat, der ist wahrhaftig, und ist keine Ungerechtigkeit an ihm.

७-१९ मूसा युष्मभ्यं व्यवस्थाग्रन्थं किं नाददात् किंतु युष्माकं कोऽपि तां व्यवस्थां न समाचरति। मां हन्तुं कुतो यतध्वे

7-19 mūsā yuṣmabhyaṃ vyavasthā-grantham kiṃ nādadāt? kiṃ_tu yuṣmākaṃ ko'pi tāṃ vy-ava-sthām na sam-ā-carati | mām hantum kuto yatadhve?

7-19 Hat euch nicht Mose das Gesetz gegeben? und niemand unter euch tut das Gesetz. Warum sucht ihr mich zu töten?

७-२० तदा लोका अवदन्त्वं भूतग्रस्तस्त्वां हन्तुं को यतते

7-20 tadā lokā avadan tvam bhūta-grastas_tvām hantum ko yatate?

7-20 Das Volk antwortete und sprach: Du hast den Teufel; wer versucht dich zu töten?

७-२१ ततो यीशुरवोचदेकं कर्म मयाकारि तस्माद्युयं सर्वे महाश्चर्यं मन्यध्वे।

7-21 tato yīsur_avocad ekaṁ karma mayākāri tasmād yūyaṁ sarve mahāścaryaṁ manyadhve |

7-21 Jesus antwortete und sprach: Ein einziges Werk habe ich getan, und es wundert euch alle.

७-२२ मूसा युष्मभ्यं त्वच्छेदविधिं प्रददौ। स मूसातो न जातः किंतु पितृपुरुषेभ्यो जातः। तेन विश्रामवारे ऽपि मानुषाणां त्वच्छेदं कुरुथ।

7-22 mūsā yuṣmabhyaṁ tvak-cheda-vidhiṁ pra-dadau | sa mūsāto na jātaḥ kiṁ_tu pitṛ-puruṣebhyo jātaḥ | tena viśrāma-vāre 'pi mānuṣāṅām tvak-chedaṁ kurutha |

7-22 Mose hat euch darum gegeben die Beschneidung, nicht daß sie von Mose kommt, sondern von den Vätern, und ihr beschneidet den Menschen am Sabbat.

७-२३ अत एव विश्रामवारे मनुष्याणां त्वच्छेदे कृते यदि मूसाव्यवस्थालङ्घनं न भवति। तर्हि मया विश्रामवारे मानुषः सम्पूर्णरूपेण स्वस्थो ऽकारि तत्कारणाद्युयं किं मह्यं कुप्यथ

7-23 ata eva viśrāma-vāre manuṣyāṅām tvak-chede kṛte yadi mūsā-vyavasthā-laṅghanam na bhavati | tarhi mayā viśrāma-vāre mānuṣaḥ sampūrṇa-rūpeṇa sva-stho 'kāri tat-kāraṇād yūyaṁ kiṁ mahyaṁ kupyatha?

7-23 So ein Mensch die Beschneidung annimmt am Sabbat, auf daß nicht das Gesetz Mose's gebrochen werde, zürnet ihr denn über mich, daß ich den ganzen Menschen habe am Sabbat gesund gemacht?

७-२४ सपक्षपातं विचारमकृत्वा न्याय्यं विचारं कुरुथ।

7-24 sa-pakṣa-pātaṁ vi-cāram_a-kṛtvā nyāyyaṁ vi-cāram kurutha |

7-24 Richtet nicht nach dem Ansehen, sondern richtet ein rechtes Gericht.

७-२५ तदा यिरूशालमनिवासिनः कतिपयजना अकथयन्। इमे यं हन्तुं चेष्टन्ते स एवायं किं न

7-25 tadā yirūśālam_ni-vāsiṇaḥ katipaya-janā akathayan | ime yaṁ hantum ceṣṭante sa evāyaṁ kiṁ na?

7-25 Da sprachen etliche aus Jerusalem: Ist das nicht der, den sie suchten zu töten?

७-२६ किंतु पश्यत निर्भयः सन्कथां कथयति तथापि किमपि न वदन्त्येते। अयमेवाभिषिक्तो भवतीति निश्चितं किमधिपतयो जानन्ति

7-26 kiṁ_tu paśyata nir-bhayaḥ san kathāṁ kathayati tathāpi kim_api na vadanty_ete | ayam_evābhi-ṣikto bhavatīti niś-citaṁ kim_adhipatayo jānanti?

7-26 Und siehe zu, er redet frei, und sie sagen nichts. Erkennen unsere Obersten nun gewiß, daß er gewiß Christus sei?

७-२७ मनुजो ऽयं कस्मादागमदिति वयं जानीमः लिंत्वभिषिक्त आगते स कस्मादागतवानिति कोऽपि ज्ञातुं न शक्यति।

7-27 manu-jo 'yaṁ kasmād_āgamad iti vayaṁ jānīmaḥ liṁ_tv_abhi-ṣikta ā-gate sa kasmād_ā-gatavān iti ko'pi jñātuṁ na śakṣyati |

7-27 Doch wir wissen, woher dieser ist; wenn aber Christus kommen wird, so wird niemand wissen, woher er ist.

७-२८ तदा यीशुर्मध्येमन्दिरमुपदिशनुच्चैःकारमुक्तवान्। यूयं किं मां जानीथ कस्माच्चागतो ऽस्मि तदपि किं जानीथ कस्माच्चागतो ऽस्मि तदपि किं जानीथ नाहं स्वत आगतोऽस्मि किंतु यः सत्यवादी स एव मां प्रेषितवान्। यूयं तं न जानीथ।

7-28 tadā yīśur_madhye-mandiram upa-diśan ucchaiḥ-kāram uktavān | yūyaṃ kiṃ māṃ jānītha? kasmāc_cāgato 'smi tad_āpi kiṃ jānītha? kasmāc_cāgato 'smi tad_āpi kiṃ jānītha? nāhaṃ svata ā-gato'smi kiṃ tu yaḥ satya-vādi sa eva māṃ preṣitavān | yūyaṃ taṃ na jānītha |

7-28 Da rief Jesus im Tempel und sprach: Ja, ihr kennet mich und wisset, woher ich bin; und von mir selbst bin ich nicht gekommen, sondern es ist ein Wahrhaftiger, der mich gesandt hat, welchen ihr nicht kennet.

७-२९ तमहं जाने तेनाहं प्रेरित आगतोऽस्मि।

7-29 tam_ahaṃ jāne tenāhaṃ prerita ā-gato'smi |

7-29 Ich kenne ihn aber; denn ich bin von ihm, und er hat mich gesandt.

७-३० तस्माद्घिहूदीयास्तं धर्तुमुद्यतास्तथापि कोऽपि तस्य गात्रे हस्तं नार्पयद्यतो हेतोस्तदा तस्य समयो नोपतिष्ठति।

7-30 tasmād yihūdiyās_tam dhartum ud-yatās_tathāpi ko'pi tasya gātre hastam nārpayad yato hetos_tadā tasya sam-ayo nopa-tiṣṭhati |

7-30 Da suchten sie ihn zu greifen; aber niemand legte die Hand an ihn, denn seine Stunde war noch nicht gekommen.

७-३१ किंतु बहवो लोकास्तस्मिन्विश्वस्य कथितवन्तो ऽभिषिक्तपुरुष आगत्य मानुष्यस्यास्य क्रियाभ्यः किमधिका आश्चर्याः क्रियाः करिष्यति

7-31 kiṃ tu bahavo lokās_tasmin vi-śvasya kathitavanto 'bhi-ṣikta-puruṣa ā-gatya mānuṣyasyāsyā kriyābhyaḥ kim adhikā āścaryāḥ kriyāḥ kariṣyati?

7-31 Aber viele vom Volk glaubten an ihn und sprachen: Wenn Christus kommen wird, wird er auch mehr Zeichen tun, denn dieser tut?

७-३२ ततः परं लोकास्तस्मिन्विश्वस्य विवदन्ते। फिरूशिनः प्रधानयाजकाश्चेति श्रुतवन्तस्तं धृत्वा नेतुं पदातिगणं प्रेषयामासुः।

7-32 tataḥ paraṃ lokās_tasmin itthaṃ vi-vadante | phirūśinaḥ pradhāna-yājakaś_ceti śrutavantas_tam dhṛtvā netuṃ padāti-gaṇaṃ preṣayām_āsuḥ |

7-32 Und es kam vor die Pharisäer, daß das Volk solches von ihm murmelte. Da sandten die Pharisäer und Hohenpriester Knechte aus, das sie ihn griffen.

७-३३ ततो यीशुर्वददहमल्पदिनानि युष्माभिः सार्धं स्थित्वा मत्प्रेरयितुः समीपं यास्यामि।

7-33 tato yīśur_avadad aham alpa-dināni yuṣmābhiḥ sārddhaṃ sthitvā mat-prerayituḥ sam-īpaṃ yāsyāmi |

7-33 Da sprach Jesus zu ihnen: Ich bin noch eine kleine Zeit bei euch, und dann gehe ich hin zu dem, der mich gesandt hat.

७-३४ मां मृगयिष्यध्वे किंतूद्देशं न लप्स्यध्वे।

7-34 māṃ mṛgayiṣyadhve kiṃ tūd-deśaṃ na lapsyadhve |

7-34 Ihr werdet mich suchen, und nicht finden; und wo ich bin, könnet ihr nicht hin kommen.

७-३५ यत्र स्थास्यामि तत्र यूयं गन्तुं न शक्यथ। तदा यिहूदीयाः परस्परं वक्तुमारेभिरे। अस्योद्देशं न प्राप्स्याम एतादृशं किं स्थानं यास्यति भिन्नदेशे विकीर्णाणां यिहूदीयानां सन्निधिमेष गत्वा तानुपदेक्ष्यति किं

7-35 yatra sthāsyāmi tatra yūyaṃ gantuṃ na śakṣyatha | tadā yihūdiyāḥ paras-param vaktum_ā-rebbire | asyod-deśaṃ na prāpsyāma etādṛśaṃ kiṃ sthānaṃ yāsyati? bhinna-deśe vi-kīrṇāṇāṃ yihūdiyānāṃ san-ni-dhim eṣa gatvā tān upa-dekṣyati kiṃ?

7-35 Da sprachen die Juden untereinander: Wo soll dieser hin gehen, daß wir ihn nicht finden sollen? Will er zu den Zerstreuten unter den Griechen gehen und die Griechen lehren?

७-३६ नो चेत्मां गवेषयिष्यथे किंतूद्देशं न प्राप्स्यथ। एष कीदृशं वाक्यमिदं वदति

7-36 no cet mām gaveṣayiṣyathe kiṃ_tūd-deśaṃ na prāpsyatha | eṣa kīdr̥ṣaṃ vākyaṃ_idaṃ vadati?

7-36 Was ist das für eine Rede, daß er sagte: "Ihr werdet mich suchen, und nicht finden; und wo ich bin, da könntet ihr nicht hin kommen"?

७-३७ अनन्तरमुत्सवस्य चरमेऽहनि अर्थात्प्रधानदिने यीशुरुत्तिष्ठन्चैःकारमाह्वयनुदितवान्। यदि कश्चित्पार्तो भवति तर्हि ममान्तिकमागत्य पिबतु।

7-37 anantaram ut-savasya carame'hani arthāt pradhāna-dine yīsur_uttiṣṭhan gccaīḥ-kāram āhvayan uditavān | yadi kaś_cit tṛṣārto bhavati tarhi mamāntikam ā-gatya pibatu |

7-37 Aber am letzten Tage des Festes, der am herrlichsten war, trat Jesus auf, rief und sprach: Wen da dürstet, der komme zu mir und trinke!

७-३८ यः कश्चिन्मयि विश्वसिति धर्मग्रन्थस्य वचनानुसारेण तस्याभ्यन्तरतो ऽमृततोयस्य स्रोतांसि निर्गमिष्यन्ति।

7-38 yaḥ kaś_cin_mayi vi-śvasiti dharmā-granthatasya vacanānu-sāreṇa tasyābhyantarato 'mṛtatoyasya srotāṃsi nir-gamiṣyanti |

7-38 Wer an mich glaubt, wie die Schrift sagt, von des Leibe werden Ströme des lebendigen Wassers fließen.

७-३९ ये तस्मिन्विश्वसन्ति त आत्मानं प्राप्स्यन्तीत्यर्थे स इदं वाक्यं व्याहृतवान्। एतत्कालं यावद्दीशुर्विभवं न प्राप्तस्तस्मात्पवित्र आत्मा नादीयत।

7-39 ye tasmin vi-śvasanti ta ātmānaṃ prāpsyantītyarthe sa idaṃ vākyaṃ vyāhṛtavān | etat-kālaṃ yāvad yīsur_vi-bhavaṃ na prāptas_tasmāt pavitra ātmā nādiyata |

7-39 Das sagte er aber von dem Geist, welchen empfangen sollten, die an ihn glaubten; denn der Heilige Geist war noch nicht da, denn Jesus war noch nicht verklärt.

७-४० एतां वाणीं श्रुत्वा बहवो लोका अवदनयमेव निश्चितं स भविष्यद्वादी।

7-40 etāṃ vāṇiṃ śrutvā bahavo lokā avadan ayam_eva niś-citaṃ sa bhaviṣyad-vādī |

7-40 Viele nun vom Volk, die diese Rede hörten, sprachen: Dieser ist wahrlich der Prophet.

७-४१ केचिदकथयनेष एव सो ऽभिषिक्तः। किंतु केचिदवदन्सो ऽभिषिक्तः किं गालीलप्रदेशे जनिष्यते

7-41 ke_cid akathayan eṣa eva so 'bhiṣiktaḥ | kiṃ_tu ke_cid avadan so 'bhi-ṣiktaḥ kiṃ gālil-pradeśe janiṣyate?

7-41 Andere sprachen: Er ist Christus. Etliche aber sprachen: Soll Christus aus Galiläa kommen?

७-४२ सो ऽभिषिक्तो दायूदो वंशे दायूदो जन्मस्थाने वैत्लेहमि पत्तने जनिष्यते धर्मग्रन्थे किमित्थं लिखितं नास्ति

7-42 so 'bhi-ṣikto dāyūdo vaṃśe dāyūdo janma-sthāne vaitlehami pattane janiṣyate dharmā-granthe kim_itthaṃ likhitaṃ nāsti?

7-42 Spricht nicht die Schrift: von dem Samen Davids und aus dem Flecken Bethlehem, da David war, soll Christus kommen?

७-४३ इत्थं तस्मिन्लोकानां भिन्नवाक्याता जाता।

7-43 itthaṃ tasmin lokānāṃ bhinna-vākyaṭā jātā |

7-43 Also ward eine Zwietracht unter dem Volk über ihn.

७-४४ कतिपयलोकास्तं धर्तुमैच्छन्तथापि तद्वपुषि कोऽपि हस्तं नार्पयत्।

7-44 katipaya-lokāś_tam dhartum aicchan tathāpi tad-vapuṣi ko'pi hastam nārpayat |

7-44 Es wollten aber etliche ihn greifen; aber niemand legte die Hand an ihn.

७-४५ अनन्तरं पदातिगणे प्रधानयाजकानां फिरूशिनां च समीपमागतवति ते तानपृच्छन्कुतो हेतोस्तं नानयत

7-45 anantaram padāti-gaṇe pradhāna-yājakānāṃ phirūśināṃ ca sam-īpam_ā-gatavati te tān apr̥cchan kuto hetos_tam nānayata?

7-45 Die Knechte kamen zu den Hohenpriestern und Pharisäern; und sie sprachen zu ihnen: Warum habt ihr ihn nicht gebracht?

७-४६ तदा पदातयः प्रत्यवदन्स मानव इव कोऽपि कदापि नोपादिशत्।

7-46 tadā padātayahḥ praty-avadan sa mānava iva ko'pi kadāpi nopādiśat |

7-46 Die Knechte antworteten: Es hat nie ein Mensch also geredet wie dieser Mensch.

७-४७ ततः फिरूशिनः प्रावोचन्ययमपि किमभामिष्ट

7-47 tataḥ phirūśinaḥ prāvocan yūyam_ api kim_ abhāmiṣṭa?

7-47 Da antworteten ihnen die Pharisäer: Seid ihr auch verführt?

७-४८ अधिपतीनां फिरूशिनां च कोऽपि किं तस्मिन्यश्वसीत्

7-48 adhipatinām phirūśinām ca ko'pi kiṃ tasmin vy-aśvasit?

7-48 Glaubt auch irgendein Oberster oder Pharisäer an ihn?

७-४९ ये शास्त्रं न जानन्ति त इमे ऽधमलोका एव शापग्रस्ताः।

7-49 ye śāstraṃ na jānanti ta ime 'dhama-lokā eva śāpa-grastāḥ |

7-49 sondern das Volk, das nichts vom Gesetz weiß, ist verflucht.

७-५० तदा निकदीमनामा तेषामेको यः क्षणदायां यीशोः सन्निधिमगात्स उक्तवान्।

7-50 tadā nikadīma-nāmā teṣām_eko yaḥ kṣaṇa-dāyām yīśoḥ san-ni-dhim agāt sa uktavān |

7-50 Spricht zu ihnen Nikodemus, der bei der Nacht zu ihm kam, welcher einer unter ihnen war:

७-५१ तस्य वाक्ये न श्रुते कर्मणि च न विदिते। स्माकं व्यवस्था किं कंचन मनुजं दोषीकरोति

7-51 tasya vākya na śrute karmaṇi ca na vidite | smākaṃ vy-ava-sthā kiṃ kaṃ_ ca_ na manu-jaṃ doṣi-karoti?

7-51 Richtet unser Gesetz auch einen Menschen, ehe man ihn verhört und erkennt, was er tut?

७-५२ ततस्ते व्याहरन्। त्वमपि किं गालीलीयलोकः विविच्य पश्य गालील्लि कोऽपि भविष्यद्वादी नोत्पद्यते।

7-52 tatas_ te vy-āharan | tvam_ api kiṃ gālīliya-lokaḥ? vivicya paśya gālīli ko'pi bhaviṣyad-vādī notpadyate |

7-52 Sie antworteten und sprachen zu ihm: Bist du auch ein Galiläer? Forsche und siehe, aus Galiläa steht kein Prophet auf.

७-५३ ततः परं सर्वे स्वं स्वं गृहं गताः। किंतु यीशुर्जैतुननामानं शिलोच्चयं गतवान्।

7-53 tataḥ paraṃ sarve svaṃ svaṃ gr̥haṃ gatāḥ | kiṃ_ tu yīśur_ jaituna-nāmānaṃ śiloccayaṃ gatavān |

7-53 Und ein jeglicher ging also heim.

८-१ प्रत्यूषे यीशुः पुनर्मन्दिरमागच्छत्।

8-1 praty-ūṣe yīśuḥ punar_ mandiram āgacchat |

8-1 Jesus aber ging an den Ölberg.

८-२ ततः सर्वेषु लोकेषु तस्य समीप आगतेषु स उपविश्य तानुपदेष्टुमारभत।

8-2 tataḥ sarveṣu lokeṣu tasya sam-īpa āgateṣu sa upaviśya tān upadeṣṭum ārabhata |

8-2 Und frühmorgens kam er wieder in den Tempel, und alles Volk kam zu ihm; und er setzte sich und lehrte sie.

८-३ तदा अध्यापकाः फिरूशिनश्च व्यभिचारकर्मणि धृतां स्त्रितमेकामानीय सर्वेषां मध्ये स्थापयित्वा व्याहरन्।

8-3 tadā adhy-āpakāḥ phirūśinaś_ ca vyabhicāra-karmaṇi dhṛtāṃ stritam_ ekām ā-nīya sarveṣām madhye sthāpayitvā vyāharan |

8-3 Aber die Schriftgelehrten und Pharisäer brachten ein Weib zu ihm, im Ehebruch ergriffen, und stellten sie in die Mitte dar

८-४ हे गुरो योषितमिमां व्यभिचारकरमकुर्वाणां लोका धृतवन्तः।

8-4 he guro yoṣitam imāṃ vyabhicāra-karama-kurvāṇāṃ lokā dhṛtavantaḥ |

8-4 und sprachen zu ihm: Meister, dies Weib ist ergriffen auf frischer Tat im Ehebruch.

८-५ एतादृशलोकाः पाषाणाघातेन हन्तव्या इति विधिर्मूसाव्यवस्थाग्रन्थे लिखितोऽस्ति किंतु भवान्किमादिशति

8-5 etādṛśa-lokāḥ pāṣāṇā-ghātena hantavyā iti vi-dhir_mūsā-vyavasthā-granthe likhito'sti kiṃtu bhavān kim_ādiśati?

8-5 Mose aber hat uns im Gesetz geboten, solche zu steinigen; was sagst du?

८-६ ते तमपवदितुं परीक्षाभिप्रायेण वाक्यमिदमपृच्छन्किंतु स प्रह्वीभूय भूमावङ्गुल्या लेखितुमारभत।

8-6 te tam apa-vaditum parikṣābhiprāyeṇa vākyaṃ idam aprcchan kiṃtu sa prahvī-bhūya bhūmāv_aṅgulyā lekhitum ārabhata |

8-6 Das sprachen sie aber, ihn zu versuchen, auf daß sie eine Sache wider ihn hätten. Aber Jesus bückte sich nieder und schrieb mit dem Finger auf die Erde.

८-७ ततस्तैः पुनः पुनः पृष्ट उत्थाय कथितवान्। युष्माकं मध्ये यो जनो निरपराधी स एव प्रथममेनां पाषाणेनाहन्तु।

8-7 tatas_taiḥ punaḥ punaḥ pṛṣṭa utthāya kathitavān | yuṣmākaṃ madhye yo jano nir-aparādhi sa eva prathamam enāṃ pāṣāṇenāhantu |

8-7 Als sie nun anhielten, ihn zu fragen, richtete er sich auf und sprach zu ihnen: Wer unter euch ohne Sünde ist, der werfe den ersten Stein auf sie.

८-८ पश्चात्स पुनश्च प्रह्वीभूय भूमौ लेखितुमारभत।

8-8 paścāt sa punaś_ca prahvī-bhūya bhūmau lekhitum ārabhata |

8-8 Und bückte sich wieder nieder und schrieb auf die Erde.

८-९ तां कथां श्रुत्वा ते स्वस्वमनसि प्रबोधं प्राप्य ज्येष्ठानुक्रममेकैकशः सर्वे बहिरगच्छन्। ततो यीशुरेकाकी त्यक्तोऽभवत्प्रमध्यस्थाने दण्डायमाना सा योषा च स्थिता।

8-9 tāṃ kathāṃ śrutvā te sva-sva-manasi pra-bodhaṃ prāpya jyeṣṭhānukramam ekaikaśaḥ sarve bahir_agacchan | tato yīśur_ekāki tyakto'bhavat madhya-sthāne daṇḍāyamānā sā yoṣā ca sthitā |

8-9 Da sie aber das hörten, gingen sie hinaus (von ihrem Gewissen überführt), einer nach dem andern, von den Ältesten bis zu den Geringsten; und Jesus ward gelassen allein und das Weib in der Mitte stehend.

८-१० तत्पश्चाद्यीशुरुत्थाय तां वनितां विना कमप्यपरं न विलोक्य पृष्टवान्। हे वामे तवापवादकाः कुत्र कोऽपि त्वां किं न दण्डयति

8-10 tat-paścād yīśur_ut-thāya tāṃ vanitāṃ vinā kam_apy_aparaṃ na vi-lokya pṛṣṭavān | he vāme tavāpavādakāḥ kutra? ko'pi tvāṃ kiṃ na daṇḍayati?

8-10 Jesus aber richtete sich auf; und da er niemand sah denn das Weib, sprach er zu ihr: Weib, wo sind sie, deine Verkläger? Hat dich niemand verdammt?

८-११ सावदत्। हे महेच्छ कोऽपि न। तदा यीशुरवोचत्। नाहमपि दण्डयामि। याहि पुनः पापं माकार्षीः।

8-11 sāvadat | he maheccha ko'pi na | tadā yīśur_avocat | nāham_api daṇḍayāmi | yāhi punaḥ pāpaṃ mākārṣiḥ |

8-11 Sie aber sprach: HERR, niemand. Jesus aber sprach: So verdamme ich dich auch nicht; gehe hin und sündige hinfort nicht mehr!

८-१२ ततो यीशुः पुनरपि लोकेभ्य इत्थं कथयितुमारभत। जगतो। हं ज्योतिःस्वरूपो यः कश्चिन्मत्पश्चाद्गच्छति स तिमिरे न भ्रमित्वा जीवनरूपां दीप्तिं प्राप्स्यति।

8-12 tato yīśuḥ punar_api lokebhya itthaṃ kathayitum ārabhata | jagatoḥmaṃ jyotiḥ-svarūpo yaḥ kaś_cin mat-paścād gacchati sa timire na bhramitvā jīvana-rūpāṃ dīptiṃ prāpsyati |

8-12 Da redete Jesus abermals zu ihnen und sprach: Ich bin das Licht der Welt; wer mir nachfolgt, der wird nicht wandeln in der Finsternis, sondern wir das Licht des Lebens haben.

८-१३ ततः फिरूशिनोऽवादिषुस्त्वां स्वार्थे स्वयं साक्ष्यं ददासि तस्मात्तव साक्ष्यं ग्राह्यं न भवति।

8-13 tataḥ phirūśino'vādiṣus_tvām svārthe svayaṃ sāksyaṃ dadāsi tasmāt tava sāksyaṃ grāhyaṃ na bhavati |

8-13 Da sprachen die Pharisäer zu ihm: Du zeugst von dir selbst; dein Zeugnis ist nicht wahr.

८-१४ तदा यीशुः प्रत्युदितवान्। यद्यपि स्वार्थेऽहं स्वयं साक्ष्यं ददामि तथापि मत्साक्ष्यं ग्राह्यं यस्मादहं

कुतागतोऽस्मि क्व यामि च तदहं जानामि। किंतु कुत आगतोऽस्मि कुत्र गच्छामि च तद्ययं न जानीथ।

8-14 tadā yīśuḥ pratyuditavān | yady_āpi svārthe'haṃ svayaṃ sāksyaṃ dadāmi tathāpi mat-sāksyaṃ grāhyaṃ yasmād ahaṃ kut ā-gato'smi kva yāmi ca tad_ahaṃ jānāmi | kiṃ_tu kuta ā-gato'smi kutra gacchāmi ca tad_yūyaṃ na jānītha |

8-14 Jesus antwortete und sprach zu ihnen: So ich von mir selbst zeugen würde, so ist mein Zeugnis wahr; denn ich weiß, woher ich gekommen bin und wohin ich gehe; ihr aber wißt nicht, woher ich komme und wohin ich gehe.

८-१५ यूयं लौकिकं विचारयथ नाहं किमपि विचारयामि।

8-15 yūyaṃ laukikaṃ vi-cārayatha nāhaṃ kim_āpi vi-cārayāmi |

8-15 Ihr richtet nach dem Fleisch; ich richte niemand.

८-१६ किंतु यदि विचारयामि तर्हि मम विचारो ग्रहीतव्यो यतोऽहमेकाकी नास्मि प्रेरयिता पिता मया सह विद्यते।

8-16 kiṃ_tu yadi vi-cārayāmi tarhi mama vi-cāro grahītavyo yato'ham ekāki nāsmi prerayitā pitā mayā saha vidyate |

8-16 So ich aber richte, so ist mein Gericht recht; denn ich bin nicht allein, sondern ich und der Vater, der mich gesandt hat.

८-१७ द्वयोर्जनयोः साक्ष्यं ग्रहणीयं भवतीति युष्माकं व्यवस्थाग्रन्थे लिखितमस्ति।

8-17 dvayor_janayoḥ sāksyaṃ grahaṇīyaṃ bhavatīti yuṣmākaṃ vyavasthā-granthe likhitam_asti |

8-17 Auch steht in eurem Gesetz geschrieben, daß zweier Menschen Zeugnis wahr sei.

८-१८ अहं स्वार्थे स्वयं साक्षित्वं ददामि यश्च मम तातो मां प्रेरितवान्सोऽपि मदर्थं साक्ष्यं ददाति।

8-18 ahaṃ svārthe svayaṃ sāksitvaṃ dadāmi yaś_ca mama tāto māṃ preritavān so'pi mad-arthe sāksyaṃ dadāti |

8-18 Ich bin's, der ich von mir selbst zeuge; und der Vater, der mich gesandt hat, zeugt auch von mir.

८-१९ तदा ते। पृच्छन्तव तातः कुत्र ततो यीशुः प्रत्यवादीद्ययं मां न जानीथ मत्पितरश्च न जानीथ। यदि मामज्ञास्यत तर्हि मम तातमप्यज्ञास्यत।

8-19 tadā telpṛcchan tava tātaḥ kutra? tato yīśuḥ praty-avādīd yūyaṃ māṃ na jānītha mat-pitaraś_ca na jānītha | yadi māṃ ajñāsyata tarhi mama tātam_apy_ajñāsyata |

8-19 Da sprachen sie zu ihm: Wo ist dein Vater? Jesus antwortete: Ihr kennt weder mich noch meinen Vater; wenn ihr mich kenntet, so kenntet ihr auch meinen Vater.

८-२० यीशुर्मन्दिर उपदिश्य भाण्डागारे कथा एता अकथयत्तथापि तं प्रति कोऽपि करं नोदतोलयत्।

8-20 yīśur_mandira upa-diśya bhāṇḍāgāre kathā etā akathayat tathāpi taṃ prati ko'pi karaṃ nodatolayat |

8-20 Diese Worte redete Jesus an dem Gotteskasten, da er lehrte im Tempel; und niemand griff ihn, denn seine Stunde war noch nicht gekommen.

८-२१ ततः परं यीशुः पुनरुदितवानधुनाहं गच्छामि यूयं मां गवेषयिष्यथ किंतु निजैः पापैर्मरिष्यथ यत्स्थानमहं यास्यामि तत्स्थानं यूयं यातुं न शक्यथ।

8-21 tataḥ paraṃ yīśuḥ punar_uditavān adhunāhaṃ gacchāmi yūyaṃ mām gaveṣayiṣyatha kiṃtu ni-jaiḥ pāpair_mariṣyatha yat-sthānam ahaṃ yāsyāmi tat-sthānam yūyaṃ yātum na śakṣyatha ।

8-21 Da sprach Jesus abermals zu ihnen: Ich gehe hinweg, und ihr werdet mich suchen und in eurer Sünde sterben. Wo ich hin gehe, da könnet ihr nicht hin kommen.

८-२२ तदा यिहूदीयाः प्रावोचन्किमयमात्मघातं करिष्यति यतो यत्स्थानमहं यास्यामि तत्स्थानं यूयं यातुं न शक्यथ इति वाक्यं ब्रवीति ।

8-22 tadā yihūdīyāḥ prāvocan kim_ayam ātma-ghātaṃ kariṣyati? yato yat sthānam ahaṃ yāsyāmi tat sthānam yūyaṃ yātum na śakṣyatha iti vākyam bravīti ।

8-22 Da sprachen die Juden: Will er sich denn selbst töten, daß er spricht: "Wohin ich gehe, da könnet ihr nicht hin kommen" ?

८-२३ ततो तीशुस्तेभ्यः कथितवान्। यूयमधःस्थानीया लोका अहमूर्ध्वस्थानीयः। यूयमेतज्जगत्सम्बन्धीया अहमेतज्जगत्सम्बन्धीयो न।

8-23 tato tīśus_tebhyaḥ kathitavān । yūyam adhaḥ-sthāniyā lokā ahaṃ ūrdhva-sthāniyaḥ । yūyam etaj-jagat-sambandhiyā ahaṃ etaj-jagat-sambandhiyo na ।

8-23 Und er sprach zu ihnen: Ihr seid von untenher, ich bin von obenher; ihr seid von dieser Welt, ich bin nicht von dieser Welt.

८-२४ तस्मात्कथितवान्यूयं निजैः पापैर्मरिष्यथ। यतोऽहं स पुमानिति यदि न विश्वसिथ तर्हि निजैः पापैर्मरिष्यथ।

8-24 tasmāt kathitavān yūyaṃ ni-jaiḥ pāpair_mariṣyatha । yato'haṃ sa pumān iti yadi na viśvasitha tarhi ni-jaiḥ pāpair_mariṣyatha ।

8-24 So habe ich euch gesagt, daß ihr sterben werdet in euren Sünden; denn so ihr nicht glaubt, daß ich es sei, so werdet ihr sterben in euren Sünden.

८-२५ तदा ते ऽपृच्छन्कस्त्वाम् ततो यीशुः कथितवान्युष्माकं सन्निधौ यस्य प्रस्तावमा प्रथमात्करोमि स एव पुरुषोऽहम्।

8-25 tadā te 'pṛcchan kas_tvām? tato yīśuḥ kathitavān yuṣmākaṃ san-ni-dhau yasya pra-stāvam ā prathamāt karomi sa eva puruṣo'ham ।

8-25 Da sprachen sie zu ihm: Wer bist du denn? Und Jesus sprach zu ihnen: Erstlich der, der ich mit euch rede.

८-२६ युष्मासु मया हबुवाक्यं वक्तव्यं विचारयितव्यं च। किंतु मत्प्रेरयिता सत्यवादी तस्य समीपे यदहं श्रुतवान्तदेव जगते कथयामि।

8-26 yuṣmāsu mayā habu-vākyam vaktavyam vicārayitavyam ca । kiṃtu mat-prerayitā satya-vādi tasya sam-īpe yad_ahaṃ śrutavān tad_eva jagate kathayāmi ।

8-26 Ich habe viel von euch zu reden und zu richten; aber der mich gesandt hat, ist wahrhaftig, und was ich von ihm gehört habe, das rede ich vor der Welt.

८-२७ किंतु स जनके वाक्यमिदं प्रोक्तवानिति ते नाबुध्यन्त।

8-27 kiṃ_tu sa janake vākyam_idaṃ proktavān iti te nābudhyanta ।

8-27 Sie verstanden aber nicht, daß er ihnen von dem Vater sagte.

८-२८ ततो यीशुरकथयद्। यदा मनुष्यपुत्रमूर्ध्वं प्रत्यापयिष्यथ तदाहं स पुमान्केवलः स्वयं किमपि कर्म न करोमि किंतु तातो यथा शिक्षयति तदनुसारेण वाक्यमिदं वदामीति च यूयं ज्ञातुं शक्यथ।

8-28 tato yīśur_akathayad । yadā manuṣya-putram ūrdhva ft-thāpayiṣyatha tadāhaṃ sa pumān kevalaḥ svayaṃ kim_āpi karma na karomi kiṃ_tu tāto yathā śikṣayati tad-anusāreṇa vākyam_idaṃ vadāmiti ca yūyaṃ jñātum śkṣyatha ।

8-28 Da sprach Jesus zu ihnen: Wenn ihr des Menschen Sohn erhöhen werdet, dann werdet ihr erkennen, daß ich es sei und nichts von mir selber tue, sondern wie mich mein Vater gelehrt hat, so rede ich.

८-२९ मत्प्रेरयिता पिता मामेकाकिनं न त्यजति स मया सार्धं तिष्ठति यतोऽहं तदभिमतं कर्म सदा करोमि।

8-29 mat-prerayitā pitā mām ekākinam na tyajati sa mayā sārḍham tiṣṭhati yato'haṃ tad-abhimataṃ karma sadā karomi |

8-29 Und der mich gesandt hat, ist mit mir. Der Vater läßt mich nicht allein; denn ich tue allezeit, was ihm gefällt.

८-३० तदा तस्यैतानि वाक्यानि श्रुत्वा बहवस्तस्मिन्व्यश्वसन्।

8-30 tadā tasyaitāni vākyaṇi śrutvā bahavas_tasmin vyaśvasan |

8-30 Da er solches redete, glaubten viele an ihn.

८-३१ तत्र ये यिहूदीया व्यश्वसन्यीशुस्तेभ्यो ऽकथयत्।

8-31 tatra ye yihūdiyā vyaśvasan yīśuś_tebhyo 'kathayat |

8-31 Da sprach nun Jesus zu den Juden, die an ihn glaubten: So ihr bleiben werdet an meiner Rede, so seid ihr meine rechten Jünger

८-३२ मम वाक्ये यदि यूयमास्थां कुरुथ तर्हि मम शिष्या भूत्वा सत्यत्वं ज्ञास्यथ। ततः सत्यतया युष्माकं मोक्षो भविष्यति।

8-32 mama vākyaḥ yadi yūyam āsthāṃ kurutha tarhi mama śiṣyā bhūtvā satyatvaṃ jñāsyatha | tataḥ satyatayā yuṣmākaṃ mokṣo bhaviṣyati |

8-32 und werdet die Wahrheit erkennen, und die Wahrheit wird euch frei machen.

८-३३ तदा ते प्रत्यवादिषुः। वयमिब्राहीमो वंशः कदापि कस्यापि दासा न जातास्तर्हि युष्माकं मुक्तिर्भविष्यतीति वाक्यं कथं ब्रवीषि

8-33 tadā te praty-avādiṣuḥ | vayam ibrahīmo vaṃṣaḥ kadāpi kasyāpi dāsā na jātās_tarhi yuṣmākaṃ muktir_bhaviṣyatīti vākyaṃ katham bravīṣi?

8-33 Da antworteten sie ihm: Wir sind Abrahams Samen, sind niemals jemandes Knecht gewesen; wie sprichst du denn: "Ihr sollt frei werden"?

८-३४ तदा यीशुः प्रत्यवदद्। युष्मानहं यथार्थतरं वदामि। यः पापं करोति स पापस्य दासः।

8-34 tadā yīśuḥ praty-avadad | yuṣmān_ahaṃ yathārthataram vadāmi | yaḥ pāpaṃ karoti sa pāpasya dāsaḥ |

8-34 Jesus antwortete ihnen und sprach: Wahrlich, wahrlich ich sage euch: Wer Sünde tut, der ist der Sünde Knecht.

८-३५ दासश्च निरन्तरं निवेशने न तिष्ठति किंतु पुत्रो निरन्तरं तिष्ठति।

8-35 dāsaś_ca nirantaram ni-veśane na tiṣṭhati kiṃ_tu putro nirantaram tiṣṭhati |

8-35 Der Knecht aber bleibt nicht ewiglich im Hause; der Sohn bleibt ewiglich.

८-३६ अतः पुत्रो यदि युष्मान्मोचयति तर्हि नितान्तमेव मुक्ता भविष्यथ।

8-36 ataḥ putro yadi yuṣmān_mocayati tarhi nitāntam_eva muktā bhaviṣyatha |

8-36 So euch nun der Sohn frei macht, so seid ihr recht frei.

८-३७ यूयमिब्राहीमो वंश इत्यहं जानामि किंतु मम कथा युष्माकमन्तःकरणेषु स्थानं न प्राप्नुवन्ति तस्माद्धेतोर्मा हन्तुमीहध्वे।

8-37 yūyam ibrahīmo vaṃśa ity_ahaṃ jānāmi kiṃ_tu mama kathā yuṣmākam antaḥ-karaṇeṣu sthānaṃ na prāpnuvanti tasmād_dhetor_mām hantum ihadhve |

8-37 Ich weiß wohl, daß ihr Abrahams Samen seid; aber ihr sucht mich zu töten, denn meine Rede fängt nicht bei euch.

८-३८ अहं स्वपितुः समीपे यदपश्यं तदेव कथयामि। तथा यूयमपि स्वपितुः समीपे यदपश्यत तदेव कुरुध्वे।

8-38 ahaṃ sva-pituḥ sam-īpe yad_apaśyaṃ tad_eva kathayāmi | tathā yūyam_api sva-pituḥ sam-īpe yad_apaśyata tad_eva kurudhve |

8-38 Ich rede, was ich von meinem Vater gesehen habe; so tut ihr, was ihr von eurem Vater gesehen habt.

८-३९ तदा ते प्रत्यवोचनिब्राहीमस्माकं पिता ततो यीशुरकथयद्यदि यूयमिब्राहीमः सन्ताना अभविष्यत तर्हि इब्राहीम आचरणवदाचरिष्यत।

8-39 tadā te praty-avocan ibrahīm asmākaṃ pitā tato yīsur_akathayad yadi yūyam ibrahīmaḥ santānā abhaviṣyata tarhi ibrahīma ācaraṇavad ācariṣyata |

8-39 Sie antworteten und sprachen zu ihm: Abraham ist unser Vater. Spricht Jesus zu ihnen: Wenn ihr Abrahams Kinder wärt, so tätet ihr Abrahams Werke.

८-४० ईश्वरस्य मुखात्सत्यं वाक्यं श्रुत्वा युष्मान्ज्ञापयामि योऽहं तं मां हन्तुं चेष्टध्वे। इब्राहीमेतादृशं कर्म न चकार।

8-40 īśvarasya mukhāt satyaṃ vākyaṃ śrutvā yuṣmān jñāpayāmi yo'haṃ taṃ māṃ hantum ceṣṭadhve | ibrahīm etādṛśaṃ karma na cakāra |

8-40 Nun aber sucht ihr mich zu töten, einen solchen Menschen, der ich euch die Wahrheit gesagt habe, die ich von Gott gehört habe. Das hat Abraham nicht getan.

८-४१ यूयं स्वस्वपितुः कर्माणि कुरुथ। तदा तैरुक्तं न वयं जारजाता अस्माकमेक एव पितास्ति स एवेश्वरः।

8-41 yūyaṃ sva-sva-pituḥ karmāṇi kurutha | tadā tair_uktaṃ na vayaṃ jāra-jātā asmākam eka eva pitāsti sa eveśvaraḥ |

8-41 Ihr tut eures Vaters Werke. Da sprachen sie zu ihm: Wir sind nicht unehelich geboren, wir haben einen Vater, Gott.

८-४२ ततो यीशुना कथितमीश्वरो यदि युष्माकं तातोभविष्यत्तर्हि यूयं मयि प्रेमाकरिष्यत यतोऽहमीश्वरान्निर्गत्यागतोऽस्मि स्वतो नागतोऽहम्स मां प्राहिणोत्।

8-42 tato yīsunā kathitam īśvaro yadi yuṣmākaṃ tātobhaviṣyat tarhi yūyaṃ mayi premākariṣyata yato'ham īśvarān_nir-gatyāgato'smi svato nāgato'ham sa māṃ prāhiṇot |

8-42 Jesus sprach zu ihnen: Wäre Gott euer Vater, so liebtet ihr mich; denn ich bin ausgegangen und komme von Gott; denn ich bin nicht von mir selber gekommen, sondern er hat mich gesandt.

८-४३ यूयं मम वाक्यमिदं न बुध्यध्वे कुतः यतो यूयं ममोपदेशं सोढुं न शक्नुथ।

8-43 yūyaṃ mama vākyaṃ_idaṃ na budhyadhve kutaḥ? yato yūyaṃ mamopa-deśaṃ soḍhuṃ na śaknutha |

8-43 Warum kennet ihr denn meine Sprache nicht? Denn ihr könnt ja mein Wort nicht hören.

८-४४ यूयं शैतान्पितुः सन्ताना एतस्माद्युष्माकं पितुरभिलाषं पूर्यथ। स आ प्रथमात्नरघाती तदन्तः सत्यत्वस्य लेशोऽपि नास्ति कारणादतः स सत्यतायां नातिष्ठत्। स यदा मृषा कथयति तदा निजस्वभावानुसारेणैव कथयति यतो स मृषाभाषी मृषोत्पादकश्च।

8-44 yūyaṃ śaitān-pituḥ santānā etasmād yuṣmākaṃ pitur_abhi-lāṣaṃ pūrayatha | sa ā prathamāt nara-ghāti tad-antaḥ satyatvasya leśo'pi nāsti kāraṇād_ataḥ sa satyatāyāṃ nātiṣṭhat | sa yadā mṛṣā kathayati tadā nija-svabhāvānusāreṇaiva kathayati yato sa mṛṣā-bhāṣī mṛṣotpādakaś_ca |

8-44 Ihr seid von dem Vater, dem Teufel, und nach eures Vaters Lust wollt ihr tun. Der ist ein Mörder von Anfang und ist nicht bestanden in der Wahrheit; denn die Wahrheit ist nicht in ihm. Wenn er die Lüge redet, so redet er von seinem Eigenen; denn er ist ein Lügner und ein Vater derselben.

८-४५ अहं तथ्यवाक्यं वदामि कारणादस्माद्यूयं मां न प्रतीथ।

8-45 ahaṃ tathya-vākyaṃ vadāmi kāraṇād_asmād yūyaṃ māṃ na pratitha |

8-45 Ich aber, weil ich die Wahrheit sage, so glaubet ihr mir nicht.

८-४६ मयि पापमस्तीति प्रमाणं युष्माकं को दातुं शक्नोति यदहं तथ्यवाक्यं वदामि तर्हि कुतो मां न प्रतीथ

8-46 mayi pāpam_astīti pra-māṇaṃ yuṣmākaṃ ko dātuṃ śaknoti? yad_ahaṃ tathya-vākyaṃ vadāmi tarhi kuto māṃ na pratitha?

8-46 Welcher unter euch kann mich einer Sünde zeihen? So ich aber die Wahrheit sage, warum glaubet ihr mir nicht?

८-४७ यः कश्चन ईश्वरीयो लोकः स ईश्वरीयकथायां मनो निधत्ते यूयमीश्वरीयलोका न भवथ तन्निदानात्त्र न मनांसि निदध्वे।

8-47 yaḥ kaś_ca_na īśvariyo lokaḥ sa īśvariya-kathāyāṃ mano ni-dhatte yūyam īśvariya-lokā na bhavatha tan-nidānāt tatra na manāṃsi ni-dadhve |

8-47 Wer von Gott ist, der hört Gottes Worte; darum hört ihr nicht, denn ihr seid nicht von Gott.

८-४८ तदा यिहूदीयाः प्रत्यवादिषुः। त्वमेकः शोमिरोणीयो भूतग्रस्तश्च वयं किमिदं भद्रं नावादिष्म

8-48 tadā yihūdīyāḥ praty_avādiṣuḥ | tvamekaḥ śomironīyo bhūta-grastaś_ca vayaṃ kim_idaṃ bhadraṃ nāvādiṣma?

8-48 Da antworteten die Juden und sprachen zu ihm: Sagen wir nicht recht, daß du ein Samariter bist und hast den Teufel?

८-४९ ततो यीशुः प्रत्यवादीन्नाहं भूतग्रस्तः किंतु निजतातं सम्मन्ये तस्माद्ययं मामपमन्यध्वे।

8-49 tato yīśuḥ praty-avādīt nāhaṃ bhūta-grastaḥ kiṃ_tu nija-tātaṃ sam-manye tasmād yūyaṃ mām apa-manyadhve |

8-49 Jesus antwortete: Ich habe keinen Teufel, sondern ich ehre meinen Vater, und ihr unehret mich.

८-५० अहं स्वसुखातिं न चेष्टे किंतु चेष्टिता विचारयिता चापर एक आस्ते।

8-50 ahaṃ sva-sukhātiṃ na ceṣṭe kiṃ_tu ceṣṭitā vi-cārayitā cāpara eka āste |

8-50 Ich suche nicht meine Ehre; es ist aber einer, der sie sucht, und richtet.

८-५१ अहं युष्मभ्यमतीव यथार्थं कथयामि। यो नरो मदीयां वाचं मन्यते स कदाचन निधनं न द्रक्ष्यति।

8-51 ahaṃ yuṣmabhyam atīva yathārthaṃ kathayāmi | yo naro madīyāṃ vācaṃ manyate sa kadā_ca_na ni-dhanaṃ na drakṣyati |

8-51 Wahrlich, wahrlich ich sage euch: So jemand mein Wort wird halten, der wird den Tod nicht sehen ewiglich.

८-५२ यिहूदीयास्तमवदन्। त्वं भूतग्रस्त इतीदानीमवैष्म। इब्राहीम्भविष्यद्वादिनश्च सर्वे मृताः किंतु त्वं भाषसे यो नरो मम भारतीं गृह्णाति स जातु निधनाखादं न लप्स्यते।

8-52 yihūdīyās_tam_avadan | tvaṃ bhūta-grasta itīdānīm avaiṣma | ibrahīm bhaviṣyad-vādinaś_ca sarve mṛtāḥ kiṃ_tu tvaṃ bhāṣase yo naro mama bhāratīṃ gṛhṇāti sa jātu nidhanākhādaṃ na lapsyate |

8-52 Da sprachen die Juden zu ihm: Nun erkennen wir, daß du den Teufel hast. Abraham ist gestorben und die Propheten, und du sprichst: "So jemand mein Wort hält, der wird den Tod nicht schmecken ewiglich."

८-५३ तर्हि त्वं किमस्माकं पूर्वपुरुषादिब्राहीमोऽपि महान् अस्मात्सोऽपि मृतः भविष्यद्वादिनोऽपि मृताः। स्वं स्वं कं पुमांसं मनुषे

8-53 tarhi tvaṃ kim asmākaṃ pūrva-puruṣād ibrahīmo'pi mahān? asmāt so'pi mṛtaḥ bhaviṣyad-vādino'pi mṛtāḥ | svaṃ svaṃ kaṃ pumāṃsaṃ manuṣe?

8-53 Bist du denn mehr als unser Vater Abraham, welcher gestorben ist? Und die Propheten sind gestorben. Was machst du aus dir selbst?

८-५४ यीशुः प्रत्यवोचद्यद्यहं स्वं स्वयं सम्मन्ये तर्हि मम तत्सम्मननं किमपि न किंतु मम तातो यं यूयं स्वीयमीश्वरं भाषध्वे स एव मां सम्मनुते।

8-54 yīśuḥ praty-avocad yady_ahaṃ svaṃ svayaṃ sam-manye tarhi mama tat sam-mananaṃ kim_apa na kiṃ_tu mama tāto yaṃ yūyaṃ svīyam īśvaram bhāṣadhve sa eva māṃ sam-manute |

8-54 Jesus antwortete: So ich mich selber ehre, so ist meine Ehre nichts. Es ist aber mein Vater, der mich ehrt, von welchem ihr sprecht, er sei euer Gott;

८-५५ यूयं तं नावगच्छथ किंत्वहं तमवगच्छामीति वाक्यं यदि वदामि तर्हि यूयमिव मृषाभाषी भवामि। किंत्वहं तमवगच्छामि तदाज्ञामपि गृह्णामि।

8-55 yūyaṃ taṃ nāvagacchatha kiṃ_tv_ahaṃ tam_ava-gacchāmiti vākyaṃ yadi vadāmi tarhi yūyam_iva mṛṣā-bhāṣī bhavāmi | kiṃ_tv_ahaṃ tam_avagacchāmi tad-ā-jñām_api grhṇāmi |

8-55 und kennet ihn nicht, ich aber kenne ihn. Und so ich würde sagen: Ich kenne ihn nicht, so würde ich ein Lügner, gleichwie ihr seid. Aber ich kenne ihn und halte sein Wort.

८-५६ युष्माकं पूर्वपुरुष इब्राहीम्मम समयं द्रष्टुमतीवावाञ्छत्तन्निरीक्ष्यानन्दच्च।

8-56 yuṣmākaṃ pūrva-puruṣa ibrahīm mama sam-ayaṃ draṣṭum ativāvāñchat tan-nirīkṣyānandac_ca |

8-56 Abraham, euer Vater, ward froh, daß er meinen Tag sehen sollte; und er sah ihn und freute sich.

८-५७ तदा यिहूदीया अपृच्छन्त्व वयः पञ्चाशद्वत्सरा न। त्वं किमिब्राहीममद्राक्षीः

8-57 tadā yihūdīyā apr̥cchan tava vayaḥ pañcāśad-vatsarā na | tvaṃ kim ibrahīmam adrākṣiḥ?

8-57 Da sprachen die Juden zu ihm: Du bist noch nicht fünfzig Jahre alt und hast Abraham gesehen?

८-५८ यीशुः प्रत्यवादीद्युष्मानहं यथार्थतरं वदामि इब्राहीमो जन्मनः पूर्वकालमारभ्याहं विद्ये।

8-58 yīśuḥ praty-avādīdyuṣmānaḥ yathārthataram vadāmi ibrahīmō janmanaḥ pūrva-kālam_ārabhyāhaṃ vidye |

8-58 Jesus sprach zu ihnen: Wahrlich, wahrlich ich sage euch: Ehe denn Abraham ward, bin ich.

८-५९ तदा ते पाषाणानुत्तोल्य तमाहन्तुमुदयच्छन्किंतु यीशुर्गुप्तो मन्दिराद्द्विर्गत्य तेषां मध्येन प्रस्थितवान्।

8-59 tadā te pāṣāṇān ut-tolya tam_ā-hantum ud-ayacchan kiṃ_tu yīśur_gupto mandirād bagir_gatya teṣāṃ madhyena pra-sthitavān |

8-59 Da hoben sie Steine auf, daß sie auf ihn würfen. Aber Jesus verbarg sich und ging zum Tempel hinaus.

९-१ ततः परं यीशुर्गच्छन्मार्गमध्ये जन्मान्धं नरमपश्यत्।

9-1 tataḥ paraṃ yīśur_gacchan mārga-madhye janmāndhaṃ naram apaśyat |

9-1 Und Jesus ging vorüber und sah einen, der blind geboren war.

९-२ ततः शिष्यास्तमपृच्छन्। हे गुरो नरोल्यमस्वपापेन वा स्वपित्रोः पापेनान्धोऽजायत

9-2 tataḥ śiṣyās_tam apr̥cchan | he guro narolyam sva-pāpena vā sva-pitroḥ pāpenāndho'jāyata?

9-2 Und seine Jünger fragten ihn und sprachen: Meister, wer hat gesündigt, dieser oder seine Eltern, daß er ist blind geboren?

९-३ ततः स प्रत्युदितवान्। एतस्य वास्य पित्रोः पापादेतादृशोभूदिति न हि किंत्वनेन यथेश्वरस्य कर्म प्रकाश्यते तद्धेतोरेव।

9-3 tataḥ sa praty-uditavān | etasya vāsya pitroḥ pāpād etādṛśobhūd iti na hi kiṃ_tv_anena yatheśvarasya karma pra-kāśyate tad-dhetor_eva |

9-3 Jesus antwortete: Es hat weder dieser gesündigt noch seine Eltern, sondern daß die Werke Gottes offenbar würden an ihm.

९-४ दिने तिष्ठति मत्प्रेरयितुः कर्म मया कर्तव्यं यदा किमपि कर्म न क्रियते तादृशी निशागच्छति।

9-4 dine tiṣṭhati mat-prerayituḥ karma mayā kartavyaṃ yadā kim_api karma na kriyate tādr̥śī niśā-gacchati |

9-4 Ich muß wirken die Werke des, der mich gesandt hat, solange es Tag ist; es kommt die Nacht, da niemand wirken kann.

९-५ अहं यावत्कालं जगति तिष्ठामि तावत्कालं जगतो ज्योतिःस्वरूपोऽस्मि।

9-5 ahaṃ yāvat-kālaṃ jagati tiṣṭhāmi tāvat-kālaṃ jagato jyotiḥ-svarūpo'smi |

9-5 Dieweil ich bin in der Welt, bin ich das Licht der Welt.

९-६ इत्युक्त्वा भूमौ निष्ठीवं निक्षिप्य तेन पङ्कं कृतवान्।

9-6 ity_uktvā bhūmau ni-ṣṭhīvaṃ ni-kṣipya tena paṅkaṃ kṛtavān |

9-6 Da er solches gesagt, spützte er auf die Erde und machte einen Kot aus dem Speichel und schmierte den Kot auf des Blinden Augen

९-७ पश्चात्तपङ्केन तस्यान्धस्य नेतेर्प्रलिप्य तमित्यादिशत्। गत्वा शिलोहे ऽर्थात्प्रेरितनाम्नि सरसि स्नाहि। ततो ऽन्यो गत्वा तत्रास्नात्ततः प्रसन्नचक्षुर्भूत्वा व्याघुट्यागात्।

9-7 paścāt tat-paṅkena tasyāndhasya neter pra-lipya tam_ity_ādiśat | gatvā śilohe 'rthāt prerita-nāmnī sarasi snāhi | tato 'ndho gatvā tatrāsnāt tataḥ prasanna-cakṣur_bhūtvā vyāghuṭyāgāt |

9-7 und sprach zu ihm: Gehe hin zu dem Teich Siloah (das ist verdolmetscht: gesandt) und wasche dich! Da ging er hin und wusch sich und kam sehend.

९-८ अपरं च समीपवासिनो लोका ये च तं पूर्वमन्धमपश्यन्। ते वक्तुमारभन्त। योऽन्यलोको वर्त्मन्युपविश्याभिक्षत स एवायं जनः किं न भवति

9-8 aparaṃ ca samīpa-vāsino lokā ye ca taṃ pūrvam_andham apaśyan | te vaktum ārabhanta | yo'ndha-loko vartmany-upa-viśyābhikṣata sa evāyaṃ janaḥ kiṃ na bhavati?

9-8 Die Nachbarn und die ihn zuvor gesehen hatten, daß er ein Bettler war, sprachen: Ist dieser nicht, der dasaß und bettelte?

९-९ केचिदवदन्स एव केचिदवोचन्तादृशो भवति किंतु स स्वयमब्रवीत्। स एवाहं भवामि।

9-9 ke_cid_avadan sa eva ke_cid_avocan tādr̥śo bhavati kiṃ_tu sa svayam_abravīt | sa evāhaṃ bhavāmi |

9-9 Etliche sprachen: Er ist's, etliche aber: er ist ihm ähnlich. Er selbst aber sprach: Ich bin's.

९-१० अत एव ते ऽपृच्छन्त्वं कथं दृष्टिं प्राप्तवान्

9-10 ata eva te 'pṛcchan tvam katham dṛṣṭiṃ prāptavān?

9-10 Da sprachen sie zu ihm: Wie sind deine Augen aufgetan worden?

९-११ ततः सोऽवदद्दीशिनामक एको कनो मम नयने पङ्केन प्रलिप्य इत्याज्ञापयत्शिलोहकासारं गत्वा तत्र स्नाहि। ततस्तत्र गत्वा मयि स्नाते दृष्टिमहं लब्धवान्।

9-11 tataḥ so'vadad yīśa-nāmaka eko kano mama nayane paṅkena pra-lipya ity_ā-jñāpayat śilohakāsāraṃ gatvā tatra snāhi | tatas_tatra gatvā mayi snāte dṛṣṭim_ahaṃ labdhavān |

9-11 Er antwortete und sprach: Der Mensch, der Jesus heißt, machte einen Kot und schmierte meine Augen und sprach: "Gehe hin zu dem Teich Siloah und wasche dich!" Ich ging hin und wusch mich und ward sehend.

९-१२ तदा ते ऽवदन्स पुमान्कुत्र तेनोक्तं नाहं जानामि।

9-12 tadā te 'vadan sa pumān kutra? tenoktaṃ nāhaṃ jānāmi |

9-12 Da sprachen sie zu ihm: Wo ist er? Er sprach: Ich weiß nicht.

९-१३ अपरं तस्मिन्पूर्वान्धे जने फिरूशिनां निकटमानीते सति फिरूशिनोऽपि तमपृच्छन्कथं दृष्टिं प्राप्तोऽसि

9-13 aparaṃ tasmin pūrvāndhe jane phirūśināṃ ni-kaṭam ā-nīte sati phirūśino'pi tam_apṛcchan katham dṛṣṭiṃ prāpto'si?

9-13 Da führten sie ihn zu den Pharisäern, der weiland blind war.

९-१४ ततः स कथितवान्स पङ्केन मम नेत्रे ऽलिम्पत्पश्चात्स्नात्वा दृष्टिमलभे।

9-14 tataḥ sa kathitavān sa paṅkena mama netre 'limpat paścāt snātvā dṛṣṭim_alabhe |

9-14 (Es war aber Sabbat, da Jesus den Kot machte und seine Augen öffnete.)

९-१५ किंतु यीशुर्विश्रामवासरे कर्दमं कृत्वा तस्य नयने प्रसन्नेऽकरोदितिकारणात्कतिपयफिरूशिनोऽवदन्।

9-15 kiṃ_tu yīśur_viśrāma-vāsare kardamaṃ kṛtvā tasya nayane prasanne'karod iti-kāraṇāt katipaya-phirūśino'vadan |

9-15 Da fragten ihn abermals auch die Pharisäer, wie er wäre sehend geworden. Er aber sprach zu ihnen: Kot legte er mir auf die Augen, und ich wusch mich und bin nun sehend.

९-१६ स पुमानीश्वरान्न। यतः स विश्रामवारं न मन्यते। ततोऽन्ये केचित्प्रत्यवदन्पापी पुमान्किमेतादृशमाश्चर्यं कर्म कर्तुं शक्नोति

9-16 sa pumān īśvarān_na | yataḥ sa viśrāma-vāraṃ na manyate | tato'nye ke_cit praty-avadan pāpī pumān kim etādṛśam āścaryaṃ karma kartuṃ śaknoti?

9-16 Da sprachen etliche der Pharisäer: Der Mensch ist nicht von Gott, dieweil er den Sabbat nicht hält. Die andern aber sprachen: Wie kann ein sündiger Mensch solche Zeichen tun? Und es ward eine Zwietracht unter ihnen.

९-१७ इत्थं तेषां परस्परं भिन्नवाक्यत्वमभवत्। पश्चात्ते पुनरपि तं पूर्वान्धं मानुषमप्राक्षुः। यो जनस्तव चक्षुषी प्रसन्ने कृतवान्तस्मिन्त्वं वदसि स उक्तवान्स भविष्यद्वादी।

9-17 itthaṃ teṣāṃ paras-param bhinna-vākyatvam abhavat | paścāt te punar_api taṃ pūrvāndhaṃ mānuṣam aprākṣuḥ | yo janas_tava cakṣuṣī pra-sanne kṛtavān tasmin tvam vadasi? sa uktavān sa bhaviṣyad-vādī |

9-17 Sie sprachen wieder zu dem Blinden: Was sagst du von ihm, daß er hat deine Augen aufgetan? Er aber sprach: Er ist ein Prophet.

९-१८ स दृष्टिमाप्तवानिति यिहूदीयास्तस्य दृष्टिं प्राप्तस्य जनस्य पित्रोर्मुखादश्रुत्वा न प्रत्ययन्।

9-18 sa dṛṣṭim āptavān iti yihūdīyās_tasya dṛṣṭiṃ prāptasya janasya pitror_mukhād aśrutvā na praty-ayan |

9-18 Die Juden glaubten nicht von ihm, daß er blind gewesen und sehend geworden wäre, bis daß sie riefen die Eltern des, der sehend war geworden,

९-१९ अत एव ते तावपृच्छन्युवयोर्यं पुत्रं जन्मान्धं वदथः स किमयम् तर्हीदानीं कथं द्रष्टुं शक्नोति

9-19 ata eva te tāv_aprcchan yuvayor_yaṃ putraṃ janmāndhaṃ vadathaḥ sa kim_ayam? tarhīdānīm kathaṃ draṣṭuṃ śaknoti?

9-19 fragten sie und sprachen: Ist das euer Sohn, von welchem ihr sagt, er sei blind geboren? Wie ist er denn nun sehend?

९-२० ततस्तस्य पितरौ प्रत्यवोचतामअयमावयोः पुत्र आ जनेरन्धश्च तदप्यावां जानीवः।

9-20 tatas_tasya pitarau praty-avocatām ayam āvayoḥ putra ā janer_andhaś_ca tad_apyāvāṃ jānīvaḥ |

9-20 Seine Eltern antworteten ihnen und sprachen: Wir wissen, daß dieser unser Sohn ist und daß er blind geboren ist;

९-२१ किंत्वधुना कथं दृष्टिं प्राप्तवान्तदावां न जानीवः। कोऽस्य चक्षुषी प्रसन्ने कृतवान्तदपि न जानीव एष वयःप्राप्त एनं पृच्छत स्वकथां स्वयं वक्ष्यति।

9-21 kiṃ_tv_adhunā kathaṃ dṛṣṭiṃ prāptavān tadāvāṃ na jānīvaḥ | ko'sya cakṣuṣī pra-sanne kṛtavān tad_api na jānīva eṣa vayaḥ-prāpta enaṃ pṛcchata sva-kathāṃ svayaṃ vakṣyati |

9-21 wie er aber nun sehend ist, wissen wir nicht; oder wer ihm hat seine Augen aufgetan, wissen wir auch nicht. Er ist alt genug, fraget ihn, laßt ihn selbst für sich reden.

९-२२ यिहूदीयानां भयात्तस्य पितरौ वाक्यमिदमवदतां यतः कोऽपि मनुष्यो यदि यीशुमभिषिक्तं वदति तर्हि स भजनगृहादूरीकारिष्यते।

9-22 yihūdīyānāṃ bhayāt tasya pitarau vākyam_idam avadatāṃ yataḥ ko'pi manuṣyo yadi yīśum abhi-ṣiktaṃ vadati tarhi sa bhajana-gṛhād dūri-kāriṣyate |

9-22 Solches sagten seine Eltern; denn sie fürchteten sich vor den Juden. Denn die Juden hatten sich schon vereinigt, so jemand ihn für Christus bekennte, daß er in den Bann getan würde.

९-२३ यिहूदीया इति मन्त्राणामकुर्वन्। अतस्तस्य पितरौ व्याहरतामेष वयःप्राप्त एनं पृच्छत।

9-23 yihūdiyā iti mantraṇām akurvan | atas_tasya pitarau vyāharatām eṣa vayah-prāpta enam pṛcchata |

9-23 Darum sprachen seine Eltern: er ist alt genug, fraget ihn selbst.

९-२४ तदा ते पुनश्च तं पूर्वान्धमाहूय व्याहरनीश्वरस्य गुणान्वद। एष मनुष्यः पापीति वयं जानीमः।

9-24 tadā te punaś ca taṃ pūrvāndham ā-hūya vyāharan īśvarasya guṇān vada | eṣa manuṣyaḥ pāpīti vayaṃ jānīmaḥ |

9-24 Da riefen sie zum andernmal den Menschen, der blind gewesen war, und sprachen zu ihm: Gib Gott die Ehre! wir wissen, daß dieser Mensch ein Sünder ist.

९-२५ तदा स उक्तवान्स पापी न वेति नाहं जाने। पूर्वमन्ध आसमहमधुना पश्यामीति मात्रं जानामि।

9-25 tadā sa uktavān sa pāpī na veti nāhaṃ jāne | pūrvam_andha āsam_aham adhunā paśyāmīti mātraṃ jānāmi |

9-25 Er antwortete und sprach: Ist er ein Sünder, das weiß ich nicht; eines weiß ich wohl, daß ich blind war und bin nun sehend.

९-२६ ते पुनरपृच्छन्स त्वां प्रति किमकरोत्

9-26 te punar_apṛcchan sa tvāṃ prati kim_akarot?

9-26 Da sprachen sie wieder zu ihm: Was tat er dir? Wie tat er deine Augen auf?

९-२७ कथं नेत्रे प्रसन्ने ऽकतोत् ततः सोऽवादीदेककृत्वोऽकथयं यूयं न शृणुथ तर्हि कुतः पुनः श्रोतुमिच्छथ यूयमपि किं तस्य शिष्या भवितुमिच्छथ

9-27 kathaṃ netre pra-sanne 'katot? tataḥ so'vādīd ekakṛtvo'kathayaṃ yūyaṃ na śṛnutha tarhi kutaḥ punaḥ śrotum icchatha? yūyam_apa kiṃ tasya śiṣyā bhavitum icchatha?

9-27 Er antwortete ihnen: Ich habe es euch jetzt gesagt; habt ihr's nicht gehört? Was wollt ihr's abermals hören? Wollt ihr auch seine Jünger werden?

९-२८ तदा ते तं तिरस्कृत्य व्याहरन्त्वं तस्य शिष्यो वयं मूसाः शिष्याः।

9-28 tadā te taṃ tīras-kṛtya vyāharan tvāṃ tasya śiṣyo vayaṃ mūsāḥ śiṣyāḥ |

9-28 Da schalten sie ihn und sprachen: Du bist sein Jünger; wir aber sind Mose's Jünger.

९-२९ मूसावक्त्रेणेश्वरो जगाद तहूजानीमः किंत्वेष कुत्रत्यलोक इति न जानीमः।

9-29 mūsāvaktreṇeśvaro jagāda tah-jānīmaḥ kiṃ_tv_eṣa kutratya-loka iti na jānīmaḥ |

9-29 Wir wissen, daß Gott mit Mose geredet hat; woher aber dieser ist, wissen wir nicht.

९-३० सोऽवददेष मम लोक्कने प्रसन्ने ऽकरोत्तथापि कुत्रत्यलोक इति यूयं न जानीथ। एतदाश्चर्यं भवति।

9-30 so'vadad eṣa mama lokcane pra-sanne 'karot tathāpi kutratya-loka iti yūyaṃ na jānītha | etad āścaryaṃ bhavati |

9-30 Der Mensch antwortete und sprach zu ihnen: Das ist ein wunderbarlich Ding, daß ihr nicht wisset, woher er sei, und er hat meine Augen aufgetan.

९-३१ ईश्वरः पापिनां कथां न शृणोति। किंतु यो जनस्तस्मिन्भक्तिं कृत्वा तदिष्टकियां करोति तस्यैव कथां शृणोति। एतद्वयं जानीमः।

9-31 īśvaraḥ pāpināṃ kathāṃ na śṛṇoti | kiṃtu yo janas_tasmin bhaktiṃ kṛtvā tad-iṣṭa-ktiyāṃ karoti tasyaiva kathāṃ śṛṇoti | etad vayaṃ jānīmaḥ |

9-31 Wir wissen aber, daß Gott die Sünder nicht hört; sondern so jemand gottesfürchtig ist und tut seinen Willen, den hört er.

९-३२ कोऽपि मनुष्यो जन्मान्धाय चक्षुषी अददात्। जगदारम्भादेतादृशीं कथां कोऽपि कदापि नाशृणोत्।

9-32 ko'pi manuṣyo janmāndhāya cakṣuṣi adadāt | jagad-ārambhād etādṛṣim kathām ko'pi kadāpi nāśṛnot |

9-32 Von der Welt an ist's nicht erhört, daß jemand einem geborenen Blinden die Augen aufgetan habe.

९-३३ अस्मादेष मनुष्यो यदीश्वरान्नाजायत तर्हि किञ्चिदपीदृशं कर्म कर्तुं नाशक्नोत्।

9-33 asmād eṣa manuṣyo yadīśvarānnājāyata tarhi kiñcid_apīdṛṣam karma kartuṃ nāśaknot |

9-33 Wäre dieser nicht von Gott, er könnte nichts tun.

९-३४ ते व्याहरन्त्वं पापादजायथाः किमस्मान्त्वं शिक्षयसि पश्चात्ते तं बहिरकुर्वन्

9-34 te vyāharan tvam pāpād ajāyathāḥ kim_asmān tvam śikṣayasi? paścāt_te taṃ bahir_akurvan?

9-34 Sie antworteten und sprachen zu ihm: Du bist ganz in Sünde geboren, und lehrst uns? Und stießen ihn hinaus.

९-३५ तदनन्तरं यिहूदीयैः स बहिरक्रियत यीशुरितिवाचां श्रुत्वा तं साक्षात्प्राप्य पृष्टवानीश्वरस्य पुत्रे त्वं विश्वसिषि

9-35 tad_anantaram yihūdiyaiḥ sa bahir_akriyata yīśur_iti-vārttām śrutvā taṃ sāksāt prāpya pṛṣṭavān īśvarasya putre tvam vi-śvasiṣi?

9-35 Es kam vor Jesus, daß sie ihn ausgestoßen hatten. Und da er ihn fand, sprach er zu ihm: Glaubst du an den Sohn Gottes?

९-३६ तदा स प्रत्यवोचत्। हे प्रभो स को यत्तस्मिन्नहं विश्वसिमि

9-36 tadā sa praty-avocat | he pra-bho sa ko yat tasmin_nahaṃ vi-śvasimi?

9-36 Er antwortete und sprach: Herr, welcher ist's? auf daß ich an ihn glaube.

९-३७ ततो यीशुः कथितवान्। त्वं तं दृष्टवान्त्वया साकं यः कथां कथयति स एव सः।

9-37 tato yīśuḥ kathitavān | tvam taṃ dṛṣṭavān tvayā sākaṃ yaḥ kathām kathayati sa eva saḥ |

9-37 Jesus sprach zu ihm: Du hast ihn gesehen, und der mit dir redet, der ist's.

९-३८ तदा हे प्रभो विश्वसिमीत्युक्त्वा स तं प्राणमत्।

9-38 tadā he pra-bho vi-śvasimīty_uktvā sa taṃ prāṇamat |

9-38 Er aber sprach: HERR, ich glaube, und betete ihn an.

९-३९ पश्चाद्यीशुः कथितवान्नयनहीना नयनानि प्राप्नुवन्ति नयनवन्तश्चान्धा भवन्तीयुभिप्रायेण जगदहमागच्छम्।

9-39 paścād yīśuḥ kathitavān nayana-hinā nayanāni prāpnuvanti nayanavantaś_cāndhā bhavantiyu_abhi-prāyeṇa jagad_aham ā-gaccham |

9-39 Und Jesus sprach: Ich bin zum Gericht auf diese Welt gekommen, auf daß, die da nicht sehen, sehend werden, und die da sehen, blind werden.

९-४० एतत्श्रुत्वा निकटस्थाः कतिपयाः फिरूशिनो व्याहरन्। वयमपि किमन्धाः

9-40 etat śrutvā nikaṭa-sthāḥ katipayāḥ phirūśino vyāharan | vayam api kim_andhāḥ?

9-40 Und solches hörten etliche der Pharisäer, die bei ihm waren, und sprachen zu ihm: Sind wir denn auch blind?

९-४१ तदा यीशुवादीद्यद्यन्धा अभवत तर्हि पापानि नातिष्ठन्किन्तु पश्यामीति वाक्यवदनाद्युष्माकं पापानि तिष्ठन्ति।

9-41 tadā yīśur_avādīdyadyandhā abhavata tarhi pāpāni nātiṣṭhan kiṃtu paśyāmīti vākya-vadanād yuṣmākaṃ pāpāni tiṣṭhanti |

9-41 Jesus sprach zu ihnen: Wärt ihr blind, so hättet ihr keine Sünde; nun ihr aber sprecht: "Wir sind sehend", bleibt eure Sünde.

१०-१ अहं युष्मानतियथार्थं वदामि यो जनो द्वारेण न प्रविश्य केनाप्यन्येन मेषगृहं प्रविशति स एव स्तेनो दस्युश्च।

10-1 ahaṃ yuṣmān_ati-yathārthaṃ vadāmi yo jano dvāreṇa na praviśya kenāpy_anyena meṣa-grhaṃ pra-viśati sa eva steno dasyuś_ca |

10-1 Wahrlich, wahrlich ich sage euch: Wer nicht zur Tür eingeht in den Schafstall, sondern steigt anderswo hinein, der ist ein Dieb und ein Mörder.

१०-२ यो द्वारेण प्रविशति स एव मेषपालकः ।

10-2 yo dvāreṇa pra-viśati sa eva meṣa-pālakah |

10-2 Der aber zur Tür hineingeht, der ist ein Hirte der Schafe.

१०-३ दौवारिकस्तस्मै द्वारं मोचयति मेषगणश्च तस्य वाक्यं शृणोति स निजान्मेषान्स्वस्वनाम्नाहूय बहिः कृत्वा नयति ।

10-3 dauvārikas_tasmai dvāraṃ mocayati meṣa-gaṇaś_ca tasya vākyaṃ śṛṇoti sa ni-jān meṣān sva-sva-nāmnāhūya bahiḥ kṛtvā nayati |

10-3 Dem tut der Türhüter auf, und die Schafe hören seine Stimme; und er ruft seine Schafe mit Namen und führt sie aus.

१०-४ तथा निजान्मेषान्बहिः कृत्वा स्वयं तेषामग्रे गच्छति । ततो मेषास्तस्य शब्दं बुध्यन्ते तस्मात्तस्य पश्चाद्ब्रजन्ति ।

10-4 tathā ni-jān meṣān bahiḥ kṛtvā svayaṃ teṣām agre gacchati | tato meṣās_tasya śabdāṃ budhyante tasmāt tasya paścād vrajanti |

10-4 Und wenn er seine Schafe hat ausgelassen, geht er vor ihnen hin, und die Schafe folgen ihm nach; denn sie kennen seine Stimme.

१०-५ किंतु परस्य शब्दं न बुध्यन्ते तस्मात्तस्य पश्चान्न ब्रजिष्यन्ति वरं तस्य समीपात्पलायिष्यन्ते ।

10-5 kiṃ_tu parasya śabdāṃ na budhyante tasmāt tasya paścān_na brajiṣyanti varam tsaya sam-ipāt palāyīṣyante |

10-5 Einem Fremden aber folgen sie nicht nach, sondern fliehen von ihm; denn sie kennen der Fremden Stimme nicht.

१०-६ यीशुस्तेभ्य इमां दृष्टान्तकथामकथयत्किंतु तेन कथितकथायास्तात्पर्यं ते नाबुध्यन्त ।

10-6 yīśus_tebhya imāṃ dṛṣṭānta-kathām akathayat kiṃ_tu tena kathita-kathāyās_tātparyam te nābudhyanta |

10-6 Diesen Spruch sagte Jesus zu ihnen; sie verstanden aber nicht, was es war, das er zu ihnen sagte.

१०-७ अतो यीशुः पुनरकथयत् । युष्मानहं यथार्थतरं व्याहरामि । मेषगृहस्य द्वारमहमेव ।

10-7 ato yīśuḥ punar_akathayat | yuṣmān_ahaṃ yathārthataram vy-ā-harāmi | meṣa-gṛhasya dvāram aham_eva |

10-7 Da sprach Jesus wieder zu ihnen: Wahrlich, wahrlich ich sage euch: Ich bin die Tür zu den Schafen.

१०-८ मया न प्रविश्य य आगच्छन्ते स्तेना दस्यवश्च किंतु मेसास्तेषां कथा नाशृण्वन् ।

10-8 mayā na pra-viśya ya āgacchan te stenaḥ dasyavaś_ca kiṃ_tu meṣās_teṣām kathā nāśṛṇvan |

10-8 Alle, die vor mir gekommen sind, die sind Diebe und Mörder; aber die Schafe haben ihnen nicht gehorcht.

१०-९ अहमेव द्वारस्वरूपः । मया यः कश्चित्प्रविशति स रक्षां प्राप्स्यति तथा बहिरन्तश्च गमनागमने कृत्वा चरणस्थानं प्राप्स्यति ।

10-9 aham_eva dvāra-svarūpaḥ | mayā yaḥ kaś_cit pra-viśati sa rakṣāṃ prāpsyati tathā bahir-antaś_ca gamanāgamane kṛtvā caraṇa-sthānaṃ prāpsyati |

10-9 Ich bin die Tür; so jemand durch mich eingeht, der wird selig werden und wird ein und aus gehen und Weide finden.

१०-१० यो जनस्तेनः स केवलं स्तैन्यबधविनाशान्कर्तुमेव समायाति किंत्वहमायुर्दातुमर्थात्बाहुल्येन तदेव दातुमागच्छम् ।

10-10 yo jana-stenaḥ sa kevalaṃ stainya-badha-vināśān kartum_eva sam-ā-yāti kiṃ_tv_aham āyur_dātum arthāt bāhulyena tad_eva dātum āgaccham |

10-10 Ein Dieb kommt nur, daß er stehle, würge und umbringe.

१०-११ अहमेव सत्यमेषपालको यस्तु सत्यो मेषपालकः स मेषार्थं प्राणत्यागं करोति।

10-11 aham_eva satya-meṣa-pālako yas_tu satyo meṣa-pālakaḥ sa meṣārthaṃ prāṇa-tyāgaṃ karoti |

10-11 Ich bin gekommen, daß sie das Leben und volle Genüge haben sollen.

१०-१२ किंतु यो जनो मेषपालको न। अर्थाद्यस्य मेषा निजा न भवन्ति। य एतादृशो वैतनिकः स वृकमागच्छन्तं दृष्ट्वा मेषव्रजं विहाय पलायते। तस्माद्ब्रुकस्तं व्रजं धृत्वा विकिरति।

10-12 kiṃ_tu yo jano meṣa-pālako na | arthād yasya meṣā ni-jā na bhavanti | ya etādr̥śo vaitanikaḥ sa vṛkaṃ āgacchantam̐ dr̥ṣṭvā meṣa-vrajaṃ vi-hāya palāyate | tasmād vṛkaś_tam̐ vrajaṃ dhṛtvā vi-kirati |

10-12 Ich bin der gute Hirte. Der gute Hirte läßt sein Leben für seine Schafe. Der Mietling aber, der nicht Hirte ist, des die Schafe nicht eigen sind, sieht den Wolf kommen und verläßt die Schafe und flieht; und der Wolf erhascht und zerstreut die Schafe.

१०-१३ वैतनिकः पलायते यतः स वेतनार्थी मेषार्थं न चिन्तयति।

10-13 vaitanikaḥ palāyate yataḥ sa vetanārthī meṣārthaṃ na cintayati |

10-13 Der Mietling aber flieht; denn er ist ein Mietling und achtet der Schafe nicht.

१०-१४ अहमेव सत्यो मेषपालकः। पिता मां यथा जानाति अहं च यथा पितरं जानामि।

10-14 aham_eva satyo meṣa-pālakaḥ | pitā māṃ yathā jānāti ahaṃ ca yathā pitaraṃ jānāmi |

10-14 Ich bin der gute Hirte und erkenne die Meinen und bin bekannt den Meinen,

१०-१५ तथा निजान्मेषानपि जानामि मेषाश्च मां जानान्ति। अहं मेषार्थं प्राणत्यागं करोमि।

10-15 tathā ni-jān meṣān_āpi jānāmi meṣāś_ca māṃ jānānti | ahaṃ meṣārthaṃ prāṇa-tyāgaṃ karomi |

10-15 wie mich mein Vater kennt und ich kenne den Vater. Und ich lasse mein Leben für die Schafe.

१०-१६ अपरं च एतद्गृहीयम्मेषेभ्यो भिन्ना अपि मेषा मम सन्ति ते सकला आनयितव्याः। ते मम शब्दं श्रोष्यन्ति तत एको व्रज एको रक्षको भविष्यति।

10-16 aparaṃ ca etad-gṛhīyam-meṣebhyo bhinnā āpi meṣā mama santi te sa-kalā ā-nayitavyāḥ | te mama śabdaṃ śroṣyanti tata eko vraja eko rakṣako bhaviṣyati |

10-16 Und ich habe noch andere Schafe, die sind nicht aus diesem Stalle; und dieselben muß ich herführen, und sie werden meine Stimme hören, und wird eine Herde und ein Hirte werden.

१०-१७ प्राणानहं त्यक्त्वा पुनः प्राणान्ग्रहीष्यामि। तस्मात्पिता मयि स्नेहं करोति।

10-17 prāṇān_ahaṃ tyaktvā punaḥ prāṇān grahīṣyāmi | tasmāt pitā mayi snehaṃ karoti |

10-17 Darum liebt mich mein Vater, daß ich mein Leben lasse, auf daß ich's wiedernehme.

१०-१८ कश्चिज्जनो मम प्राणान्कर्तुं न शक्नोति किंतु स्वयं तान्समर्पयामि तान्समर्पयितुं पुनर्ग्रहीत्वं च मम शक्तिरास्ते भारमिमं स्वपितुः सकाशात्प्राप्तोऽहम्।

10-18 kaś_cij_jano mama prāṇān hartuṃ na śaknoti kiṃ_tu svayaṃ tān sam-arpayāmi tān sam-arpayituṃ punar-grahityuṃ ca mama śaktir_āste bhāram_imam̐ sva-pituḥ sa-kāśāt prāpto 'ham |

10-18 Niemand nimmt es von mir, sondern ich lasse es von mir selber. Ich habe Macht, es zu lassen, und habe Macht, es wiederzunehmen. Solch Gebot habe ich empfangen von meinem Vater.

१०-१९ अस्मादुपदेशात्पुनश्च यिहूदीयानां मध्ये भिन्नवाक्यता जाता।

10-19 asmād_upadeśāt punaś_ca yihūdīyānām madhye bhinna-vākyatā jātā |

10-19 Da ward abermals eine Zwietracht unter den Juden über diese Worte.

१०-२० ततो बहवो व्याहरनेष भूतग्रस्त उन्मत्तश्च। कुत एतस्य कथां शृणुथ

10-20 tato bahavo vy-ā-haran eṣa bhūta-grasta un-mattaśca | kuta etasya kathāṃ śṛṇutha?
10-20 Viele unter ihnen sprachen: Er hat den Teufel und ist unsinnig; was höret ihr ihm zu?

१०-२१ केचिदवदनेतस्य कथा भूतग्रस्तस्य कथावन्न भवन्ति। भूतः किमन्धाय चक्षुषी दातुं शक्नोति

10-21 ke_cid avadan etasya kathā bhūta-grastasya kathāvan_na bhavanti | bhūtaḥ kim
andhāya cakṣuṣī dātuṃ śaknoti?

10-21 Die andern sprachen: Das sind nicht Worte eines Besessenen; kann der Teufel auch der Blinden Augen auftun?

१०-२२ शीतकाले यिरूशालामि मन्दिरोत्सगपर्वण्युपस्थिते यीशुः सुलेमानो निःसरेण गमनागमने करोति।

10-22 śīta-kāle yirūśālamī mandirotsaga-parvaṇy_upa-sthite yīśuḥ su-lemāno niḥ-sareṇa
gamanāgamane karoti |

10-22 Es ward aber Kirchweihe zu Jerusalem und war Winter.

१०-२३ एतस्मिन्समये यिहूदीयास्तं वेष्टयित्वा व्याहरन्

10-23 etasmin sam-aye yihūdīyās_tam veṣṭayitvā vy-ā-haran

10-23 Und Jesus wandelte im Tempel in der Halle Salomos.

१०-२४ कति कालानस्माकं विचिकित्सां स्थापयिष्यसि यद्यभिषिक्तो भवसि तर्हि तत्स्पष्टं वद।

10-24 kati kālān asmākaṃ vi-cikitsāṃ sthāpayiṣyasi? yady_abhi-ṣikto bhavasi tarhi tat spaṣṭam
vada |

10-24 Da umringten ihn die Juden und sprachen zu ihm: Wie lange hältst du unsere Seele auf?
Bist du Christus, so sage es uns frei heraus.

१०-२५ तदा यीशुः प्रत्यवददहमचकथं किंतु यूयं न प्रतीथ। निजपितुर्नाम्ना यां यां क्रियां करोमि सा क्रियैव मम साक्षिस्वरूपा।

10-25 tadā yīśuḥ praty_avadad aham acakatham kiṃ_tu yūyaṃ na pratītha | nija-pitur_nāmnā
yāṃ yāṃ kriyāṃ karomi sā kriyaiva mama sākṣi-svarūpā |

10-25 Jesus antwortete ihnen: Ich habe es euch gesagt, und ihr glaubet nicht. Die Werke, die ich tue in meines Vaters Namen, die zeugen von mir.

१०-२६ किंत्वहं पूर्वमकथयं यूयं मम मेषा न भवथ। कारणादस्मान्न विश्वसिथ।

10-26 kiṃ_tv_ahaṃ pūrvam_akathayaṃ yūyaṃ mama meṣā na bhavatha | kāraṇād_asmān na
vi-śvasitha |

10-26 Aber ihr glaubet nicht; denn ihr seid von meinen Schafen nicht, wie ich euch gesagt habe.

१०-२७ मम मेषा मम शब्दं शृण्वन्ति तानहं जानामि ते च मम पश्चाद्गच्छन्ति।

10-27 mama meṣā mama śabdaṃ śṛṇvanti tān_ahaṃ jānāmi te ca mama paścād_gacchanti |

10-27 Denn meine Schafe hören meine Stimme, und ich kenne sie; und sie folgen mir,

१०-२८ अहं तेभ्यो ऽनन्तायु ददामि। ते कदापि न्नक्ष्यन्ति कोऽपि मम करात्तान्हुतुं न शक्यति।

10-28 ahaṃ tebhyo 'nantāyudadāmi | te kadāpi n namkṣyanti ko'pi mama karāt tān hartuṃ na
śakṣyati |

10-28 und ich gebe ihnen das ewige Leben; und sie werden nimmermehr umkommen, und niemand wird sie mir aus meiner Hand reißen.

१०-२९ यो मम पिता तान्मह्यं दत्तवान्स सर्वस्मात्महान्। कोऽपि मम पितुः करात्तान्हुतुं न शक्यति।

10-29 yo mama pitā tān mahyaṃ dattavān sa sarvasmāt mahān | ko'pi mama pituḥ karāt tān
hartuṃ na śakṣyati |

10-29 Der Vater, der sie mir gegeben hat, ist größer denn alles; und niemand kann sie aus meines Vaters Hand reißen.

१०-३० अहं पिता च द्वयोरेकत्वम्।

10-30 ahaṃ pitā ca dvayor_ekatvam ।

10-30 Ich und der Vater sind eins.

१०-३१ ततो यिहूदीयाः पुनरपि तं हन्तुं पाषाणानुदतोलयन्।

10-31 tato yihūdīyāḥ punar_api taṃ hantum pāṣāṇān ud-atolayan ।

10-31 Da hoben die Juden abermals Steine auf, daß sie ihn steinigten.

१०-३२ यीशुः कथितवान्। पितुः सकाशाद्बहुन्युत्तमकर्माणि युष्माकं समक्षं प्रकाशयं तेषां कस्य कर्मणः

कारणान्मां पाषाणैराहन्तुमुद्यताः स्थ

10-32 yīśuḥ kathitavān । pituḥ sa-kāśād bahūny_uttama-karmāṇi yuṣmākaṃ sam-akṣaṃ prakāśayaṃ teṣāṃ kasya karmaṇaḥ kāraṇān māṃ pāṣāṇair_ā-hantum ud-yatāḥ stha?

10-32 Jesus antwortete ihnen: Viel gute Werke habe ich euch erzeugt von meinem Vater; um welches Werk unter ihnen steinigt ihr mich?

१०-३३ यिहूदीयाः प्रत्यवदन्प्रशस्तकर्महेतोर्न किंतु त्वं मानुषः स्वमीश्वरम्

10-33 yihūdīyāḥ praty_avadan pra-śasta-karma-hetor_na kiṃ_tu tvaṃ mānuṣaḥ svam_īśvaram

10-33 Die Juden antworteten ihm und sprachen: Um des guten Werks willen steinigten wir dich nicht, sondern um der Gotteslästerung willen und daß du ein Mensch bist und machst dich selbst zu Gott.

१०-३४ तदा यीशुः प्रत्युक्तवान्मया कथितं यूयमीश्वरा एतद्वचनं युष्माकं शास्त्रे लिखितं नास्ति किम्

10-34 tadā yīśuḥ praty-uktavān mayā kathitaṃ yūyam īśvarā etad-vacanaṃ yuṣmākaṃ śāstre likhitaṃ nāsti kim?

10-34 Jesus antwortete ihnen: Steht nicht geschrieben in eurem Gesetz: "Ich habe gesagt: Ihr seid Götter"?

१०-३५ तस्माद्येषामुद्देशे ईश्वरस्य कथा कथिता ते यदीश्वरगणा उच्यन्ते धर्मग्रन्थस्याप्यन्यथा भवितुं न शक्यं।

10-35 tasmād yeṣāṃ ud-deśe īśvarasya kathā kathitā te yadīśvara-gaṇā ucyante dharmagranthasyāpy_anyathā bhavitum na śakyaṃ ।

10-35 So er die Götter nennt, zu welchen das Wort geschah, und die Schrift kann doch nicht gebrochen werden,

१०-३६ तर्ह्यहमीश्वरस्य पुत्र इति वाक्यस्य कथनात्पुत्रं पित्राभिषिक्तं जगति प्रेरितं च पुमांसं कथमीश्वरनिन्दकं वदथ

10-36 tarhy_aham īśvarasya putra iti vākyasya kathanāt yūyaṃ pitrābhi-ṣiktaṃ jagati preritaṃ ca pumāṃsaṃ katham īśvara-nindakaṃ vadatha?

10-36 sprecht ihr denn zu dem, den der Vater geheiligt und in die Welt gesandt hat: "Du lästerst Gott", darum daß ich sage: Ich bin Gottes Sohn?

१०-३७ यद्यहं पितुः कर्म न करोमि तर्हि मां न प्रतीतः।

10-37 yady_aham pituḥ karma na karomi tarhi māṃ na pratītaḥ ।

10-37 Tue ich nicht die Werke meines Vaters, so glaubet mir nicht;

१०-३८ किंतु यदि करोमि तर्हि मयि युष्माभिः प्रत्यये न कृतोऽपि कार्ये प्रत्ययः क्रियतां ततो मयि पितास्तीति

पितर्यहमस्मीति च ज्ञात्वा विश्वसिष्यथ।

10-38 kiṃ_tu yadi karomi tarhi mayi yuṣmābhiḥ praty-aye na kṛto'pi kārye praty-ayaḥ kriyatāṃ tato mayi pitāstīti pitary_aham asmīti ca jñātvā vi-śvasiṣyatha ।

10-38 tue ich sie aber, glaubet doch den Werken, wollt ihr mir nicht glauben, auf daß ihr erkennt und glaubet, daß der Vater in mir ist und ich in ihm.

१०-३९ तदा ते पुनरपि तं धर्तुमचेष्टन्त किंतु स तेषां करेभ्यो निस्तीर्य

10-39 tadā te punar_api taṃ dhartum aceṣṭanta kiṃ_tu sa teṣāṃ karebhyo nis-tīrya

10-39 Sie suchten abermals ihn zu greifen; aber er entging ihnen aus ihren Händen

१०-४० पुनर्यर्दन्नद्यास्तटे यत्र पूर्वं योहनमज्जयत्तत्रागत्य न्यवसत्।

10-40 punar_yardan-nadyās-taṭe yatra pūrvam yohan amajjayat tatrāgatya ny-avasat ।

10-40 und zog hin wieder jenseit des Jordans an den Ort, da Johannes zuvor getauft hatte, und blieb allda.

१०-४१ ततो बहवो लोकास्तत्समीपमागत्य व्याहरन्त्योहन्किमप्याश्चर्यं कर्म नाकरोत्किंत्वस्मिन्मनुष्ये या याः कथा अकथयन्ताः सर्वाः सत्याः ।

10-41 tato bahavo lokās_tat-samīpam ā-gatya vy-āharan yohan kim_apy_āścaryaṃ karma nākarot kiṃ_tv_asmin manuṣye yā yāḥ kathā akathayat tāḥ sarvāḥ satyāḥ ।

10-41 Und viele kamen zu ihm und sprachen: Johannes tat kein Zeichen; aber alles, was Johannes von diesem gesagt hat, das ist wahr.

१०-४२ तत्र च बहवो लोकास्तस्मिन्व्यश्वसन्।

10-42 tatra ca bahavo lokās_tasmin vy-aśvasan ।

10-42 Und glaubten allda viele an ihn.

११-१ अनन्तरं मरियम्तस्या भगिनी मर्था च यस्मिन्वैथनीयाग्रामे वसतस्तस्मिन्ग्रामे इलियासर्नामा पीडित एक आसीत्।

11-1 an-antaram mariyam tasyā bhaginiṁ marthā ca yasmin baithaniyā-grāme vasatas_tasmin grāme iliyāsar-nāmā pīḍita eka āsita ।

11-1 Es lag aber einer krank mit Namen Lazarus, von Bethanien, in dem Flecken Marias und ihrer Schwester Martha.

११-२ या मरियम्प्रभुं सुगन्धितेलैर्न मर्दयित्वा स्वकेशैस्तस्य चरणौ सममार्जत्तस्या भ्राता स इलियासर्नीगी।

11-2 yā mariyam pra-bhuṃ su-gandhi-telaina mardayitvā sva-keśais_tasya caraṇau sam-amārjat tasyā bhrātā sa iliyāsar rogī ।

11-2 (Maria aber war, die den HERRN gesalbt hat mit Salbe und seine Füße getrocknet mit ihrem Haar; deren Bruder, Lazarus, war krank.)

११-३ अपरं च हे प्रभो भवान्यस्मिन्प्रीयते स एव पीडितोऽस्तीति कथां कथयित्वा तस्य भगिन्यौ प्रेषितवत्यौ।

11-3 a-param ca he pra-bho bhavān yasmin prīyate sa eva pīḍiito'stīti kathāṃ kathayitvā tasya bhaginyau preṣitavatyaū ।

11-3 Da sandten seine Schwestern zu ihm und ließen ihm sagen: HERR, siehe, den du lieb hast, der liegt krank.

११-४ तदा यीशुरिमां वार्त्तां श्रुत्वाकथयत् पीडेयं मरणार्थं न किंत्वीश्वरस्य महिमार्थमीश्वरपुत्रस्य महिमप्रकाशार्थं च जाता।

11-4 tadā yīśur_imāṃ vārttāṃ śrutvākathayata pīḍeyaṃ maraṇārtham na kiṃ_tv_īśvarasya mahimārtham īśvara-putrtasya mahima-prakāśārtham ca jātā ।

11-4 Da Jesus das hörte, sprach er: Die Krankheit ist nicht zum Tode, sondern zur Ehre Gottes, daß der Sohn Gottes dadurch geehrt werde.

११-५ यीशुर्द्यद्यपि मर्थायां तद्भगिन्यामिलियासरि चाप्रीयत।

11-5 yīśur_yd_yady_apy marthāyāṃ tad-bhaginyām iliyāsari cāprīyata ।

11-5 Jesus aber hatte Martha lieb und ihre Schwester und Lazarus.

११-६ तथापि इलियासरः पीडायाः कथां श्रुत्वा यत्र आसीत्तत्रैव दिनद्वयमतिष्ठत्।

11-6 tathāpi iliyāsaraḥ pīḍāyāḥ kathāṃ śrutvā yatra āsīt tatraiva dina-dvayam_atiṣṭhat ।

11-6 Als er nun hörte, daß er krank war, blieb er zwei Tage an dem Ort, da er war.

११-७ ततः परं स शिष्यानकथयद्वयं पुनर्यिहूदीयप्रदेशं यामः।

11-7 tataḥ param sa śiṣyān_akathayad vayaṃ punar_yihūdiya-pradeśam yāmaḥ ।

11-7 Darnach spricht er zu seinen Jüngern: Laßt uns wieder nach Judäa ziehen!

११-८ ततस्ते प्रत्यवदन्। हे गुरो स्वल्पदिनानि गतानि यिहूदीयास्त्वां पाषाणैर्हन्तुमुद्यतास्तथापि किं पुनस्तत्र यास्यसि

11-8 tatas_te praty_avadan | he guro svalpa-dināni gatāni yihūdīyās_tvām pāṣāṇair_hantum ud-yatās_tathāpi kiṃ punas_tatra yāsyasi?

11-8 Seine Jünger sprachen zu ihm: Meister, jenes Mal wollten die Juden dich steinigen, und du willst wieder dahin ziehen?

११-९ यीशुः प्रत्यवदत्। एकस्मिन्दिने किं द्वादशघटिका न भवन्ति कोऽपि दिवा गच्छन्न स्वलति यतः स एतज्जगतो दीप्तिं प्राप्नोति।

11-9 yīśuḥ praty-avadat | ekasmin dine kiṃ dvādaśa-ghaṭikā na bhavanti? ko'pi divā gacchan na skhalati yataḥ sa etaj-jagato diptiṃ prāpnoti |

11-9 Jesus antwortete: Sind nicht des Tages zwölf Stunden? Wer des Tages wandelt, der stößt sich nicht; denn er sieht das Licht dieser Welt.

११-१० किन्तुरात्रौ गच्छन्स्वलति यतो हेतोस्तत्र दीप्तिर्नास्ति।

11-10 kim_turātrau gacchan skhalati yato hetos_tatra diptir_nāsti |

11-10 Wer aber des Nachts wandelt, der stößt sich; denn es ist kein Licht in ihm.

११-११ इमां कथां कथयित्वा स तानवदद्। अस्माकं बन्धुः इलियासर्निद्रितोऽभूदिदानीं तं निद्रातो जागरयितुं गच्छामि।

11-11 imāṃ kathāṃ kathayitvā sa tān_avadad | asmākaṃ bandhuḥ iliyāsar nidrito'bhūd idāniṃ taṃ nidrāto jāgarayituṃ gacchāmi |

11-11 Solches sagte er, und darnach spricht er zu ihnen: Lazarus, unser Freund, schläft; aber ich gehe hin, daß ich ihn auferwecke.

११-१२ यीशुर्मृतौ कथामिमां कथितवान्किंतु शिश्रामार्थं निद्रायां कथितवानिति ज्ञात्वा अकथयन्।

11-12 yīśur_mṛtau kathāṃ imāṃ kathitavān kiṃ_tu śi-śrāmārthaṃ ni-drāyāṃ kathitavān iti jñātvā akathayan |

11-12 Da sprachen seine Jünger: HERR, schläft er, so wird's besser mit ihm.

११-१३ हे गुरो स यदि निद्राति तर्हि भद्रमेव।

11-13 he guro sa yadi ni-drāti tarhi bhadram_eva |

11-13 Jesus aber sagte von seinem Tode; sie meinten aber, er redete vom leiblichen Schlaf.

११-१४ तदा यीशुः स्पष्टं तान्व्याहरत्। इलियासरम्रियत।

11-14 tadā yīśuḥ spaṣṭaṃ tān vy-āharat | iliyāsar amriyata |

11-14 Da sagte es ihnen Jesus frei heraus: Lazarus ist gestorben;

११-१५ किंतु यूयं यथा प्रीथ तदर्थमहं तत्र न स्थितवानित्यस्माद्युष्मन्निमित्तमाह्वदितो ऽहम्। तथापि तस्य समीपे याम।

11-15 kiṃ_tu yūyaṃ yathā prītha tad-arthaṃ_ahaṃ tatra na sthitavān ity_asmād yuṣman-nimittam ā-hvādito 'ham | tathāpi tasya sam-īpe yāma |

11-15 und ich bin froh um euretwillen, daß ich nicht dagewesen bin, auf daß ihr glaubt. Aber laßt uns zu ihm ziehen!

११-१६ तदा थोमा यं दिदुमं वदन्ति स सङ्गिनः शिष्यानवदद्वयमपि गत्वा तेन सार्धं म्रियामहे।

11-16 tadā thomā yaṃ didumaṃ vadanti sa saṅgināḥ śiṣyān avadad vayam_api gatvā tena sārthaṃ mriyāmahe |

11-16 Da sprach Thomas, der genannt ist Zwilling, zu den Jüngern: Laßt uns mitziehen, daß wir mit ihm sterben!

११-१७ यीशुस्तत्रोपस्थाय इलियासरः श्मशाने स्थापनात्चत्वारि दिनानि गतानीति वार्त्ता श्रुतवान्।

11-17 yīśus_tatropasthāya iliyāsaraḥ śmaśāne sthāpanāt catvāri dināni gatānīti vārttām śrutavān |

11-17 Da kam Jesus und fand ihn, daß er schon vier Tage im Grabe gelegen hatte.

११-१८ बैथनीया यिरूशालमः समीपस्था क्रोशैकमात्रान्तरिरा।

11-18 baithaniyā yirūśālamaḥ samīpa-sthā krośaika-mātrān_tarirā |

11-18 Bethanien aber war nahe bei Jerusalem, bei fünfzehn Feld Wegen;

११-१९ तस्माद्बहवो यिहूदीया मर्था मरिष्यमं च भ्रातृशोकापन्नां सान्त्वयितुं तयोः समीपमागच्छन्।

11-19 tasmād bahavo yihūdiyā marthāṃ mariyyamaṃ ca bhrātṛ-śokāpannāṃ sāntvayitum tayoh sam-īpam āgacchan |

11-19 und viele Juden waren zu Martha und Maria gekommen, sie zu trösten über ihren Bruder.

११-२० मर्था यीशोरागमनवार्त्ता श्रुत्वाव तं साक्षादकरोत्।

11-20 marthā yīśor_āgamana-vārttām śrutvāiva taṃ sākṣād akarot |

11-20 Als Martha nun hörte, daß Jesus kommt, geht sie ihm entgegen; Maria aber blieb daheim sitzen.

११-२१ मर्था यीशोरागमनवार्त्ता श्रुत्वैव तं साक्षादकरोत्किंतु मरियमोह उपविश्य स्थिता। तदा मर्था यीशुमवदत्। हे प्रभो यदि भवानत्रास्थास्यत्तर्हि मम भ्राता नामरिष्यत्।

11-21 marthā yīśor_āgamana-vārttām śrutvāiva taṃ sākṣād akarot kiṃtu mariyam geḥa upa-viśya sthitā | tadā marthā yīśum_avadat | he pra-bho yadi bhavān atrāsthāsyat tarhi mama bhrātā nāmarīṣyat |

11-21 Da sprach Martha zu Jesus: HERR, wärest du hier gewesen, mein Bruder wäre nicht gestorben!

११-२२ किंत्विदानीमपि यदीश्वरे प्रार्थयिष्यते ईश्वरस्तद्दास्यतीति जानेऽहम्।

11-22 kiṃ_tv_idānīm_āpi yad īśvare prārthayīṣyate īśvaras_tad dāsyatīti jāne'ham |

11-22 Aber ich weiß auch noch, daß, was du bittest von Gott, das wird dir Gott geben.

११-२३ यीशुरवादीत्तव भ्राता समुत्थास्यति।

11-23 yīśur_avādīt tava bhrātā sam-ut-thāsyati |

11-23 Jesus spricht zu ihr: Dein Bruder soll auferstehen.

११-२४ मर्था व्याहरत्। शेषदिवसे स उत्थानसमये प्रोत्थास्यतीति जानेऽहम्।

11-24 marthā vy_āharat | śeṣa-divase sa ut-thāna-samaye protthāsyatīti jāne'ham |

11-24 Martha spricht zu ihm: Ich weiß wohl, daß er auferstehen wird in der Auferstehung am Jüngsten Tage.

११-२५ तदा यीशुः कथितवानहमेव उत्थापयिता जीवयिता च यः कश्चन मयि विश्वसिति स मृत्वापि जीविष्यति।

11-25 tadā yīśuḥ kathitavān aham_eva ut-thāpayitā jīvayitā ca yaḥ kaś_ca_na mayi vi-śvasiti sa mṛtvāpi jīviṣyati |

11-25 Jesus spricht zu ihr: Ich bin die Auferstehung und das Leben. Wer an mich glaubt, der wird leben, ob er gleich stürbe;

११-२६ यः कश्चन च जीवन्मयि विश्वसिति स कदापि न मरिष्यति। अस्यां कथायां किं विश्वसिषि

11-26 yaḥ kaś_ca_na ca jīvan mayi vi-śvasiti sa kadāpi na marīṣyati | asyāṃ kathāyāṃ kiṃ vi-śvasiṣi?

11-26 und wer da lebet und glaubet an mich, der wird nimmermehr sterben. Glaubst du das?

११-२७ सावदत्। प्रभो यस्यावतरणापेक्षास्ति भवान्स एवाभिषिक्त ईश्वरपुत्र इति विश्वसिमि।

11-27 sāvadat | pra-bho yasyāvataranaṅapekṣāsti bhavān sa evābhi-ṣikta īśvara-putra iti vi-śvasimi |

11-27 Sie spricht zu ihm: HERR, ja, ich glaube, daß du bist Christus, der Sohn Gottes, der in die Welt gekommen ist.

११-२८ इति कथां कथयित्वा सा गत्वा स्वां भगिनीं मरियमं गुप्तमाहूय व्याहरत्गुरुरपतिष्ठति त्वामाह्वयति च ।

11-28 iti kathāṃ kathayitvā sā gatvā svāṃ bhaginīm mariyamam guptam_ā-hūya vy-āharat gurur_apa-tiṣṭhati tvām_ā-hvayati ca ।

11-28 Und da sie das gesagt hatte, ging sie hin und rief ihre Schwester Maria heimlich und sprach: Der Meister ist da und ruft dich.

११-२९ कथामिमां श्रुत्वा सा तूर्णमुत्थाय तस्य समीपमगच्छत् ।

11-29 kathām_imām śrutvā sā tūrṇam ut-thāya tasya sam-īpam agacchat ।

11-29 Dieselbe, als sie das hörte, stand sie eilend auf und kam zu ihm.

११-३० यीशुर्ग्राममध्यं न प्रविश्य यत्र मर्था तं साक्षादकरोत्तत्र स्थितवान् ।

11-30 yīśur_grāma-madhyam na pra-viśya yatra marthā taṃ sāksād akarot tatra sthitavān ।

11-30 (Denn Jesus war noch nicht in den Flecken gekommen, sondern war noch an dem Ort, da ihm Martha war entgegengekommen.)

११-३१ ये यिहूदीया मरियमा साकं गृहे तिष्ठन्तस्तामसान्वयन्तां क्षिप्रमुत्थाय गच्छन्तीं विलोक्य व्याहरन् । सा श्मशाने रोदितुं याति । इत्युक्त्वा ते तस्याः पश्चादगच्छन् ।

11-31 ye yihūdiyā mariyamā sākaṃ gr̥he tiṣṭhantas_tām asāntvayan tr tāṃ kṣipram ut-thāya gacchantīm vi-lokya vy-āharan । sā śmaśāne rodituṃ yāti । ityuktvā te tasyāḥ paścād agacchan ।

11-31 Die Juden, die bei ihr im Haus waren und sie trösteten, da sie sahen Maria, daß sie eilend aufstand und hinausging, folgten sie ihr nach und sprachen: Sie geht hin zum Grabe, daß sie daselbst weine.

११-३२ यत्र यीशुरतिष्ठत्तत्र मरियमुपस्थाय तं दृष्ट्वा तस्य चरणयोः पतित्वा व्याहरत् । हे प्रभो यदि भवानत्रास्थास्यत्तर्हि मम भ्राता नामरिष्यत् ।

11-32 yatra yīśur_atiṣṭhat tatra mariyam upa-sthāya taṃ dṛṣṭvā tasya caraṇayoḥ patitvā vy-āharat । he pra-bho yadi bhavān atrāsthāsyat tarhi mama bhrātā nāmariṣyat ।

11-32 Als nun Maria kam, da Jesus war, und sah ihn, fiel sie zu seinen Füßen und sprach zu ihm: HERR, wärest du hier gewesen, mein Bruder wäre nicht gestorben!

११-३३ यीशुस्तां तस्याः सङ्गिनो यिहूदीयांश्च रुदतो विलोक्य शिकार्तः सन्दीर्घं निश्चस्य कथितवान्तं कुत्रास्थापयत् ।

11-33 yīśu_tāṃ tasyāḥ saṅgino yihūdiyāṃś_ca rudato vi-lokya śikārtaḥ san dīrgham ni-śvasya kathitavān taṃ kutrāsthāpayata?

11-33 Als Jesus sie sah weinen und die Juden auch weinen, die mit ihr kamen, ergrimmete er im Geist und betrübte sich selbst

११-३४ ते व्याहरन् । हे प्रभो भवानागत्य पश्यतु ।

11-34 te vy-āharan । he pra-bho bhavān ā-gatya paśyatu ।

11-34 und sprach: Wo habt ihr ihn hingelegt? Sie sprachen zu ihm: HERR, komm und sieh es!

११-३५ यीशुना क्रन्दितम् ।

11-35 yīśunā kranditam ।

11-35 Und Jesus gingen die Augen über.

११-३६ अत एव यिहूदीया अवदन् । पश्यतायं तस्मिन्कीदृशगप्रीयत ।

11-36 ata eva yihūdiyā avadan । paśyatāyaṃ tasmin kīdṛśg aprīyata ।

11-36 Da sprachen die Juden: Siehe, wie hat er ihn so liebgehabt!

११-३७ तेषां केचिदवदन्योऽन्धाय चक्षुषी दत्तवान्स किमस्य मृत्युं निवारयितुं नाशक्रोत् ।

11-37 teṣāṃ ke_cid avadan yo'ndhāya cakṣuṣī dattavān sa kim asya mṛtyuṃ ni-vārayituṃ nāśaknot?

11-37 Etliche aber unter ihnen sprachen: Konnte, der den Blinden die Augen aufgetan hat, nicht verschaffen, daß auch dieser nicht stürbe?

११-३८ ततो यीशुः पुनरन्तर्दीर्घं निश्चस्य श्मशानान्तिकमगच्छत्।

11-38 tato yīśuḥ punar_antar-dīrghaṃ ni-śvasya śmaśānāntikam agacchat |

11-38 Da ergrimte Jesus abermals in sich selbst und kam zum Grabe. Es war aber eine Kluft, und ein Stein daraufgelegt.

११-३९ तत्श्मशानमेकं गहरं तन्मुखे पाषाण एक आसीत्। तदा यीशुरवददेनं पाषाणमपसारयत्। ततः प्रमीतस्य भगिनी मर्थावदत्। प्रभो अधुना तत्र दुर्गन्धो जातः। यतोऽद्य चत्वारि दिनानि श्मशाने स तिष्ठति।

11-39 tat śmaśānam ekaṃ gahvaram tan-mukhe pāṣāṇa eka āsīt | tadā yīśur_avadad enaṃ pāṣāṇam apa-sārayata | tataḥ pra-mītasya bhaginī marthāvadat | pra-bho adhunā tatra durgandho jātaḥ | yato'dya catvāri dināni śmaśāne sa tiṣṭhati |

11-39 Jesus sprach: Hebt den Stein ab! Spricht zu ihm Martha, die Schwester des Verstorbenen: HERR, er stinkt schon; denn er ist vier Tage gelegen.

११-४० तदा यीशुरवादीत्। यदि विश्वसिषि तर्हीश्वरस्य महिमप्रकाशं द्रक्ष्यसि कथामिमां किं तुभ्यं नाकथयम्

11-40 tadā yīśur_avādīt | yadi vi-śvasiṣi tarhīśvarasya mahima-prakāśaṃ drakṣyasi kathām_imām kiṃ tubhyaṃ nākathayam?

11-40 Jesus spricht zu ihr: Habe ich dir nicht gesagt, so du glauben würdest, du würdest die Herrlichkeit Gottes sehen?

११-४१ तदा मृतस्य श्मशानात्पाषाणे ऽपसारिते यीशुरूर्ध्वं पश्यनकथयत्। हे पितर्मम निवेदनमश्रुणोः कारणादस्मात्त्वां धन्यं वदामि।

11-41 tadā mṛtasya śmaśānāt pāṣāṇe 'pasārite yīśur_ūrdhvaṃ paśyan akathayat | he pitar_mama ni-vedanam aśṛṇoḥ kāraṇād_asmāt tvām dhanyaṃ vadāmi |

11-41 Da hoben sie den Stein ab, da der Verstorbene lag. Jesus aber hob seine Augen empor und sprach: Vater, ich danke dir, daß du mich erhört hast.

११-४२ त्वं सततं श्रुणोषि तदप्यहं जानामि। किंतु त्वं मां यत्प्रैरयस्तद्यथास्मिन्स्थाने स्थिता लोका विश्वसन्ति तदर्थमिदं वाक्यं वदामि।

11-42 tvam sa-tataṃ śṛṇoṣi tad_apy_ahaṃ jānāmi | kiṃ_tu tvam mām yat prairayas_tad yathāsmin sthāne sthitā lokā vi-śvasanti tad-artham idam vākyaṃ vadāmi |

11-42 Doch ich weiß, daß du mich allezeit hörst; aber um des Volkes willen, das umhersteht, sage ich's, daß sie glauben, du habest mich gesandt.

११-४३ इमां कथां कथयित्वा स प्रोच्चैराह्वयत्। हे इलियासर्बहिरागच्छ।

11-43 imām kathāṃ kathayitvā sa proccair_ā-hvayat | he iliyāsar bahir_ā-gaccha |

11-43 Da er das gesagt hatte, rief er mit lauter Stimme: Lazarus, komm heraus!

११-४४ ततः स प्रमीतः श्मशानवस्त्रैर्बद्धस्तपादो गात्रमार्जन्वाससा बद्धमुखश्च बहिरागच्छत्।

11-44 tataḥ sa pra-mītaḥ śmaśāna-vastrair_baddhas_tapādo gātra-mārjan-vāsasā baddha-mukhaś_ca bahir_ā-gacchat |

11-44 Und der Verstorbene kam heraus, gebunden mit Grabtüchern an Füßen und Händen und sein Angesicht verhüllt mit dem Schweiß Tuch. Jesus spricht zu ihnen: Löset ihn auf und lasset ihn gehen!

११-४५ यीशुरुदितवान्बन्धनानि मोचयित्वा त्यजतैनम्। मरियमः समीपमागता ये यिहूदीयलोकास्तदा यीशोरेतत्कर्मापश्यन्।

11-45 yīśur_uditavān bandhanāni mocayitvā tyajatainam | mariyamaḥ sam-īpam ā-gatā ye yihūdiya-lokāstada yīśoretat_karmāpaśyan |

11-45 Viele nun der Juden, die zu Maria gekommen waren und sahen, was Jesus tat, glaubten an ihn.

११-४६ तेषां बहवो व्यश्वसन्। किंतु केचिदन्ये फिरूशिनां समीपं गत्वा यीशोरेतस्य कर्मणो वार्त्तामवदन्।

11-46 teṣāṃ bahavo vy-aśvasan | kiṃ_tu ke_cid_anye phirūśināṃ sam-īpaṃ gatvā yīśor_etasya karmaṇo vārttām avadan |

11-46 Etliche aber von ihnen gingen hin zu den Pharisäern und sagten ihnen, was Jesus getan hatte.

११-४७ ततः परं प्रधानयाजकाः फिरूशिनश्च सभां कृत्वा व्याहरन्वयं किं कुर्मः एष मानवो बहून्याश्चर्यकर्माणि करोति।

11-47 tataḥ paraṃ pradhāna-yājakāḥ phirūśinaś_ca sabhāṃ kṛtvā vy-āharan vayaṃ kiṃ kurmaḥ? eṣa mānava bahUny_āścarya-karmāṇi karoti |

11-47 Da versammelten die Hohenpriester und die Pharisäer einen Rat und sprachen: Was tun wir? Dieser Mensch tut viele Zeichen.

११-४८ यदीदृशं कर्म कर्तुं न वारयामस्तर्हि सर्वे लोकास्तस्मिन्विश्वसिष्यन्ति रोमिलोकाश्चागत्यास्माकमनया राजघान्या सार्धं राज्यमाच्छेत्स्यन्ति।

11-48 yadīdṛśaṃ karma kartuṃ na vārayāmas_tarhi sarve lokāś_tasmin vi-śvasiṣyanti romi-lokāś_cā-gatyāsmākam anayā rāja-ghānyā sārdhaṃ rājyam āchetsyanti |

11-48 Lassen wir ihn also, so werden sie alle an ihn glauben; so kommen dann die Römer und nehmen uns Land und Leute.

११-४९ तदा तेषां कियफानामा यस्तस्मिन्वत्सरे महायाजकपदे न्ययुज्यत स प्रत्यवदद्युं किमपि न जानीथ।

11-49 tadā teṣāṃ kiyaphā-nāmā yas_tasmin vatsare mahā-yājaka-pade ny-ayujyata sa praty_avadad yūyaṃ kim_api na jānītha |

11-49 Einer aber unter ihnen, Kaiphas, der desselben Jahres Hoherpriester war, sprach zu ihnen: Ihr wisset nichts,

११-५० समग्रदेशस्य विनाशतोऽपि सर्वलोकार्थमेकस्य जनस्य मरणमस्माकं मशगलहेतुकमेत्तस्य विवेचनामपि न कुरुथ।

11-50 samagra-deśasya vi-nāśato'pi sarva-lokārtham ekasya janasya maraṇam asmākam maśgala-hetukam eltasya vivecanām_api na kurutha |

11-50 bedenket auch nichts; es ist uns besser ein Mensch sterbe für das Volk, denn daß das ganze Volk verderbe.

११-५१ एतां कथां स निजबुद्ध्या व्याहरदिति न।

11-51 etāṃ kathāṃ sa nija-buddhyā vyāharad iti na |

11-51 (Solches aber redete er nicht von sich selbst, sondern weil er desselben Jahres Hoherpriester war, weissagte er. Denn Jesus sollte sterben für das Volk;

११-५२ किंतु यीशुस्तद्देशीयानां कारणात्प्राणान्त्यक्ष्यति। दिशि दिशि विकीर्णानीश्वरस्य सन्तानान्संगृह्यैकजातिं करिष्यति च। तस्मिन्वत्सरे कियफा महायाजकत्वपदे नियुक्तः सनिदं भविष्यद्वाक्यं कथितवान्।

11-52 kiṃ_tu yīśus_tad-deśīyānām kāraṇāt prāṇān tyakṣyati | diśi diśi vi-kīrṇān īśvarasya santānān saṃ-gr̥hyaika-jātiṃ kariṣyati ca | tasmin vatsare kiyaphā mahā-yājakatva-pade ni-yuktaḥ san idaṃ bhaviṣyad-vākyaṃ kathitavān |

11-52 und nicht für das Volk allein, sondern daß er auch die Kinder Gottes, die zerstreut waren, zusammenbrächte.)

११-५३ तद्दिनमारभ्य ते कथं तं हन्तुं शक्नुवन्तीति मन्त्राणां कर्तुं प्रारेभिरे।

11-53 tad-dinam_ā-rabhya te kathāṃ taṃ hantuṃ śaknuvantīti mantraṇām kartuṃ prārebhire |

11-53 Von dem Tage an ratschlagten sie, wie sie ihn töteten.

११-५४ अत एव यिहूदीयानां मध्ये यीशुः सप्रकाशं गमनागमने अकृत्वा तस्माद्गत्वा प्रान्तरस्य समीपस्थायिप्रदेशस्येफ्रायिम्नाम्नि नगरे शिष्यैः साकं कालं यापयितुं प्रारेभे।

11-54 ata eva yihūdiyānām madhye yīsuḥ sa-prakāśam gamanāgamane akṛtvā tasmād gatvā prāntarasya samīpa-sthāyi-pradeśasyephrāyim-nāmni nagare śiṣyaiḥ sākam kālam yāpayitum prārebhe |

11-54 Jesus aber wandelte nicht mehr frei unter den Juden, sondern ging von dannen in eine Gegend nahe bei der Wüste, in eine Stadt, genannt Ephrem, und hatte sein Wesen daselbst mit seinen Jüngern.

११-५५ अनन्तरं यिहूदीयानां निस्तारोत्सवे निकटवर्तिनि सति तदुत्सवात्पूर्वं स्वान्शुचीन्कर्तुं बहवो जना ग्रामेभ्यो यिरूशालमगरमागच्छन्।

11-55 anantaram yihūdiyānām nistārotsave nikāṭa-vartini sati tad-utsavāt pūrvam svān śucin kartum bahavo janā grāmebhyo yirūśālam-nagaram āgacchan |

11-55 Es war aber nahe das Ostern der Juden; und es gingen viele aus der Gegend hinauf gen Jerusalem vor Ostern, daß sie sich reinigten.

११-५६ यीशोरन्वेषणं कृत्वा मन्दिरे दण्डायमानाः सन्तः परस्परं व्याहरन्। युष्माकं कीदृशो बोधो जायते स किमुत्सवेऽस्मिन्त्रागमिष्यति

11-56 yīśor_anveṣaṇam kṛtvā mandire daṇḍāyamānāḥ santaḥ paras-param vy-āharan | yuṣmākaṁ kīdr̥śo bodho jāyate? sa kim ut-save'smin atrāgamiṣyati?

11-56 Da standen sie und fragten nach Jesus und redeten miteinander im Tempel: Was dünkt euch, daß er nicht kommt auf das Fest?

११-५७ स च कुत्रास्ति यद्येतत्कश्चिद्वेत्ति तर्हि दर्शयतु प्रधानयाजकाः फिरूशिनश्च तं धर्तुं पूर्वमिमामाज्ञां प्राचारयन्।

11-57 sa ca kutrāsti yady_etat kaś_cid vetti tarhi darśayatu pra-dhāna-yājakāḥ phirūśinaś_ca taṁ dhartum pūrvam imām ā-jñām prācārayan |

11-57 Es hatten aber die Hohenpriester und Pharisäer lassen ein Gebot ausgehen: so jemand wüßte, wo er wäre, daß er's anzeige, daß sie ihn griffen.

१२-१ निस्तारोत्सवात्पूर्वं दिनषट्के स्थिते यीशुर्यं प्रमीतमिलियासरं शमशानादुदस्थापयत्तस्य निवासस्थानं बैथनियाग्राममागच्छत्।

12-1 nistarotsavāt pūrvam dina-ṣaṭke sthite yīsur_yaṁ pra-mitam iliyāsaram śmaśānād ud-asthāpayat tasya ni-vāsa-sthānam baithaniyā-grāmam āgacchat |

12-1 Sechs Tage vor Ostern kam Jesus gen Bethanien, da Lazarus war, der Verstorbene, welchen Jesus auferweckt hatte von den Toten.

१२-२ तत्र तदर्थं रजन्यां भोज्ये कृते मर्था पर्यवेषयदिलियासरं तस्य सङ्गिभिः सार्धं भोजनासन उपाविशत्।

12-2 tatra tad-arthaṁ rajanyām bhojye kṛte marthā parya-veṣayad iliyāsar ca tasya saṅgibhiḥ sārddhaṁ bhojanāsana upāviśat |

12-2 Daselbst machten sie ihm ein Abendmahl, und Martha diente; Lazarus aber war deren einer, die mit ihm zu Tische saßen.

१२-३ तदा मरियमर्धसेटकं बहुमूल्यं जटामांसीयं तैलमानीय यीशोश्चरणयोर्मर्दयित्वा निजकेशैर्माष्टुमारभत्। तदा तैलस्य परिमलेन गृहमामोदितमभवत्।

12-3 tadā mariyam ardha-seṭakaṁ bahu-mūlyam jaṭā-māmsiyam tailam ā-nīya yīśoś_caraṇayor_mardayitvā nija-keśair_mārṣṭum ārabhata | tadā tailasya pari-malena gṛham ā-moditam abhavat |

12-3 Da nahm Maria ein Pfund Salbe von ungefälschter, köstlicher Narde und salbte die Füße Jesu und trocknete mit ihrem Haar seine Füße; das Haus aber ward voll vom Geruch der Salbe.

१२-४ यः शिमोनः पुत्र ईष्करियोतीयो यिहूदानामा यीशुं परकरेषु समर्पयिष्यति स शिष्यस्तदा कथितवान्।

12-4 yaḥ śimonaḥ putra iṣkariyotiyo yihūdā-nāmā yīśuṁ para-kareṣu sam-arpayīṣyati sa śiṣyas_tadā kathitavān |

12-4 Da sprach seiner Jünger einer, Judas, Simons Sohn, Ischariot, der ihn hernach verriet:

१२-५ एतत्तैलं त्रिभिः शतैर्मुद्रापादैर्विक्रीतं सदरिद्रेभ्यः कुतो नादीयत

12-5 etat-tailam tribhiḥ śatair_mudrā-pādair_vi-kṛitam sad daridrebhyaḥ kuto nādiyata?

12-5 Warum ist diese Salbe nicht verkauft um dreihundert Groschen und den Armen gegeben?

१२-६ स दरिद्रलोकार्थमचिन्तयदिति न। किंतु स चौर एवं तन्निकटे मुद्रासम्पुटकस्थित्या तन्मध्ये

यदतिष्ठत्तदाहरत्तस्मात्कारणादिमां कथामकथयत्।

12-6 sa daridra-lokārtham acintayad iti na | kiṃ_tu sa caura evaṃ tan-nikaṭe mudrā-samputaka-sthityā tan-madhye yad_atiṣṭhat tad_apāharat tasmāt kāraṇād imāṃ kathām_akathayat |

12-6 Das sagte er aber nicht, daß er nach den Armen fragte; sondern er war ein Dieb und hatte den Beutel und trug, was gegeben ward.

१२-७ तदा यीशुरकथयदेनां मा वारय सा मम श्मशानस्थापनदिनार्थं तदरक्षयत्।

12-7 tadā yīsur_akathayad enāṃ mā vāraya sā mama śmaśāna-sthāpana-dinārtham tad-arakṣayat |

12-7 Da sprach Jesus: Laß sie in Frieden! Solches hat sie behalten zum Tage meines Begräbnisses.

१२-८ दरिद्रा युष्माकं सन्निधौ सर्वदा तिष्ठन्ति किंत्वहं सर्वदा युष्माकं सन्निधौ न तिष्ठामि।

12-8 daridrā yuṣmākaṃ san-nidhau sarvadā tiṣṭhanti kiṃ_tv_ahaṃ sarvadā yuṣmākaṃ san-nidhau na tiṣṭhāmi |

12-8 Denn Arme habt ihr allezeit bei euch; mich aber habt ihr nicht allezeit.

१२-९ ततः परं यीशुस्तत्रास्तीति वार्त्ता श्रुत्वा बहवो यिहूदीयास्तं श्मशानादुत्थापितमिलियासरंच द्रष्टुं

तत्स्थानमागच्छन्।

12-9 tataḥ paraṃ yīsus_tatrāstīti vārttām śrutvā bahavo yihūdiyās_tam śmaśānād_ut-thāpitam iliyāsaram_ca draṣṭuṃ tat-sthānam āgacchan |

12-9 Da erfuhr viel Volks der Juden, daß er daselbst war; und sie kamen nicht um Jesu willen allein, sondern daß sie auch Lazarus sähen, welchen er von den Toten auferweckt hatte.

१२-१० तदा प्रधानयाजकास्तमिलियासरमपि संहर्तुममन्त्रयन्।

12-10 tadā pradhāna-yājakās_tam iliyāsaram_api saṃ-hartum amantrayan |

12-10 Aber die Hohenpriester trachteten darnach, daß sie auch Lazarus töteten;

१२-११ यतस्तेन बहवो यिहूदीया गत्वा यीशौ व्यश्वसन्।

12-11 yatas_tena bahavo yihūdiyā gatvā yīsau vy-aśvasan |

12-11 denn um seinetwillen gingen viele Juden hin und glaubten an Jesus.

१२-१२ अनन्तरं यीशुरीरूशालमनगरमागच्छतीति वार्त्ता श्रुत्वा

12-12 anantaram yīsur_yirūśālam-nagaram āgacchatīti vārttām śrutvā

12-12 Des andern Tages, da viel Volks, das aufs Fest gekommen war, hörte, daß Jesus käme gen Jerusalem,

१२-१३ परेऽहनि उत्सवागता बहवो लोकाः खर्जूरपत्राद्यानीय तं साक्षात्कर्तुं बहिरागत्य जय जयेति वाचं

प्रोच्चैर्वक्तुमारभन्त। इस्रायेलो यो राजा परमेश्वरस्य नाम्ना गच्छति स धन्यः।

12-13 pare'hani utsavāgatā bahavo lokāḥ kharjūra-patrādyāniya tam sāksāt kartuṃ bahir-ā-gatya jaya jayeti vācaṃ proccair_vaktum ārabhanta | isrāyelo yo rājā parameśvarasya nāmnā gacchati sa dhanyaḥ |

12-13 nahmen sie Palmenzweige und gingen hinaus ihm entgegen und schrieen: Hosianna! Gelobt sei, der da kommt in dem Namen des HERRN, der König von Israel!

१२-१४ तदा हे सियोनः कन्ये मा भैषीः पश्यायं तव राजा गर्दभशावकमारुह्यागच्छति

12-14 tadā he siyonaḥ kanye mā bhaiṣiḥ paśyāyaṃ tava rājā gardabha-śāvakaṃ ā-ruhyāgacchati

12-14 Jesus aber fand ein Eselein und ritt darauf; wie denn geschrieben steht:

१२-१५ इति शास्त्रीयवचनानुसारेण यीशुरेकं युवगर्दभं प्राप्य तदुपर्यारोहत।

12-15 iti śāstriya-vacanānusāreṇa yīsur_ekam yuva-gardabham prāpya tad-upary_ārohat |

12-15 "Fürchte dich nicht du Tochter Zion! Siehe, dein König kommt, reitend auf einem Eselsfüllen."

१२-१६ अस्याः घटनायास्तात्पर्यं शिष्याः प्रथमं नाबुध्यन्त। किंतु यीशौ महिमानं प्राप्ते सति वाक्यमिदं तस्मिन्कथ्यत लोकाश्च तम्प्रतीत्थमकुर्वन्ति ते स्मृतवन्तः।

12-16 asyāḥ ghaṭanāyās_tātparyam śiṣyāḥ prathamam nābudhyanta | kim_tu yīsau mahimānam prāpte sati vākyaṁ_idam tasmin akathyata lokāś_ca tam_pratīttam akurvan iti te smṛtavantaḥ |

12-16 Solches verstanden seine Jünger zuvor nicht; sondern da Jesus verklärt ward, da dachten sie daran, daß solches von ihm geschrieben war und sie solches ihm getan hatten.

१२-१७ स इलियासरं श्मशानादागन्तुमाहूतवान्श्मशानाच्च उदस्थापयद्ये ये लोकास्तत्कर्म साक्षादपश्यन्ते प्रमाणं दातुमारभन्त।

12-17 sa iliyāsaram śmaśānād āgantum ā-hūtavān śmaśānāc_ca ud-asthāpayad ye ye lokāś_tat_karma sāksād apaśyan te pra-māṇam dātum ārabhanta |

12-17 Das Volk aber, das mit ihm war, da er Lazarus aus dem Grabe rief und von den Toten auferweckte, rühmte die Tat.

१२-१८ स एतादृशमद्भुतं कर्माकरोत्तस्य जनश्रुतेर्लोकास्तं साक्षात्कर्तुमागच्छन्।

12-18 sa etādṛśam adbhutam karmākarot tasya jana-śruter_lokāś_tam sāksāt kartum āgacchan |

12-18 Darum ging ihm auch das Volk entgegen, da sie hörten, er hätte solches Zeichen getan.

१२-१९ ततः फिरूशिनः परस्परं वक्तुमारभन्त युष्माकं सर्वाश्चेष्टा वृथा जाताः। इति किं यूयं न बुध्यध्वे पश्यत सर्वे लोकास्तस्य पश्चाद्द्वर्तिनो ऽभवन्।

12-19 tataḥ phirūśinaḥ paras-param vaktum ārabhanta yuṣmākaṁ sarvāś_ceṣṭā vṛthā jātāḥ | iti kiṁ yūyaṁ na budhyadhve? paśyata sarve lokāś_tasya paścād-vartino 'bhavan |

12-19 Die Pharisäer aber sprachen untereinander: Ihr sehet, daß ihr nichts ausrichtet; siehe, alle Welt läuft ihm nach!

१२-२० भजनं कर्तुमुत्सवागतानां लोकानां कतिपया जना अन्यदेशीया आसन्।

12-20 bhajanam kartum utsavāgatānām lokānām katipayā janā anyadeśīyā āsan |

12-20 Es waren aber etliche Griechen unter denen, die hinaufgekommen waren, daß sie anbeten auf dem Fest.

१२-२१ ते गालीलीयबैत्सैदानिवासिनः फिलिपस्य समीपमागत्य व्याहरन्। हे महेच्छ वयं यीशुं द्रष्टुमिच्छामः।

12-21 te gālīliya-baitsaidāni-vāsināḥ philipasya sam-īpam ā-gatya vyāharan | he maheccha vayaṁ yīśuṁ draṣṭum icchāmaḥ |

12-21 Die traten zu Philippus, der von Bethsaida aus Galiläa war, baten ihn und sprachen: Herr, wir wollten Jesum gerne sehen.

१२-२२ ततः फिलिपो गत्वा आन्द्रियमवदत्पश्चादान्द्रियफिलिपौ यीशवे वार्त्तामकथयताम्।

12-22 tataḥ philipo gatvā āndriyam avadat paścād āndriy-philipau yīśave vārttām akathayatām |

12-22 Philippus kommt und sagt es Andreas, und Philippus und Andreas sagten's weiter Jesus.

१२-२३ तदा यीशुः प्रत्युदितवान्मानवसुतस्य महिमप्राप्तिसमय उपस्थितः।

12-23 tadā yīśuḥ pratyuditavān mānava-sutasya mahima-prāpti-samaya upa-sthitaḥ |

12-23 Jesus aber antwortete ihnen und sprach: Die Zeit ist gekommen, daß des Menschen Sohn verklärt werde.

१२-२४ अहं युष्मानतिथ्यार्थं वदामि। धान्यबीजं मृत्तिकायां पतित्वा यदि न मृयते तर्ह्येकाकि तिष्ठति किंतु यदि मृयते तर्हि बहुगुणं फलं फलति।

12-24 ahaṃ yuṣmān_ati-ythārthaṃ vadāmi | dhānya-bījaṃ mṛttikāyāṃ patitvā yadi na mṛyate tarhy_ekāki tiṣṭhati kiṃ_tu yadi mṛyate tarhi bahu-guṇaṃ phalaṃ phalati |

12-24 Wahrlich, wahrlich ich sage euch: Es sei denn, daß das Weizenkorn in die Erde falle und ersterbe, so bleibt's allein; wo es aber erstirbt, so bringt es viele Früchte.

१२-२५ यो जनो निजप्राणान्प्रियान्जानाति स तान्हारयिष्यति किंतु यो जन इहलोके निजप्राणान्प्रियान्जानाति सोऽनन्तायुः प्राप्तुं तान्रक्षिष्यति।

12-25 yo jano nija-prāṇān priyān jānāti sa tān hārayiṣyati kiṃ_tu yo jana iha-loke nija-prāṇān a-priyān jānāti so'nantāyuh prāptuṃ tān rakṣiṣyati |

12-25 Wer sein Leben liebhat, der wird's verlieren; und wer sein Leben auf dieser Welt haßt, der wird's erhalten zum ewigen Leben.

१२-२६ कश्चिद्यदि मम सेवको भवितुं वाञ्छति तर्हि स मम पश्चाद्गामी भवतु। तस्मादहं यत्र तिष्ठामि मम सेवलोऽपि तत्र स्थास्यति। यो जनो मां सेवते मम पितापि तं सम्मंस्यते।

12-26 kaś_cid yadi mama sevako bhavituṃ vāñchati tarhi sa mama paścād-gāmi bhavatu | tasmād ahaṃ yatra tiṣṭhāmi mama sevalo'pi tatra sthāsyati | yo jano māṃ sevate mama pitāpi taṃ sam-maṃsyate |

12-26 Wer mir dienen will, der folge mir nach; und wo ich bin, da soll mein Diener auch sein. Und wer mir dienen wird, den wird mein Vater ehren.

१२-२७ साम्प्रतं मम प्राणा व्याकुला भवन्ति। तस्माधे पितरेतस्मात्समयान्मां रक्ष इत्यहं किं प्रार्थयिष्ये किंत्वहमेतत्समयार्थमवतीर्णवान्।

12-27 sāmpratam mama prāṇā vy-ā-kulā bhavanti | tasmād he pitar etasmāt sam-ayān māṃ rakṣa ityahaṃ kiṃ prārthayiṣye? kiṃ_tv_ahaṃ etat-samayārtham ava-tīrṇavān |

12-27 Jetzt ist meine Seele betrübt. Und was soll ich sagen? Vater, hilf mir aus dieser Stunde! Doch darum bin ich in die Welt gekommen.

१२-२८ हे पितः स्वनाम्नो महिमानं प्रक्षशय। तेनैव स्वनाम्नो महिमानमहं प्रकाशयं पुनरपि प्रकाशयिष्यामि। एषा गगणीया वाणी तस्मिन्समयेऽजायत।

12-28 he pitaḥ sva-nāmno mahimānaṃ pra-kṣṣaya | tenaiva sva-nāmno mahimānam ahaṃ prakāśayaṃ punar_api prakāśayiṣyāmi | eṣā gagaṇīyā vāṇī tasmin sam-aye'jāyata |

12-28 Vater verkläre deinen Namen! Da kam eine Stimme vom Himmel: Ich habe ihn verklärt und will ihn abermals verklären.

१२-२९ तच्छ्रुत्वा समीपस्थलोकानां केचिद्वदन्मेघो ऽगर्जीत्। केचिद्वदन्स्वर्गीयदूतो ऽनेन सह कथामचकथत्।

12-29 tac-chrutvā samīpa-stha-lokānām ke-cid avadan megho 'garjīt | ke_cid avadan svargīya-dūto 'nena saha kathām_acakathat |

12-29 Da sprach das Volk, das dabeistand und zuhörte: Es donnerte. Die andern sprachen: Es redete ein Engel mit ihm.

१२-३० तदा यीशुः प्रत्यवादीत्। मदर्थं शब्दोऽयं नाभूत्युष्मदर्थमेवाभूत्।

12-30 tadā yīśuḥ praty_avādīt | mad-arthaṃ śabda'yaṃ nābhūt yuṣmad-arthaṃ_evābhūt |

12-30 Jesus antwortete und sprach: Diese Stimme ist nicht um meinetwillen geschehen, sondern um euretwillen.

१२-३१ अधुना जगतोऽस्य विचारः सम्पत्स्यते। अधुनास्य जगतः पती राज्यात्च्योष्यति।

12-31 adhunā jagato'sya vi-cāraḥ sam-patsyate | adhunāsyā jagataḥ patī rājyāt cyoṣyati |

12-31 Jetzt geht das Gericht über die Welt; nun wird der Fürst dieser Welt ausgestoßen werden.

१२-३२ यद्यहं पृथिव्या ऊर्ध्वं प्रोत्थापितोऽस्मि तर्हि सर्वान्मानवान्स्वसमीपमाकर्षिष्यामि।

12-32 yady_ahaṃ pṛthivyā ūrdhve protthāpito'smi tarhi sarvān mānavān sva-samīpam ākarṣiṣyāmi |

12-32 Und ich, wenn ich erhöht werde von der Erde, so will ich sie alle zu mir ziehen.

१२-३३ कथं तस्य मृतिर्भविष्यति। एतद्वोधयितुं स इमां कथामकथयत्।

12-33 kathaṃ tasya mṛtir_bhaviṣyati | etad bodhayitum sa imāṃ kathām akathayat |

12-33 (Das sagte er aber, zu deuten, welches Todes er sterben würde.)

१२-३४ तदा लोका अकथयन्सोऽभिषिक्तः सर्वदा तिष्ठतीति व्यवस्थाग्रन्थे श्रुतमस्माभिः। तर्हि मनुष्यपुत्रः प्रोत्थापितो भविष्यतीति वाक्यं कथं वदसि

12-34 tadā lokā akathayan so'bhiṣiktaḥ sarvadā tiṣṭhatīti vyavasthā-granthe śrutam asmābhiḥ | tarhi manuṣya-putraḥ protthāpito bhaviṣyatīti vākyaṃ kathaṃ vadasi?

12-34 Da antwortete ihm das Volk: Wir haben gehört im Gesetz, daß Christus ewiglich bleibe; und wie sagst du denn: "Des Menschen Sohn muß erhöht werden"? Wer ist dieser Menschensohn?

१२-३५ मनुष्यपुत्रोऽयं कः तदा यीशुरकथयद्युष्माभिः सार्धमल्पदिनानि ज्योतिरास्ते। यथा युष्मानन्धकारो नाच्छादयति तदर्थं यावत्कालं युष्माभिः सार्धं ज्योतिस्तिष्ठति तावत्कालं गच्छत। यो जनोऽन्धकारे गच्छति स कुत्र यातीति न जानाति।

12-35 manuṣya-putro' yaṃ kaḥ tadā yīsur_akathayad yuṣmābhiḥ sārdham alpa-dināni jyotir_āste | yathā yuṣmān andha-kāro nācchādayati tad-arthaṃ yāvat-kālam yuṣmābhiḥ sārdham jyotis_tiṣṭhati tāvat-kālam gacchata | yo jano'ndha-kāre gacchati sa kutra yātīti na jānāti |

12-35 Da sprach Jesus zu ihnen: Es ist das Licht noch eine kleine Zeit bei euch. Wandelt, dieweil ihr das Licht habt, daß euch die Finsternis nicht überfalle. Wer in der Finsternis wandelt, der weiß nicht, wo er hinget.

१२-३६ अत एव यावत्कालं युष्माकं निकटे ज्योतिरास्ते तावत्कालं ज्योतीरूपसन्ताना भवितुं ज्योतिषि विश्वसित। इमां कथां कथयित्वा यीशुः प्रस्थाय तेभ्यः स्वं गुप्तवान्।

12-36 ata eva yāvat-kālam yuṣmākaṃ nikāṭe jyotir_āste tāvat-kālam jyotī-rūpa-santānā bhavitum jyotiṣi vi-śvasita | imāṃ kathām kathayitvā yīśuḥ pra-sthāya tebhyaḥ svaṃ guptavān |

12-36 Glaubet an das Licht, dieweil ihr es habt, auf daß ihr des Lichtes Kinder seid.

१२-३७ यद्यपि यीशुस्तेषां समक्षमेतावदाश्चर्यकर्माणि कृतवान्तथापि ते तस्मिन्न व्यश्वसन्।

12-37 yady_āpi yīśus_teṣāṃ sam-akṣam etāvad_āścarya-karmāṇi kṛtavān tathāpi te tasmin na vy-aśvasan |

12-37 Solches redete Jesus und ging weg und verbarg sich vor ihnen. Und ob er wohl solche Zeichen vor ihnen getan hatte, glaubten sie doch nicht an ihn,

१२-३८ अत एव। कः प्रत्येति सुसंवादं परेशास्मत्प्रचारितं प्रकाशते परेशस्य हस्तः कस्य च सन्निधौ यिशयियभविष्यद्वादिना यदेतद्वाक्यमुक्तं तत्सफलमभवत्।

12-38 ata eva | kaḥ pratyeti su-saṃ-vādaṃ pareśāsmat-pracāritaṃ? pra-kāśate pareśasya hastaḥ kasya ca san-ni-dhau? yīśaiya-bhaviṣyad-vādinā yad_etad vākyaṃ_uaktaṃ tat sa-phalam abhavat |

12-38 auf daß erfüllet werde der Spruch des Propheten Jesaja, den er sagte: "HERR, wer glaubt unserm Predigen? Und wem ist der Arm des HERRN offenbart?"

१२-३९ ते प्रत्येतुं नाशक्नुवन्तस्मिन्नयिशयियभविष्यद्वादी ओनरवादीद्।

12-39 te praty_etuṃ nāśaknuvan tasmin yiśayiya-bhaviṣyad-vādī ounar_avādīd |

12-39 Darum konnten sie nicht glauben, denn Jesaja sagte abermals:

१२-४० यथा ते नयनैर्न पश्यन्ति बुद्धिभिश्च न बुध्यन्ते तैर्मनःसु परिवर्तितेषु च तानहं यथा स्वस्थान्न करोमि तथा स तेषां लोचनान्यन्धानि कृत्वा तेषामन्तःकरणानि गाढानि करिष्यति।

12-40 yathā te nayanair_na paśyanti buddhibhiś_ca na budhyante tair_manahsu pari-vartiteṣu ca tān_ahaṃ yathā sva-sthān na karomi tathā sa teṣāṃ locanāny_andhāni kṛtvā teṣāṃ antaḥ-karaṇāni gāḍhāni kariṣyati |

12-40 "Er hat ihre Augen verblendet und ihr Herz verstockt, daß sie mit den Augen nicht sehen noch mit dem Herzen vernehmen und sich bekehren und ich ihnen hülfe."

१२-४१ यिश्यियो यदा यीशोर्महिमानं विलोक्य तस्मिन्कथामकथयत्तदा भविष्यद्वाक्यमीदृशं प्राकाशयत्।

12-41 yiśayiyo yadā yīśor_mahimānaṃ vi-lokya tasmin kathāṃ akathayat tadā bhaviṣyad-vākyam idr̥ṣaṃ prākāśayat |

12-41 Solches sagte Jesaja, da er seine Herrlichkeit sah und redete von ihm.

१२-४२ तथाप्यधिपतीनां बहवस्तस्मिन्प्रत्यायन्। लितु फिरोशिनस्तान्भजनगृहादूरीकुर्वन्तीति भयात्ते तं न स्वकृतवन्तः।

12-42 tathāpy_adhi-patināṃ bahavas_tasmin praty_āyan | liṃtu phirūśinas_tān bhajana-grhād dūri-kurvantīti bhayāt te taṃ na svaikṛtavantaḥ |

12-42 Doch auch der Obersten glaubten viele an ihn; aber um der Pharisäer willen bekannten sie's nicht, daß sie nicht in den Bann getan würden.

१२-४३ यत ईश्वरस्य प्रशंसातो मानवानां प्रशंसायां ते ऽप्रीयन्त।

12-43 yata īśvarasya pra-śaṃsāto mānavānāṃ pra-śaṃsāyāṃ te 'prīyanta |

12-43 Denn sie hatten lieber die Ehre bei den Menschen als die Ehre bei Gott.

१२-४४ तदा यीशुरुचैःकारमकथयद्यो जनो मयि विश्वसिति स केवले मयि विश्वसितीति न स मत्प्रेरको ऽपि विश्वसिति।

12-44 tadā yīsur_uccaiḥ-kāram akathayad yo jano mayi vi-śvasiti sa kevale mayi vi-śvasitīti na sa mat-prerako 'pi vi-śvasiti |

12-44 Jesus aber rief und sprach: Wer an mich glaubt, der glaubt nicht an mich, sondern an den, der mich gesandt hat.

१२-४५ यो जनो मां पश्यति स मत्प्रेरकमपि पश्यति।

12-45 yo jano māṃ paśyati sa mat-prerakam_api paśyati |

12-45 Und wer mich sieht, der sieht den, der mich gesandt hat.

१२-४६ यो जनो मां प्रत्येति स यथान्धकारे न तिष्ठति तदर्थमहं ज्योतिःस्वरूपो भूत्वा जगत्यस्मिन्वतीर्णवान्।

12-46 yo jano māṃ praty_eti sa yathāndha-kāre na tiṣṭhati tad-artham ahaṃ jyotiḥ-svarūpo bhūtvā jagaty_asmin ava-tīrṇavān |

12-46 Ich bin gekommen in die Welt ein Licht, auf daß, wer an mich glaubt, nicht in der Finsternis bleibe.

१२-४७ मम कथां श्रुत्वा यदि कश्चिन्न विश्वसिति तर्हि तमहं दोषिणं न करोमि यतो हेतोर्जगतो जनानां दोषान्निश्चितान्कर्तुं नागत्य तान्परित्रातुमागतोऽस्मि।

12-47 mama kathāṃ śrutvā yadi kaś_cin na vi-śvasiti tarhi tam_ahaṃ doṣiṇaṃ na karomi yato hetor_jagato janānāṃ doṣān niś-citān kartuṃ nāgatya tān pari-trātum ā-gato'smi |

12-47 Und wer meine Worte hört, und glaubt nicht, den werde ich nicht richten; denn ich bin nicht gekommen, daß ich die Welt richte, sondern daß ich die Welt selig mache.

१२-४८ यः कश्चिन्मां न श्रद्धाय मम कथां न गृह्णाति अन्यस्तं दोषिणं करिष्यति वस्तुतस्तु यां कथामहमचकथं सा कथा चरमेऽह्नि तं दोषिणं करिष्याति।

12-48 yaḥ kaś_cin mām na śraddhāya mama kathām na gr̥hṇāti anyas_tam doṣiṇam kariṣyati vastutas_tu yām kathām_aham acakatham sā kathā carame'hni tam doṣiṇam kariṣyāti |

12-48 Wer mich verachtet und nimmt meine Worte nicht auf, der hat schon seinen Richter; das Wort, welches ich geredet habe, das wird ihn richten am Jüngsten Tage.

१२-४९ यतो हेतोरहं स्वतः किमपि न कथयामि। किं किं मया कथयितव्यं किं समुपदेष्टव्यं च इति मत्प्रेरयिता पिता मामाज्ञापयत्।

12-49 yato hetor_aham svataḥ kim_api na kathayāmi | kiṃ kiṃ mayā kathayitavyam kiṃ sam-upadeṣṭavyam ca iti mat-prerayitā pitā mām_ājñāpayat |

12-49 Denn ich habe nicht von mir selber geredet; sondern der Vater, der mich gesandt hat, der hat mir ein Gebot gegeben, was ich tun und reden soll.

१२-५० तस्य साज्ञा अनन्तायुरित्यहं जानामि। अत एवाहं यत्कथयामि तत्पिता यथाज्ञापयन्तथैव कथयाम्यहम्।

12-50 tasya sājñā anantāyur_ity_aham jānāmi | ata evāham yat kathayāmi tat pitā yathā-jñāpayat tathaiva kathayāmy_aham |

12-50 Und ich weiß, daß sein Gebot ist das ewige Leben. Darum, was ich rede, das rede ich also, wie mir der Vater gesagt hat.

१३-१ निस्तारोत्सवस्य किञ्चित्कालात्पूर्वं पृथिव्याः पितुः समीपगमनस्य समयः सन्निकर्षो ऽभूदिति ज्ञात्वा यीशुराप्रथमाद्येषु जगत्प्रवासिष्वात्मीयलोकेषु प्रेम करोतु स्म तेषु शेषं यावत्प्रेम कृतवान्।

13-1 nis-tārotsavasya kiṃcitkālātpūrv̄ṃ pृthivyāḥ pituḥ samīpa-gamanasya sam-ayaḥ san-nikarṣo 'bhūd iti jñātvā yīśur_ā-prathamād yeṣu jagat-pra-vāsiṣv_ātmiya-lokeṣu prema karotu sma teṣu śeṣam yāvat prema kṛtavān |

13-1 Vor dem Fest aber der Ostern, da Jesus erkannte, daß seine Zeit gekommen war, daß er aus dieser Welt ginge zum Vater: wie hatte er geliebt die Seinen, die in der Welt waren, so liebte er sie bis ans Ende.

१३-२ पिता तस्य हस्ते सर्वं समर्पितवान्स्वयमीश्वरस्य समीपादागच्छदीश्वरस्य समीपं यास्यति च।

13-2 pitā tasya haste sarvaṃ sam-arpitavān svayam īśvarasya sam-īpād ā-gacchad īśvarasya sam-īpaṃ yāsyati ca |

13-2 Und beim Abendessen, da schon der Teufel hatte dem Judas, Simons Sohn, dem Ischariot, ins Herz gegeben, daß er ihn verriete,

१३-३ सर्वाण्येतानि ज्ञात्वा रजन्यां भोजने सम्पूर्णे सति यदा शैतान्तं परहस्तेषु समर्पयितुं शिमोनः पुत्रस्य ईष्करियोतीयस्य यिहूदा अन्तःकरणे कुप्रवृत्तिं समर्पयत्

13-3 sarvāṅy_etāni jñātvā rajanyām bhojane sam-pūrṇe sati yadā śaitān tam para-hasteṣu sam-arpayitum śimonaḥ putrasya īṣkariyotiyasya yihūdā antaḥ-kaṇe ku-pra-vṛttim sam-ārpayat

13-3 und Jesus wußte, daß ihm der Vater alles in seine Hände gegeben und daß er von Gott gekommen war und zu Gott ging:

१३-४ तदा यीशुर्भोजनासनादुत्थाय गात्रवस्त्रं मोचयित्वा गात्रमार्जनवस्त्रं गृहीत्वा तेन स्वकटिमबध्नात्।

13-4 tadā yīśur_bhojanāsanād ut-thāya gātra-vastraṃ mocayitvā gātra-mārjana-vastraṃ gr̥hītvā tena sva-kaṭim abadhnāt |

13-4 stand er von Abendmahl auf, legte seine Kleider ab und nahm einen Schurz und umgürtete sich.

१३-५ पश्चादेकपात्रे जलमभिषिच्य शिष्याणां पादान्प्रक्षाल्य तेन कटिबद्धगात्रमार्जनवाससा मार्दुं प्रारभत।

13-5 paścād eka-pātre jalam abhi-ṣicya śiṣyāṇām pādān pra-kṣālya tena kaṭi-baddha-gātra-mārjana-vāsasā mārṣṭum prārabhata |

13-5 Darnach goß er Wasser in ein Becken, hob an, den Jüngern die Füße zu waschen, und trocknete sie mit dem Schurz, damit er umgürtet war.

१३-६ ततः शिमोन्पितरस्य समीपमागते स उक्तवान्हे प्रभो भवान्किं मम पादौ प्रक्षालयिष्यति

13-6 tataḥ śimon-pitarasya sam-īpam_ā-gate sa uktavān he pra-bho bhavān kiṃ mama pādaḥ pra-kṣālayiṣyati?

13-6 Da kam er zu Simon Petrus; und der sprach zu ihm: HERR, sollst du mir meine Füße waschen?

१३-७ यीशुरुदितवान्। अहं यत्करोमि तत्सम्प्रति न जानासि किंतु पश्चाज्जास्यसि।

13-7 yīśur_uditavān | ahaṃ yat karomi tat sam-prati na jānāsi kiṃ_tu paścāj jñāsyasi |

13-7 Jesus antwortete und sprach zu ihm: Was ich tue, das weißt du jetzt nicht; du wirst es aber hernach erfahren.

१३-८ ततः पितरः कथितवान्भवान्कदापि मम पादौ न प्रक्षालयिष्यति। यीशुरकथयद्। यदि त्वां न प्रक्षलये तर्हि मयि तव को ऽप्यंशो नास्ति।

13-8 tataḥ pitarāḥ kathitavān bhavān kadāpi mama pādaḥ na pra-kṣālayiṣyati | yīśur_akathayad | yadi tvāṃ na pra-kṣālaye tarhi mayi tava ko 'py_aṃśo nāsti |

13-8 Da sprach Petrus zu ihm: Nimmermehr sollst du meine Füße waschen! Jesus antwortete ihm: Werde ich dich nicht waschen, so hast du kein Teil mit mir.

१३-९ तदा शिमोन्पितरः कथितवान्। हे प्रभो तर्हि केवलपादौ न। मम हस्तौ शिरश्च प्रक्षलयतु।

13-9 tadā śimon-pitarāḥ kathitavān | he pra-bho tarhi kevala-pādaḥ na | mama hastau śiraś_ca pra-kṣālayatu |

13-9 So spricht zu ihm Simon Petrus: HERR, nicht die Füße allein, sondern auch die Hände und das Haupt!

१३-१० ततो यीशुरवदद्। यो जनो धौतस्तस्य सर्वाङ्गपरिष्कृतत्वात्पादौ विनान्याङ्गस्य प्रक्षालनापेक्षा नास्ति।

13-10 tato yīśur_avadad | yo jano dhautas_tasya sarvāṅga-pariṣkṛtatvāt pādaḥ vinānyāṅgasya pra-kṣālanāpekṣā nāsti |

13-10 Spricht Jesus zu ihm: Wer gewaschen ist, bedarf nichts denn die Füße waschen, sondern er ist ganz rein. Und ihr seid rein, aber nicht alle.

१३-११ यूयं परिष्कृता इति सत्यं किंतु न सर्वे यतो यो जनस्तं परकरेषु समर्पयिष्यति तं स ज्ञातव्वान्। अत एव यूयं सर्वे न परिष्कृता इमां कथां कथितवान्।

13-11 yūyaṃ pariṣkṛtā iti satyaṃ kiṃ_tu na sarve yato yo janas_tam para-kareṣu sam-arpayiṣyati tam sa jñātavvān | ata eva yūyaṃ sarve na pariṣkṛtā imāṃ kathāṃ kathitavān |

13-11 (Denn er wußte seinen Verräter wohl; darum sprach er: Ihr seid nicht alle rein.)

१३-१२ इत्थं यीशुस्तेषां पादान्प्रक्षाल्य वस्त्रं परिधायासने समुपविश्य कथितवानहं युष्मान्प्रति किं कर्माकार्षं जानीथ

13-12 itthaṃ yīśus_teṣāṃ pādān pra-kṣālya vastraṃ pari-dhāyāsane sam-upa-viśya kathitavān ahaṃ yuṣmān prati kiṃ karmākārṣaṃ jānītha?

13-12 Da er nun ihre Füße gewaschen hatte, nahm er wieder seine Kleider und setzte sich wieder nieder und sprach abermals zu ihnen: Wisset ihr, was ich euch getan habe?

१३-१३ यूयं मां गुरुं प्रभुं च वदथ तत्सत्यमेव वदथ यतोऽहम्स एव भवामि।

13-13 yūyaṃ māṃ guruṃ pra-bhuṃ ca vadatha tat satyam_eva vadatha yato'ham sa eva bhavāmi |

13-13 Ihr heißet mich Meister und HERR und saget recht daran, denn ich bin es auch.

१३-१४ यद्यहं प्रभुर्गुरुश्च सन्युष्माकं पादान्प्रक्षालितवान्तर्हि युष्माकमपि परस्परं पादप्रक्षालनमुचितम्।

13-14 yady_ahaṃ pra-bhur_guruś_ca san yuṣmākaṃ pādān pra-kṣālitavān tarhi yuṣmākam_api paras-param pāda-prakṣālanam ucitam |

13-14 So nun ich, euer HERR und Meister, euch die Füße gewaschen habe, so sollt ihr auch euch untereinander die Füße waschen.

१३-१५ अहं युष्मान्प्रति यथा व्यवहारं युष्मान्तथा व्यवहर्तुमेकं पन्थानं दर्शितवान्।

13-15 ahaṃ yuṣmān prati yathā vy-avāharaṃ yuṣmān tathā vy-ava-hartum ekaṃ panthānaṃ darśitavān |

13-15 Ein Beispiel habe ich euch gegeben, daß ihr tut, wie ich euch getan habe.

१३-१६ अहं युष्मानतियथार्थं वदामि। प्रभोर्दासो न महान्प्रेरकाच्च प्रेरितो न महान्।

13-16 ahaṃ yuṣmān_ati-yathārthaṃ vadāmi | pra-bhor_dāso na mahān prerakāc_ca prerito na mahān |

13-16 Wahrlich, wahrlich ich sage euch: Der Knecht ist nicht größer denn sein Herr, noch der Apostel größer denn der ihn gesandt hat.

१३-१७ इमां कथां विदित्वा यदि तदनुसारतः कर्माणि कुरुथ तर्हि यूयं धन्या भविष्यथ।

13-17 imāṃ kathāṃ viditvā yadi tad-anusārataḥ karmāṇi kurutha tarhi yūyaṃ dhanyā bhaviṣyatha |

13-17 So ihr solches wisset, selig seid ihr, so ihr's tut.

१३-१८ सर्वेषु युष्मासु कथामिमां कथयामि इति न। ये मम मनोनीतास्तानहं जानामि। किंतु। मम भक्ष्याणि यो भुङ्क्ते यो भुङ्क्ते मत्प्राणप्रातिकूल्यतः। उत्थापयति पादस्य मूलं स एष मानवः। यदेतद्धर्मपुस्तकस्य वचनं तदनुसारेणावश्यं घटिष्यते।

13-18 sarveṣu yuṣmāsu kathāṃ_imāṃ kathayāmi iti na | ye mama mano-nitās_tān_ahaṃ jānāmi | kiṃ_tu | mama bhakṣyāṇi yo bhuṅkte yo bhuṅkte mat-prāṇa-prātikūlyataḥ | ut-thāpayati pādasya mūlaṃ sa eṣa mānavaḥ | yad_etad dharmā-pustakasya vacanaṃ tad-anusāreṇāvaśyaṃ ghaṭiṣyate |

13-18 Nicht sage ich von euch allen; ich weiß, welche ich erwählt habe. Aber es muß die Schrift erfüllt werden: "Der mein Brot isset, der tritt mich mit Füßen."

१३-१९ अहं स जन इत्यत्र यथा युष्माकं विश्वासि जायते तदर्थमेतादृशघटनात्पूर्वमहमिदानीं युष्मभ्यमकथयम्।

13-19 ahaṃ sa jana ity_atra yathā yuṣmākaṃ vi-śvāsi jāyate tad-arthaṃ etādṛśa-ghaṭanāt pūrvam ahaṃ_idāniṃ yuṣmabhyam_akathayam |

13-19 Jetzt sage ich's euch, ehe denn es geschieht, auf daß, wenn es geschehen ist, ihr glaubt, daß ich es bin.

१३-२० अहं युष्मानतीव यथार्थं वदामि। मया प्रेरितं जनं यो गृह्णाति स मामेव गृह्णाति यश्च मां गृह्णाति स मत्प्रेरकं गृह्णाति।

13-20 ahaṃ yuṣmān_atīva yathārthaṃ vadāmi | mayā preritaṃ janaṃ yo gṛhṇāti sa mām_eva gṛhṇāti yaś_ca mām gṛhṇāti sa mat-prerakaṃ gṛhṇāti |

13-20 Wahrlich, wahrlich ich sage euch: Wer aufnimmt, so ich jemand senden werde, der nimmt mich auf; wer aber mich aufnimmt, der nimmt den auf, der mich gesandt hat.

१३-२१ एतां कथां कथयित्वा यीशुर्दुःखी सन्प्रमाणं दत्त्वा कथितवानहं युष्मानतियथार्थं वदामि युष्माकमेको जनो मां परकरेषु समर्पयिष्यति।

13-21 etāṃ kathāṃ kathayitvā yīśur_duḥkhī san pra-māṇaṃ dattvā kathitavān ahaṃ yuṣmān_ati-yathārthaṃ vadāmi yuṣmākaṃ eko jano mām para-kareṣu sam-arpayīṣyati |

13-21 Da Jesus solches gesagt hatte, ward er betrübt im Geist und zeugte und sprach: Wahrlich, wahrlich ich sage euch: Einer unter euch wird mich verraten.

१३-२२ ततः स कमुद्दिश्य कथामेतां कथितवानित्यत्र सन्दिग्धाः शिष्याः परस्परं मुखमालोक्यितुं प्रारभन्त।

13-22 tataḥ sa kam_ud-diśya kathāṃ_etāṃ kathitavān ity_atra san-digdhaḥ śiṣyāḥ paras-paraṃ mukham_ā-lokyituṃ prārabhanta |

13-22 Da sahen sich die Jünger untereinander an, und ward ihnen bange, von welchem er redete.

१३-२३ तस्मिन्समये यीशुर्यस्मिन्प्रीयत स शिष्यस्तस्य वक्षःस्थलमवालम्बत।

13-23 tasmin sam-aye yīśur_yasmin aprīyata sa śiṣyas_tasya vakṣaḥ-sthalaṃ avālabata |

13-23 Es war aber einer unter seinen Jüngern, der zu Tische saß an der Brust Jesu, welchen Jesus liebhatte.

१३-२४ शिमोन्पितरस्तं सङ्केतेनावदत्। अहं कमुद्दिश्य कथामेताम्कथयतीति पृच्छ।

13-24 śimon-pitaras_tam saṅketenāvadat | ahaṃ kamu_d-diśya kathām_etām kathayatīti pṛccha |

13-24 Dem winkte Simon Petrus, daß er forschen sollte, wer es wäre, von dem er sagte.

१३-२५ तदा स यीशोर्वक्षःस्थलमवलम्ब्य पृष्टवान्। हे प्रभो स जनः कः

13-25 tadā sa yīśor_vakṣaḥ-sthalam avā-lambya pṛṣṭavān | he pra-bho sa janaḥ kaḥ?

13-25 Denn derselbe lag an der Brust Jesu, und er sprach zu ihm: HERR, wer ist's?

१३-२६ ततो यीशुः प्रत्यवददेकखण्डं पूषं मज्जयित्वा यस्मै दास्यामि स एव सः। पश्चात्पूपखण्डमेकं मज्जयित्वा शिमोनः पुत्राय ईष्करियोतीयाय यिहूदै दत्तवान्।

13-26 tato yīśuḥ praty_avadad eka-khaṇḍam pūpaṃ majjayitvā yasmai dāsyaṃ sa eva saḥ | paścāt pūpa-khaṇḍam_ekaṃ majjayitvā śimonaḥ putrāya īṣkariyotiāya yihūdai dattavān |

13-26 Jesus antwortete: Der ist's, dem ich den Bissen eintauche und gebe. Und er tauchte den Bissen ein und gab ihn Judas, Simons Sohn, dem Ischariot.

१३-२७ तस्मिन्दत्ते सति शैतान्तमाश्रयत्। तदा यीशुस्तमवदत्त्वं यत्करिष्यसि तत्क्षिप्रं कुरु।

13-27 tasmin datte sati śaitān tam_āśrayat | tadā yīśus_tam avadat tvam yat kariṣyasi tat kṣipraṃ kuru |

13-27 Und nach dem Bissen fuhr der Satan in ihn. Da sprach Jesus zu ihm: Was du tust, das tue bald!

१३-२८ किंतु स येनाशयेन तां कथामकथयत्तमुपविष्टलोकानां कोऽपि नाबुध्यत।

13-28 kiṃ_tu sa yenāśayena tāṃ kathām_akathayat tam upa-viṣṭa-lokānām ko'pi nābudhyata |

13-28 Das aber wußte niemand am Tische, wozu er's ihm sagte.

१३-२९ किंतु यिहूदाः समीपे मुद्रासम्पुटकस्थितेः केचिदित्थमबुध्यन्त पार्वणासादनार्थं किमपि द्रव्यं क्रेतुं वा दरिद्रेभ्यः किञ्चिद्वितरितुं कथितवान्।

13-29 kiṃ_tu yihūdāḥ sam-ipe mudrā-samputaka-sthiteḥ ke_cid ittham abudhyanta pārvaṇāsādanārtham kiṃ_api dravyaṃ kretuṃ vā daridrebhyaḥ kiṃ_cid vi-tarituṃ kathitavān |

13-29 Etliche meinten, dieweil Judas den Beutel hatte, Jesus spräche zu ihm: Kaufe was uns not ist auf das Fest! oder daß er den Armen etwas gäbe.

१३-३० तदा पूषखण्डग्रहणात्परं स तूर्णं बहिरगच्छत्। रात्रिश्च समुपस्थिता।

13-30 tadā pūpa-khaṇḍa-grahaṇāt paraṃ sa tūrṇam bahir-agacchat | rātriś_ca sam-upa-sthitā |

13-30 Da er nun den Bissen genommen hatte, ging er alsbald hinaus. Und es war Nacht.

१३-३१ यिहूदे बहिर्गते यीशुरकथयदिदानीं मानवसुतस्य महिमा प्रकाशते तेनेश्वरस्यापि महिमा प्रकाशते।

13-31 yihūde bahir-gate yīśur_akathayad idāniṃ mānava-sutasya mahimā pra-kāśate teneśvarasyāpi mahimā pra-kāśate |

13-31 Da er aber hinausgegangen war, spricht Jesus: Nun ist des Menschen Sohn verklärt, und Gott ist verklärt in ihm.

१३-३२ यदि तेनेश्वरस्य महिमा प्रकाशते तर्हीश्वरोऽपि स्वेन तस्य महिमानं प्रकाशयिष्यति तूर्णमेव ओरकाशयिष्यति।

13-32 yadi teneśvarasya mahimā pra-kāśate tarhīśvaro'pi svena tasya mahimānaṃ pra-kāśayisyati tūrṇam_eva ora-kāśayisyati |

13-32 Ist Gott verklärt in ihm, so wird ihn auch Gott verklären in sich selbst und wird ihn bald verklären.

१३-३३ हे वत्सा अहं युष्माभिः सार्धं किञ्चित्कालमात्रमासे। ततः परं मां मृगयिष्यध्वे किंत्वहं यत्स्थानं यामि तत्स्थानं यूयं गन्तुं न शक्यथ। यामिमां कथां यिहूदीयेभ्यः कथितवान्तथाधुना युष्मभ्यमपि कथयामि।

13-33 he vatsā ahaṃ yuṣmābhiḥ sārdhaṃ kiṃ_cit_kāla-mātram āse | tataḥ paraṃ māṃ mṛgayiṣyadhve kiṃ_tv_ahaṃ yat_sthānaṃ yāmi tat_sthānaṃ yūyaṃ gantaṃ na śakṣyatha | yām_imāṃ kathāṃ yihūdīyebhyaḥ kathitavān tathādhunā yuṣmabhyam_āpi kathayāmi |

13-33 Liebe Kindlein, ich bin noch eine kleine Weile bei euch. Ihr werdet mich suchen; und wie ich zu den Juden sagte: "Wo ich hin gehe, da könnet ihr nicht hin kommen", sage ich jetzt auch euch.

१३-३४ यूयं परस्परं प्रीयध्वमहं युष्मासु यथा प्रीये यूयमपि परस्परमन्तथैव प्रीयध्वम्। युष्मानिमां नवीनामाज्ञामादिशामि।

13-34 yūyaṃ paras-paramaṃ prīyadhvam ahaṃ yuṣmāsu yathā prīye yūyam_āpi paras-paramaṃ tathaiva prīyadhvam | yuṣmān imāṃ navīnām ā-jñām ā-diśāmi |

13-34 Ein neu Gebot gebe ich euch, daß ihr euch untereinander liebet, wie ich euch geliebt habe, auf daß auch ihr einander liebhabet.

१३-३५ तेनैव यदि परस्परं प्रीयध्वे तर्हि लक्षणोनानेन यूयं मम शिष्या इति सर्वे ज्ञातुं शक्यन्ति।

13-35 tenaiva yadi paras-paramaṃ prīyadhve tarhi lakṣaṇenānena yūyaṃ mama śiṣyā iti sarve jñātum śakṣyanti |

13-35 Dabei wird jedermann erkennen, daß ihr meine Jünger seid, so ihr Liebe untereinander habt.

१३-३६ शिमोनपितरः पृष्टवान्हे प्रभो भवान्कुत्र यास्यति ततो यीशुः प्रत्यवदत्। अहं यत्स्थानं यामि तत्स्थानं साम्प्रतं मम पश्चाद्गन्तुं न शक्नोषि किंतु पश्चाद्गमिष्यसि।

13-36 śimona-pitaraḥ pṛṣṭavān he pra-bho bhavān kutra yāsyati? tato yīśuḥ praty_avadat | ahaṃ yat-sthānaṃ yāmi tat-sthānaṃ sāmprataṃ mama paścād gantaṃ na śaknoṣi kiṃ_tu paścād gamiṣyasi |

13-36 Spricht Simon Petrus zu ihm: HERR, wo gehst du hin? Jesus antwortete ihm: Wo ich hin gehe, kannst du mir diesmal nicht folgen; aber du wirst mir nachmals folgen.

१३-३७ तदा पितरः प्रत्युदितवान्। हे प्रभो साम्प्रतं कुतो हेतोस्तव पश्चाद्गन्तुं न शक्नोमि

13-37 tadā pitaraḥ praty_uditavān | he pra-bho sāmprataṃ kuto hetos_tava paścād gantaṃ na śaknomi?

13-37 Petrus spricht zu ihm: HERR, warum kann ich dir diesmal nicht folgen? Ich will mein Leben für dich lassen.

१३-३८ तदथं प्राणान्दातुं शक्नोमि। ततो यीशुः प्रत्युक्तवान्मन्निमित्तं किं प्राणान्दातुं शक्नोषि त्वामहं यथार्थं वदामि। कुक्कुटरवणात्पूर्वं त्वं त्रिर्मासपहोष्यसे।

13-38 tad_athaṃ prāṇān dātum śaknomi | tato yīśuḥ praty_uktavān man-nimittaṃ kiṃ prāṇān dātum śaknoṣi? tvām_ahaṃ yathārthaṃ vadāmi | kukkuṭa-ravaṇāt pūrvaṃ tvaṃ trir_mām apahnoṣyase |

13-38 Jesus antwortete ihm: Solltest du dein Leben für mich lassen? Wahrlich, wahrlich ich sage dir: Der Hahn wird nicht krähen, bis du mich dreimal habest verleugnet.

१४-१ मनोदुःखिनो मा भूत। ईश्वरे विश्वसित मयि च विश्वसित।

14-1 mano-duḥkhino mā bhūta | īśvare vi-śvasita mayi ca vi-śvasita |

14-1 Und er sprach zu seinen Jüngern: Euer Herz erschrecke nicht! Glaubet an Gott und glaubet an mich!

१४-२ मम पितुर्गृहे बहूनि वासस्थानानि सन्ति नो चेत्पूर्वं युष्मानज्ञापयिष्यं युष्मदर्थं स्थानं सज्जयितुं गच्छामि।

14-2 mama pitur_gṛhe bahūni vāsa-sthānāni santi no cet_pūrvaṃ yuṣmān_ajāpayiṣyaṃ yuṣmad-arthaṃ sthānaṃ sajjayitum gacchāmi |

14-2 In meines Vaters Hause sind viele Wohnungen. Wenn es nicht so wäre, so wollte ich zu euch sagen: Ich gehe hin euch die Stätte zu bereiten.

१४-३ यदि गत्वाहं युष्मन्निमित्तं स्थानं सज्जयामि तर्हि पुनरागत्य युष्मान्स्वसमीपं नेष्यामि। ततो यत्राहं तिष्ठामि तत्र यूयमपि स्थास्यथ।

14-3 yadi gatvāhaṃ yuṣman-nimittaṃ sthānaṃ sajjayāmi tarhi punar_ā-gatya yuṣmān sva-samīpaṃ neṣyāmi | tato yatrāhaṃ tiṣṭhāmi tatra yūyam_api sthāsyatha |

14-3 Und wenn ich hingehe euch die Stätte zu bereiten, so will ich wiederkommen und euch zu mir nehmen, auf daß ihr seid, wo ich bin.

१४-४ अहं यत्स्थानं व्रजामि तत्स्थानं यूयं जानीथ तस्य पन्थानमपि जानीथ।

14-4 ahaṃ yat-sthānaṃ vrajāmi tat-sthānaṃ yūyaṃ jānītha tasya panthānam_api jānītha |

14-4 Und wo ich hin gehe, das wißt ihr, und den Weg wißt ihr auch.

१४-५ तदा थोमा अवदत्। हे प्रभो भवान्कुत्र याति तद्वयं न जानीमः। तर्हि कथं पन्थानं ज्ञातुं शक्नुमः

14-5 tadā thomā avadat | he pra-bho bhavān kutra yāti tad_vayaṃ na jānīmaḥ | tarhi kathaṃ panthānaṃ jñātuṃ śaknumaḥ?

14-5 Spricht zu ihm Thomas: HERR, wir wissen nicht, wo du hin gehst; und wie können wir den Weg wissen?

१४-६ यीशुरकथयद्दहमेव सत्यजीवनरूपपथो मया न गन्ता कोऽपि पितुः समीपं गन्तुं न शक्नोति।

14-6 yīśur_akathayad aham_eva satya-jīvana-rūpa-patho mayā na gantā ko'pi pituḥ sam-īpaṃ gantuṃ na śaknoti |

14-6 Jesus spricht zu ihm: Ich bin der Weg und die Wahrheit und das Leben; niemand kommt zum Vater denn durch mich.

१४-७ यदि मामज्ञास्यत तर्हि मम पितरमप्यज्ञास्यत किंत्वधुनातस्तं जानीथ पश्यथ च।

14-7 yadi mām ajñāsyata tarhi mama pitaram_apy_ajñāsyata kiṃ_tv_adhunātas_tam jānītha paśyatha ca |

14-7 Wenn ihr mich kenntet, so kenntet ihr auch meinen Vater. Und von nun an kennt ihr ihn und habt ihn gesehen.

१४-८ तदा फिलिपः कथितवान्। हे प्रभो पितरं दर्शय तस्मादस्माकं यथेष्टं भविष्यति।

14-8 tadā philipaḥ kathitavān | he pra-bho pitaram darśaya tasmād_asmākaṃ yatheṣṭaṃ bhaviṣyati |

14-8 Spricht zu ihm Philippus: HERR, zeige uns den Vater, so genügt uns.

१४-९ ततो यीशुः प्रत्यवादीत्। हे फिलिप युष्माभिः सार्धमेतावद्दिनानि स्थितमपि मां किं न प्रत्यभिजानासि यो जनो मामपश्यत्स पितरमप्यपश्यत्तर्हि पितरमस्मान्दर्शयेति कथां कथं कथयसि

14-9 tato yīśuḥ praty-avādīt | he philipa yuṣmābhiḥ sārddham etāvad_dināni sthitam_api mām kiṃ na praty-abhi-jānāsi? yo jano mām apaśyat sa pitaram_apy_apaśyat tarhi pitaram asmān darśayeti kathāṃ kathāṃ kathayasi?

14-9 Jesus spricht zu ihm: So lange bin ich bei euch, und du kennst mich nicht, Philippus? Wer mich sieht, der sieht den Vater; wie sprichst du denn: Zeige uns den Vater?

१४-१० अहं पितरि तिष्ठामि पिता मयि तिष्ठतीति किं त्वं न प्रत्येषि अहं यद्वाक्यं वदामि तत्स्वतो न वदामि किंतु यः पिता मयि विराजते स एव सर्वकर्माणि करोति।

14-10 ahaṃ pitari tiṣṭhāmi pitā mayi tiṣṭhatīti kiṃ tvam na pratyēṣi? ahaṃ yad-vākyaṃ vadāmi tat svato na vadāmi kiṃ_tu yaḥ pitā mayi vi-rājate sa eva sarva-karmāṇi karoti |

14-10 Glaubst du nicht, daß ich im Vater bin und der Vater in mir? Die Worte, die ich zu euch rede, die rede ich nicht von mir selbst. Der Vater aber, der in mir wohnt, der tut die Werke.

१४-११ अत एव पितर्यहं तिष्ठामि पिता च मयि तिष्ठति ममास्यां कथायां प्रत्ययं कुरुत नो चेत्कर्महेतोः प्रत्ययं कुरुत।

14-11 ata eva pitary_aham tiṣṭhāmi pitā ca mayi tiṣṭhati mamāsyām kathāyām praty-ayaṃ kuruta no cet karma-hetoḥ praty-ayaṃ kuruta |

14-11 Glaubet mir, daß ich im Vater und der Vater in mir ist; wo nicht, so glaubet mir doch um der Werke willen.

१४-१२ अहं युष्मानतियथार्थं वदामि। यो जनो मयि विश्वसिति सोऽहमिव कर्माणि करिष्यति वरं ततोऽपि महाकर्माणि करिष्यति यतो हेतोरहं पितुः समीपं गच्छामि।

14-12 aham yuṣmān_ati-yathārthaṃ vadāmi | yo jano mayi vi-śvasiti so'ham_iva karmāṇi kariṣyati varam tato'pi mahā-karmāṇi kariṣyati yato hetor_aham pituḥ sam-īpam gacchāmi |

14-12 Wahrlich, wahrlich ich sage euch: Wer an mich glaubt, der wird die Werke auch tun, die ich tue, und wird größere als diese tun; denn ich gehe zum Vater.

१४-१३ यथा पुत्रेण पितुर्महिमा प्रकाशते तदर्थं मम नाम प्रोच्य यत्प्रार्थयिष्यध्वे तत्सफलं करिष्यामि।

14-13 yathā putreṇa pitur_mahimā pra-kāśate tad-athaṃ mama nāma procya yat prārthayaiṣyadhve tat sa-phalaṃ kariṣyāmi |

14-13 Und was ihr bitten werdet in meinem Namen, das will ich tun, auf daß der Vater geehrt werde in dem Sohne.

१४-१४ यदि मम नाम्ना यत्किञ्चिद्याचध्वे तर्हि तदहं साधयिष्यामि।

14-14 yadi mama nāmnā yat kiṃ_cid yācadhve tarhi tad_aham sādhayiṣyāmi |

14-14 Was ihr bitten werdet in meinem Namen, das will ich tun.

१४-१५ यदि मयि प्रीयध्वे तर्हि ममाज्ञाः समाचरत।

14-15 yadi mayi priyadhve tarhi mamājñāḥ sam-ā-carata |

14-15 Liebet ihr mich, so haltet ihr meine Gebote.

१४-१६ ततो मया पितुः समीपे प्रार्थिते पिता निरन्तरं युष्माभिः सार्धं स्थातुमितरमेकं सहायमर्थात्सत्यमयमात्मानं युष्माकं निकटं प्रेषयिष्यति।

14-16 tato mayā pituḥ sam-īpe prārthite pitā nir-antaraṃ yuṣmābhiḥ sārthaṃ sthātum itaram_ekaṃ sahāyam arthāt satyam_ayaṃ ātmānaṃ yuṣmākaṃ ni-kaṭaṃ preṣayiṣyati |

14-16 Und ich will den Vater bitten, und er soll euch einen andern Tröster geben, daß er bei euch bleibe ewiglich:

१४-१७ एतज्जगतो लोकास्तं ग्रहीतुं न शक्नुवन्ति यतस्ते तं नाप्स्यन्नाजनंश्च किंतु यूयं जानीथ यतो हेतोः स युष्माकमन्तर्निवसति युष्माकं मध्ये स्थास्यति च।

14-17 etaj-jagato lokās_taṃ grahituṃ na śaknuvanti yatas_te taṃ nāpsyān nājanaṃś_ca kiṃ_tu yūyaṃ jānītha yato hetoḥ sa yuṣmākaṃ_antar_ni-vasati yuṣmākaṃ madhye sthāsyati ca |

14-17 den Geist der Wahrheit, welchen die Welt nicht kann empfangen; denn sie sieht ihn nicht und kennt ihn nicht. Ihr aber kennet ihn; denn er bleibt bei euch und wird in euch sein.

१४-१८ अहं युष्माननाथान्कृत्वा न यास्यामि पुनरपि युष्माकं समीपमागमिष्यामि।

14-18 aham yuṣmān a-nāthān kṛtvā na yāsyāmi punar_api yuṣmākaṃ sam-īpam ā-gamiṣyāmi |

14-18 Ich will euch nicht Waisen lassen; ich komme zu euch.

१४-१९ कियत्कालात्परमस्य हगतो लोका मां पुनर्न द्रक्ष्यन्ति किंतु यूयं द्रक्ष्यथ। अहं जीविष्यामि तस्मात्कारणाद्यमपि जीविष्यथ।

14-19 kiyat-kālāt param asya hagato lokā māṃ punar_na drakṣyanti kiṃ_tu yūyaṃ drakṣyatha | aham jīviṣyāmi tasmāt kāraṇād yūyaṃ_api jīviṣyatha |

14-19 Es ist noch um ein kleines, so wird mich die Welt nicht mehr sehen; ihr aber sollt mich sehen; denn ich lebe, und ihr sollt auch leben.

१४-२० पितर्यहमस्मि मयि च यूयं स्थ। तथाहं युष्मास्वस्मि तदपि तदा ज्ञास्यथ।

14-20 pitary_aham_asmi mayi ca yūyaṃ stha | tathāham yuṣmāsv_asmi tad_api tadā jñāsyatha |

14-20 An dem Tage werdet ihr erkennen, daß ich in meinem Vater bin und ihr in mir und ich in euch.

१४-२१ यो जनो ममाज्ञा गृहीत्वा ता आचरति स एव मयि प्रीयते। यो जनश्च मयि प्रीयते स एव मम पितुः प्रियपात्रं भविष्यति। तथाहमपि तस्मिन्प्रीत्वा तस्मै स्वं प्रकाशयिष्यामि।

14-21 yo jano mamājñā gṛhītvā tā ā-carati sa eva mayi prīyate | yo janaś_ca mayi prīyate sa eva mama pituḥ priya-pātram bhaviṣyati | tathāham_api tasmin prītvā tasmai svaṃ prakāśayīṣyāmi |

14-21 Wer meine Gebote hat und hält sie, der ist es, der mich liebt. Wer mich aber liebt, der wird von meinem Vater geliebt werden, und ich werde ihn lieben und mich ihm offenbaren.

१४-२२ तदा ईष्करियोतीयादन्यो यिहूदास्तमवदत्। हे प्रभो भवान्जगतो लोकानां सन्निधौ प्रकाशितो न भूत्वास्माकं सन्निधौ कुतः प्रकाशितो भविष्यति

14-22 tadā īṣkariyotiyād anyo yihūdās_tam_avadat | he pra-bho bhavān jagato lokānām san-nidhau pra-kāśito na bhūtvāsmākaṃ san-nidhau kutaḥ pra-kāśito bhaviṣyati?

14-22 Spricht zu ihm Judas, nicht der Ischariot: HERR, was ist's, daß du dich uns willst offenbaren und nicht der Welt?

१४-२३ ततो यीशुः प्रत्युदितवान्। यो जनो मयि प्रीयते स ममाज्ञा अपि गृह्णाति। तेन मम पितापि तस्मिन्प्रेष्यते। आवां च तन्निकटमागत्य तेन सह निवत्स्यावः।

14-23 tato yīśuḥ praty_uditavān | yo jano mayi prīyate sa mamājñā api gṛhṇāti | tena mama pitāpi tasmin preṣyate | āvāṃ ca tan-nikaṭam_ā-gatya tena saha ni-vatsyāvaḥ |

14-23 Jesus antwortete und sprach zu ihm: Wer mich liebt, der wird mein Wort halten; und mein Vater wird ihn lieben, und wir werden zu ihm kommen und Wohnung bei ihm machen.

१४-२४ यो जनो मयि न प्रीयते स मम कथा अपि न गृह्णाति पुनश्च यामिमां कथां यूयं शृणुथ सा कथा केवलस्य मम न किंतु मम प्रेरको यः पिता तस्यापि कथा।

14-24 yo jano mayi na prīyate sa mama kathā api na gṛhṇāti punaś_ca yām_imām kathām yūyaṃ śṛṇuṭha sā kathā kevalasya mama na kiṃ_tu mama prerako yaḥ pitā tasyāpi kathā |

14-24 Wer mich aber nicht liebt, der hält meine Worte nicht. Und das Wort, das ihr hört, ist nicht mein, sondern des Vaters, der mich gesandt hat.

१४-२५ इदानीं युष्माकं निकटे विद्यमानोऽहमेताः सकलाः कथाः कथयामि।

14-25 idānīm yuṣmākaṃ ni-kaṭe vidyamāno'ham etāḥ sa-kalāḥ kathāḥ kathayāmi |

14-25 Solches habe ich zu euch geredet, solange ich bei euch gewesen bin.

१४-२६ किंत्वितः परं पित्रा यः सहायोऽर्थात्पवित्र आत्मा मम नाम्नि प्रेरयिष्यते स सर्वं शिक्षयित्वा मयोक्ताः समस्ताः कथा युष्मान्स्मारयिष्यति।

14-26 kiṃ_tv_itaḥ paraṃ pitrā yaḥ sahāyo'rthāt pavitra ātmā mama nāmni prerayiṣyate sa sarvaṃ śikṣayitvā mayoktāḥ sam-astāḥ kathā yuṣmān smārayiṣyati |

14-26 Aber der Tröster, der Heilige Geist, welchen mein Vater senden wird in meinem Namen, der wird euch alles lehren und euch erinnern alles des, das ich euch gesagt habe.

१४-२७ अहं युष्माकं निकटे शान्तिं स्थापयित्वा यामि। निजा शान्तिं युष्मभ्यं ददामि। जगतो लोका यथा ददति तथाहं न ददामि। युष्माकमन्तःकरणानि दुःखितानि भीतानि च न भवन्तु।

14-27 ahaṃ yuṣmākaṃ ni-kaṭe śāntiṃ sthāpayitvā yāmi | ni-jā śāntiṃ yuṣmabhyaṃ dadāmi | jagato lokā yathā dadati tathāham na dadāmi | yuṣmākaṃ antaḥ-kaṛaṇāni duḥkhitāni bhītāni ca na bhavantu |

14-27 Den Frieden lasse ich euch, meinen Frieden gebe ich euch. Nicht gebe ich euch, wie die Welt gibt. Euer Herz erschrecke nicht und fürchte sich nicht.

१४-२८ अहं गत्वा पुनरपि युष्माकं समीपमागमिष्यामि मयोक्तं वाक्यमिदं यूयमश्रौष्ट। यदि मय्यप्रेष्यध्वं तर्ह्यहं पितुः समीपं गच्छामि ममास्यां कथायां यूयमह्लादिष्यध्वं यतो मम पिता मत्तोऽपि महान्।

14-28 ahaṃ gatvā punar_āpi yuṣmākaṃ sam-īpam ā-gamiṣyāmi mayoktaṃ vākyam_idaṃ yūyam aśrauṣṭa lyadi mayy_apreṣyadhvaṃ tarhy_ahaṃ pituḥ sam-īpam gacchāmi mamāsyāṃ kathāyāṃ yūyam ahlādiṣyadhvaṃ yato mama pitā matto'pi mahān |

14-28 Ihr habt gehört, daß ich euch gesagt habe: Ich gehe hin und komme wieder zu euch. Hättet ihr mich lieb, so würdet ihr euch freuen, daß ich gesagt habe: "Ich gehe zum Vater"; denn der Vater ist größer als ich.

१४-२९ तस्या घटनायाः समये यथा युष्माकं श्रद्धा जायते तदर्थमहं तस्या घटनायाः पूर्वमिदानीं युष्मानेतां वार्त्ता वदामि।

14-29 tasyā ghaṭanāyāḥ sam-aye yathā yuṣmākaṃ śraddhā jāyate tad-artham ahaṃ tsayā ghaṭanāyāḥ pūrvam idāniṃ yuṣmān etāṃ vārttāṃ vadāmi |

14-29 Und nun ich es euch gesagt habe, ehe denn es geschieht, auf daß, wenn es nun geschehen wird, ihr glaubet.

१४-३० इतः परं युष्माभिः सह मम बहव आलापा न भविष्यन्ति यतः कारणादेतस्य जगतः पतिरागच्छति किंतु मया सह तस्य कोऽपि सम्बन्धो नास्ति।

14-30 itaḥ paraṃ yuṣmābhiḥ saha mama bahava ā-lāpā na bhaviṣyanti yataḥ kāraṇād etasya jagataḥ patir_ā-gacchati kiṃ_tu mayā saha tasya ko'pi sambandho nāsti |

14-30 Ich werde nicht mehr viel mit euch reden; denn es kommt der Fürst dieser Welt, und hat nichts an mir.

१४-३१ अहं पितरि प्रेम करोमि तथा पितुर्विधिवत्कर्माणि करोमीति येन जगतो लोका जानन्ति तदर्थमुत्तिष्ठत वयं स्थानादस्माद्गच्छाम।

14-31 ahaṃ pitari prema karomi tathā pitur_vidhivat karmāṇi karomīti yena jagato lokā jānanti tad-artham ut-tiṣṭhata vayaṃ sthānād_asmād gacchāma |

14-31 Aber auf daß die Welt erkenne, daß ich den Vater liebe und ich also tue, wie mir der Vater geboten hat: stehet auf und lasset uns von hinnen gehen.

१५-१ अहं सत्यद्राक्षालतास्वरूपो मम्पिता तूद्यानपरिचारकस्वरूपश्च।

15-1 ahaṃ satya-drākṣā-latā-svarūpo mam pitā tūdyāna-paricāraka-svarūpaś_ca |

15-1 Ich bin der rechte Weinstock, und mein Vater der Weingärtner.

१५-२ मम यासु शाखासु फलानि न भवन्ति ताः स छिनत्ति तथा फलवत्यः शाखा यथाधिकफलानि फलन्ति तदर्थं ताः परिष्करोति।

15-2 mama yāsu śākhāsu phalāni na bhavanti tāḥ sa chinatti tathā phalavatyāḥ śākhā yathādhika-phalāni phalanti tad-arthaṃ tāḥ pariṣ-karoti |

15-2 Eine jeglich Rebe an mir, die nicht Frucht bringt, wird er wegnehmen; und eine jegliche, die da Frucht bringt, wird er reinigen, daß sie mehr Frucht bringe.

१५-३ इदानीं मयोक्तोपदेशेन यूयं परिष्कृताः।

15-3 idāniṃ mayoktopadeśena yūyaṃ pariṣ-kṛtāḥ |

15-3 Ihr seid schon rein um des Wortes willen, das ich zu euch geredet habe.

१५-४ अतः कारणात्मयि तिष्ठत तेनाहमपि युष्मासु तिष्ठामि। यतो हेतोर्द्राक्षालतायामसंलग्ना शाखा यथा फलवती भवितुं न शक्नोति तथा यूयमपि मय्यतिष्ठन्तः फलवन्तो भवितुं न शक्नुथ।

15-4 ataḥ kāraṇāt mayi tiṣṭhata tenāham_āpi yuṣmāsu tiṣṭhāmi | yato hetor_drākṣā-latāyām_a-saṃ-lagnā śākhā yathā phalavati bhavituṃ na śaknoti tathā yūyam_āpi mayy_atiṣṭhantaḥ phalavanto bhavituṃ na śaknutha |

15-4 Bleibet in mir und ich in euch. Gleichwie die Rebe kann keine Frucht bringen von ihr selber, sie bleibe denn am Weinstock, also auch ihr nicht, ihr bleibet denn in mir.

१५-५ अहं द्राक्षालतास्वरूपो यूयं च शाखास्वरूपाः। यो जनो मयि तिष्ठति यत्र चाहं तिष्ठामि। स प्रचुरफलैः फलवान्भवति। किंतु मां विना यूयं किमपि कर्तुं न शक्नुथ।

15-5 ahaṃ drākṣā-latā-svarūpo yūyaṃ ca śākhā-svarūpāḥ | yo jano mayi tiṣṭhati yatra cāhaṃ tiṣṭhāmi | sa pracura-phalaih phalavān bhavati | kim_tu mām vinā yūyaṃ kim_api kartuṃ na śknutha |

15-5 Ich bin der Weinstock, ihr seid die Reben. Wer in mir bleibt und ich in ihm, der bringt viele Frucht, denn ohne mich könnt ihr nichts tun.

१५-६ यः कश्चिन्मयि न तिष्ठति स शुष्कशाखेव बहिर्निक्षिप्यते लोकाश्च ता आहत्य वह्नौ निक्षिप्य दाहयन्ति ।

15-6 yaḥ kaś_cin mayi na tiṣṭhati sa śuṣka-śākheva bahir_ni-kṣipyate lokāś_ca tā ā-hṛtya vahnau ni-kṣipyā dāhayanti |

15-6 Wer nicht in mir bleibt, der wird weggeworfen wie eine Rebe und verdorrt, und man sammelt sie und wirft sie ins Feuer, und müssen brennen.

१५-७ यदि यूयं मयि तिष्ठथ मम कथा च युष्मासु तिष्ठति तर्हि यद्वाञ्छित्वा याचिष्यध्वे युष्माकं तदेव सफलं भविष्यति ।

15-7 yadi yūyaṃ mayi tiṣṭhatha mama kathā ca yuṣmāsu tiṣṭhati tarhi yad vāñchitvā yāciṣyadhve yuṣmākaṃ tad-eva sa-phalaṃ bhaviṣyati |

15-7 So ihr in mir bleibet und meine Worte in euch bleiben, so werdet ihr bitten, was ihr wollt, und es wird euch widerfahren.

१५-८ यदि यूयं प्रचुरफलवन्तो भवथ तर्हि तद्द्वारा मम पितुर्महिमा प्रकाशिष्यते तथा यूयं मम शिष्या इति परिचायिष्यध्वे ।

15-8 yadi yūyaṃ pracura-phalavanto bhavatha tarhi tad-dvārā mama pitur_mahimā prakāśiṣyate tathā yūyaṃ mama śiṣyā iti pari-cāyiṣyadhve |

15-8 Darin wird mein Vater geehrt, daß ihr viel Frucht bringet und werdet meine Jünger.

१५-९ पिता यथा मयि प्रीतवानहमपि युष्मासु तथा प्रीतवानतो हेतोर्यूयं निरन्तरं मम प्रेमपात्राणि भूत्वा तिष्ठत ।

15-9 pitā yathā mayi prītavān ahaṃ_api yuṣmāsu tathā prītavān ato hetor_yūyaṃ nir-antaraṃ mama prema-pātrāṇi bhūtvā tiṣṭhata |

15-9 Gleichwie mich mein Vater liebt, also liebe ich euch auch. Bleibet in meiner Liebe!

१५-१० अहं यथा पितुराज्ञा गृहीत्वा तस्य प्रेमभाजनं तिष्ठामि तथैव यूयमपि यदि ममाज्ञा ग्पणीथ तर्हि मम प्रेमभाजनानि स्थास्यथ ।

15-10 ahaṃ yathā pitur_ā-jñā gṛhītvā tasya prema-bhājanaṃ tiṣṭhāmi tathaiva yūyam_api yadi mamājñā gṛhṇītha tarhi mama prema-bhājanāni sthāsyatha |

15-10 So ihr meine Gebote haltet, so bleibet ihr in meiner Liebe, gleichwie ich meines Vaters Gebote halte und bleibe in seiner Liebe.

१५-११ युष्मन्निमित्तं मम य आह्लादः स यथा चित्तं तिष्ठति युष्माकमानन्दश्च यथा पूर्यते तदर्थं युष्मभ्यमेताः कथा अचकथम् ।

15-11 yuṣman-nimittaṃ mama ya ā-hlādaḥ sa yathā cittaṃ tiṣṭhati yuṣmākaṃ ā-nandaś_ca yathā pūryate tad-arthaṃ yuṣmabhyam etāḥ kathā acakatham |

15-11 Solches rede ich zu euch, auf daß meine Freude in euch bleibe und eure Freude vollkommen werde.

१५-१२ अहं युष्मासु यथा प्रीये यूयमपि परस्परं तथा प्रीयध्वमेषा ममाज्ञा ।

15-12 ahaṃ yuṣmāsu yathā priye yūyam_api paras-param tathā priyadhvam eṣā mamājñā |

15-12 Das ist mein Gebot, daß ihr euch untereinander liebet, gleichwie ich euch liebe.

१५-१३ मित्राणां कारणात्स्वप्राणदानपर्यन्तं यत्प्रेम तस्मान्महाप्रेम कस्यापि नास्ति ।

15-13 mitrāṇāṃ kāraṇāt sva-prāṇa-dāna-paryantaṃ yat prema tasmān mahā-prema kasyāpi nāsti |

15-13 Niemand hat größere Liebe denn die, daß er sein Leben läßt für seine Freunde.

१५-१४ अहं यद्यदादिशामि तत्तदेव यदि यूयमाचरत तर्हि यूयमेव मम मित्राणि ।

15-14 ahaṃ yad_yad ā-diśāmi tat_tad_eva yadi yūyam ā-carata tarhi yūyam_eva mama mitrāṇi |
15-14 Ihr seid meine Freunde, so ihr tut, was ich euch gebiete.

१५-१५ अद्यारभ्य युष्मान्दासान्न वदिष्यामि यतः प्रभुर्यत्करोति दासस्तन्न जानाति। किंतु पितुः समीपे यद्यदशृणवं
तत्सर्वं युमानज्ञापयन्तत्कारणाद्युष्मान्मित्राणि प्रोक्तवान्।

15-15 adyārabhya yuṣmān dāsān na vadiṣyāmi yataḥ pra-bhur_yat karoti dāsas_tat na jānāti |
kiṃ_tu pituḥ sam-ipe yad-yad aśṛṇavaṃ tat sarvaṃ yumān ajñāpayam tat-kāraṇād yuṣmān
mitrāṇi proktavān |

15-15 Ich sage hinfort nicht, daß ihr Knechte seid; denn ein Knecht weiß nicht, was sein Herr
tut. Euch aber habe ich gesagt, daß ihr Freunde seid; denn alles, was ich habe von meinem
Vater gehört, habe ich euch kundgetan.

१५-१६ यूनं मां रोचितवन्त इति न। किंत्वहमेव युष्मान्रोचितवान्यूनं गत्वा यथा फलान्युत्पादयथ तानि फलानि
चाक्षयाणि भवन्ति। तदर्थं युष्मान्प्रयुनजं तस्मान्मम नाम प्रोच्य पितरं यत्किंचिद्याचिष्यध्वे तदेव स युष्मभ्यं
दास्यति।

15-16 yūyaṃ māṃ rocitavanta iti na | kiṃ_tv_aham_eva yuṣmān rocitavān yūyaṃ gatvā yathā
phalāny_ut-pādayatha tāni phalāni cākṣayāṇi bhavanti | tad-arthaṃ yuṣmān ny-ayunajam
tasmān mama nāma procya pitaraṃ yat kiṃ_cid yāciṣyadhve tad_eva sa yuṣmabhyaṃ dāsyati |

15-16 Ihr habt mich nicht erwählt; sondern ich habe euch erwählt und gesetzt, daß ihr hingehet
und Frucht bringt und eure Frucht bleibe, auf daß, so ihr den Vater bittet in meinem Namen,
er's euch gebe.

१५-१७ यूनं परस्परं प्रीयध्वमहमित्याज्ञापयामि।

15-17 yūyaṃ paras-param priyadhvam aham ity_ā-jñāpayāmi |

15-17 Das gebiete ich euch, daß ihr euch untereinander liebet.

१५-१८ जगतो लोकैर्युष्मासु ऋतीयितेषु ते पूर्वं मामेवार्तीयन्त इति यूनं जानीथ।

15-18 jagato lokair_yuṣmāsu ṛtiyiteṣu te pūrvam mām_evārtiyanta iti yūyaṃ jānītha |

15-18 So euch die Welt haßt, so wisset, daß sie mich vor euch gehaßt hat.

१५-१९ यदि यूनं जगतो लोका अभविष्यत तर्हि जगतो लोका युष्मानात्मीयान्बुद्धप्रेष्यन्त। किंतु यूनं जगतो
लोका न भवथ। अहं युष्मानस्माज्जगतो ऽरोचयमेतस्मात्कारणाज्जगतो लोका युष्मानृतीयन्ते।

15-19 yadi yūyaṃ jagato lokā abhaviṣyata tarhi jagato lokā yuṣmān ātmīyān buddhvāpreṣyanta
| kiṃ_tu yūyaṃ jagato lokā na bhavatha | ahaṃ yuṣmān asmāj_jagato 'rocayam etasmāt
kāraṇāj_jagato lokā yuṣmān ṛtiyante |

15-19 Wäret ihr von der Welt, so hätte die Welt das Ihre lieb; weil ihr aber nicht von der Welt
seid, sondern ich habe euch von der Welt erwählt, darum haßt euch die Welt.

१५-२० दासः प्रभोर्महान्न भवति ममैतत्पूर्वीयं वाक्यं स्मरत। ते यदि मामेवाताडयन्तर्हि युष्मानपि ताडयिष्यन्ति।
यदि मम वाक्यं गृह्णन्ति तर्हि युष्माकमपि वाक्यं ग्रहीष्यन्ति।

15-20 dāsaḥ pra-bhor_mahān na bhavati mamaitat pūrvīyaṃ vākyaṃ smarata | te yadi
mām_evātāḍayan tarhi yuṣmān_api tāḍayiṣyanti | yadi mama vākyaṃ grhṇanti tarhi
yuṣmākam_api vākyaṃ grahiṣyanti |

15-20 Gedenket an mein Wort, das ich euch gesagt habe: "Der Knecht ist nicht größer denn
sein Herr." Haben sie mich verfolgt, sie werden euch auch verfolgen; haben sie mein Wort
gehalten, so werden sie eures auch halten.

१५-२१ किंतु ते मम नामकारणाद्युष्मान्प्रति तादृशं व्यवहरिष्यन्ति यतो यो मां प्रेरितवान्तं ते न जानन्ति।

15-21 kiṃ_tu te mama nāma-kāraṇād yuṣmān prati tādṛśaṃ vy-ava-hariṣyanti yato yo mām
preritavān taṃ te na jānanti |

15-21 Aber das alles werden sie euch tun um meines Namens willen; denn sie kennen den
nicht, der mich gesandt hat.

१५-२२ तेषां सन्निधिमागत्य यद्यहं नाकथयिष्यं तर्हि तेषां पापं नाभविष्यत्किंत्वधुना तेषां पापमाच्छादयितुमुपायो नास्ति।

15-22 teṣāṃ san-ni-dhim ā-gatya yady_ahaṃ nākathayiṣyaṃ tarhi teṣāṃ pāpaṃ nābhaviṣyat kiṃ_tv_adhunā teṣāṃ pāpaṃ ācchādayitum upāyo nāsti |

15-22 Wenn ich nicht gekommen wäre und hätte es ihnen gesagt, so hätten sie keine Sünde; nun aber können sie nichts vorwenden, ihre Sünde zu entschuldigen.

१५-२३ यो जनो मामृतीयते स मम पितरमपि ऋतीयते।

15-23 yo jano mām ṛtiyate sa mama pitaram_api ṛtiyate |

15-23 Wer mich haßt, der haßt auch meinen Vater.

१५-२४ यादृशानि कर्माणि केनापि कदापि नाक्रियन्त तादृशानि कर्माणि यदि तेषां साक्षादहं नाकरिष्यं तर्हि तेषां पापं नाभविष्यत्किंत्वधुना ते दृष्ट्वापि मां मम पितरं चार्तीयन्त।

15-24 yādṛśāni karmāṇi kenāpi kadāpi nākriyanta tādṛśāni karmāṇi yadi teṣāṃ sāksād ahaṃ nākariṣyaṃ tarhi teṣāṃ pāpaṃ nābhaviṣyat kiṃ_tv_adhunā te dṛṣṭvāpi mām mama pitaraṃ cārtiyanta |

15-24 Hätte ich nicht die Werke getan unter ihnen, die kein anderer getan hat, so hätten sie keine Sünde; nun aber haben sie es gesehen und hassen doch beide, mich und den Vater.

१५-२५ तस्मात्ते ऽकारणं मामृतीयन्ते यदेतद्वचनं तेषां शास्त्रे लिखितमास्ते तत्सफलमभवत्।

15-25 tasmāt te 'kāraṇaṃ mām ṛtiyante yad_etad vacanaṃ teṣāṃ śāstre likhitam_āste tat sa-phalam abhavat |

15-25 Doch daß erfüllet werde der Spruch, in ihrem Gesetz geschrieben: "Sie hassen mich ohne Ursache."

१५-२६ किंतु पितुर्निर्गतं यं सहायमर्थात्सत्यमयमात्मानं पितुः समीपाद्युष्माकं समीपे प्रेषयिष्यामि स आगत्य मयि प्रमाणं दास्यति।

15-26 kiṃ_tu pitur_nirgataṃ yaṃ sahāyam_arthāt satyam_ayam ātmānaṃ pituḥ sam-īpād yuṣmākaṃ sam-īpe preṣayiṣyāmi sa ā-gatya mayi pra-māṇaṃ dāsyati |

15-26 Wenn aber der Tröster kommen wird, welchen ich euch senden werde vom Vater, der Geist der Wahrheit, der vom Vater ausgeht, der wird zeugen von mir.

१५-२७ यूयं प्रथममारभ्य मया सार्धं तिष्ठथ तस्माद्धेतोर्यूयमपि प्रमाणं दास्यथ।

15-27 yūyaṃ prathamam_ā-rabhya mayā sārḍhaṃ tiṣṭhatha tasmād_dhetor_yūyam_api pra-māṇaṃ dāsyatha |

15-27 Und ihr werdet auch zeugen; denn ihr seid von Anfang bei mir gewesen.

१६-१ युष्माकं यथा वाधा न जायते तदर्थं युष्मानेतानि सर्ववाक्यानि व्याहरम्।

16-1 yuṣmākaṃ yathā vādhā na jāyate tad-arthaṃ yuṣmān etāni sarva-vākyaṇi vy-āharam |

16-1 Solches habe ich zu euch geredet, daß ihr euch nicht ärgert.

१६-२ लोका युष्मान्भजनगृहेभ्यो दूरीकरिष्यन्ति तथा यस्मिन्समये युष्मान्हेत्वा ईश्वरस्य तुष्टिजनकं कर्माकुर्म इति मंस्यन्ते स समय आगच्छति।

16-2 lokā yuṣmān bhajana-gr̥hebhya dūri-kariṣyanti tathā yasmin sam-aye yuṣmān hatvā īśvarasya tuṣṭi-janakaṃ karmākurma iti maṃsyante sa sam-aya ā-gacchati |

16-2 Sie werden euch in den Bann tun. Es kommt aber die Zeit, daß wer euch tötet, wird meinen, er tue Gott einen Dienst daran.

१६-३ ते पितरं मां च न जानन्ति। तस्माद्युष्मान्प्रतीदृशमाचरिष्यन्ति।

16-3 te pitaraṃ mām_ca na jānanti | tasmād yuṣmān pratīdṛśam ā-cariṣyanti |

16-3 Und solches werden sie euch darum tun, daß sie weder meinen Vater noch mich erkennen.

१६-४ अतो हेतोः समये समुपस्थिते यथा मम कथा युष्माकं मनःसु समुपतिष्ठति तदर्थं युष्मभ्यमेतां कथां कथयामि युष्माभिः सार्धमहं तिष्ठन्प्रथमं तां युष्मभ्यं नाकथयम्।

16-4 ato hetoḥ sam-aye sam-upa-sthite yathā mama kathā yuṣmākaṃ manaḥsu sam-upa-tiṣṭhati tad-arthaṃ yuṣmabhyam etāṃ kathāṃ kathayāmi yuṣmābhiḥ sārḍham ahaṃ tiṣṭhan prathamam tāṃ yuṣmabhyam nākathayam ।

16-4 Aber solches habe ich zu euch geredet, auf das, wenn die Zeit kommen wird, ihr daran gedenket, daß ich's euch gesagt habe. Solches aber habe ich von Anfang nicht gesagt; denn ich war bei euch.

१६-५ साम्प्रतं स्वस्य प्रेरयितुः समीपं गच्छामि तथापि त्वं क्व गच्छसि कथामेतां युष्माकं कोऽपि मां न पृच्छति।

16-5 sāmpratam svasya prerayituh sam-īpaṃ gacchāmi tathāpi tvaṃ kva gacchasi kathāṃ etāṃ yuṣmākaṃ ko'pi mām na pṛcchati ।

16-5 Nun aber gehe ich hin zu dem, der mich gesandt hat; und niemand unter euch fragt mich: Wo gehst du hin?

१६-६ किंतु मयोक्ताभिराभिः कथाभिर्युष्माकमन्तःकरणानि दुःखेन पूर्वान्यभवन्।

16-6 kiṃ tu mayoktābhir_ābhiḥ kathābhir_yuṣmākam antaḥ-kaṛaṇāni duḥkhena pūrvāny_abhavan ।

16-6 Sondern weil ich solches geredet habe, ist euer Herz voll Trauerns geworden.

१६-७ तथाप्यहं यथार्थं कथयामि मम गमनं युष्माकं हितार्थमेव यतो हेतोर्गमने न कृते सहायो युष्माकं समीपं नागमिष्यति किंतु यदि गच्छामि तर्हि युष्माकं समीपे तं प्रेषयिष्यामि।

16-7 tathāpy_ahaṃ yathārthaṃ kathayāmi mama gamanam yuṣmākaṃ hitārthaṃ eva yato hetor_gamane na kṛte sahāyo yuṣmākaṃ sam-īpaṃ nāgamiṣyati kiṃ tu yadi gacchāmi tarhi yuṣmākaṃ sam-īpe taṃ preṣayiṣyāmi ।

16-7 Aber ich sage euch die Wahrheit: es ist euch gut, daß ich hingehe. Denn so ich nicht hingehe, so kommt der Tröster nicht zu euch; so ich aber gehe, will ich ihn zu euch senden.

१६-८ ततः स आगत्य पापपुण्यदण्डेषु जगतो लोकानां प्रबोधं जनयिष्यति।

16-8 tataḥ sa ā-gatya pāpa-puṇya-daṇḍeṣu jagato lokānāṃ pra-bodham janayiṣyati ।

16-8 Und wenn derselbe kommt, wird er die Welt strafen um die Sünde und um die Gerechtigkeit und um das Gericht:

१६-९ ते मयि न विश्वसन्ति तस्माद्धेतोः पापप्रबोधं जनयिष्यन्ति।

16-9 te mayi na vi-śvasanti tasmād-dhetoḥ pāpa-prabodham janayiṣyanti ।

16-9 um die Sünde, daß sie nicht glauben an mich;

१६-१० युष्माकमदृश्यः सन्नहं पितुः समीपं गच्छामि तस्मात्पुण्ये प्रबोधं जनयिष्यति।

16-10 yuṣmākam a-dṛśyaḥ san_nahaṃ pituh sam-īpaṃ gacchāmi tasmāt puṇye pra-bodham janayiṣyati ।

16-10 um die Gerechtigkeit aber, daß ich zum Vater gehe und ihr mich hinfort nicht sehet;

१६-११ एतज्जगतो ऽधिपतिर्दण्डाज्ञां प्राप्नोति तस्माद्दण्डे प्रबोधं जनयिष्यति।

16-11 etaj-jagato 'dhi-patir_daṇḍājñāṃ prāpnoti tasmād daṇḍe pra-bodham janayiṣyati ।

16-11 um das Gericht, daß der Fürst dieser Welt gerichtet ist.

१६-१२ युष्मभ्यं कथयितुं ममानेकाः कथा आसते। ताः कथा इदानीं यूयं सोढुं न शक्नुथ।

16-12 yuṣmabhyam kathayitum mamānekāḥ kathā āsate । tāḥ kathā idānim yūyaṃ soḍhum na śaknutha ।

16-12 Ich habe euch noch viel zu sagen; aber ihr könnt es jetzt nicht tragen.

१६-१३ किंतु सत्यमय आत्मा यदा समागमिष्यति तदा सर्वं सत्यं युष्मान्नेष्यति। स स्वतः किमपि न वदिष्यति किंतु यच्छ्रोष्यति तदेव कथयित्वा भाविकार्यं युष्मान्ज्ञापयिष्यति।

16-13 kiṃ_tu satyamaya ātmā yadā sam-ā-gamiṣyati tadā sarvaṃ satyaṃ yuṣmān neṣyati | sa svataḥ kiṃ_āpi na vadiṣyati kiṃ_tu yacchroṣyati tad_eva kathayitvā bhāvīkāryaṃ yuṣmān jñāpayiṣyati |

16-13 Wenn aber jener, der Geist der Wahrheit, kommen wird, der wird euch in alle Wahrheit leiten. Denn er wird nicht von sich selber reden; sondern was er hören wird, das wird er reden, und was zukünftig ist, wird er euch verkünden.

१६-१४ मम महिमानं प्रकाशयिष्यति यतो मदीयां कथां गृहीत्वा युष्मान्बोधयिष्यति।

16-14 mama mahimānaṃ pra-kāśayiṣyati yato madiyāṃ kathāṃ gṛhītvā yuṣmān bodhayiṣyati |

16-14 Derselbe wird mich verklären; denn von dem Meinen wird er's nehmen und euch verkündigen.

१६-१५ पितुर्यद्यदास्ते तत्सर्वं मम तस्मात्कारणादवादिषं स मदीयां कथां गृहीत्वा युष्मान्बोधयिष्यति।

16-15 pitur_yad_yad āste tat sarvaṃ mama tasmāt kāraṇād avādiṣaṃ sa madiyāṃ kathāṃ gṛhītvā yuṣmān bodhayiṣyati |

16-15 Alles, was der Vater hat, das ist mein. Darum habe ich euch gesagt: Er wird's von dem Meinen nehmen und euch verkündigen.

१६-१६ कियत्कालात्परं यूयं मां द्रष्टुं न लप्स्यध्वे किंतु कियत्कालात्परं पुनर्द्रष्टुं लप्स्यध्वे यतो ऽहं पितुः समीपं गच्छामि।

16-16 kiyat-kālāt paraṃ yūyaṃ māṃ draṣṭuṃ na lapsyadhve kiṃ_tu kiyat-kālāt paraṃ punar_draṣṭuṃ lapsyadhve yato 'haṃ pituḥ sam-īpaṃ gacchāmi |

16-16 Über ein kleines, so werdet ihr mich nicht sehen; und aber über ein kleines, so werdet ihr mich sehen, denn ich gehe zum Vater.

१६-१७ ततः शिष्याणां कियन्तो जनाः परस्परं वदितुमारभन्त। लियत्कालात्परं मां द्रष्टुं न लप्स्यध्वे किंतु कियत्कालात्परं पुनर्द्रष्टुं लप्स्यध्वे यतो ऽहं पितुः समीपं गच्छामि इति यद्वाक्यमयं वदति तत्किं

16-17 tataḥ śiṣyāṇāṃ kiyanto janāḥ paras-param vaditum ā-rabhanta | liyat-kālāt paraṃ māṃ draṣṭuṃ na lapsyadhve kiṃ_tu kiyat-kālāt paraṃ punar_draṣṭuṃ lapsyadhve yato 'haṃ pituḥ sam-īpaṃ gacchāmi iti yad vākyaṃ ayaṃ vadati tat kiṃ?

16-17 Da sprachen etliche unter seinen Jüngern untereinander: Was ist das, was er sagt zu uns: Über ein kleines, so werdet ihr mich nicht sehen; und aber über ein kleines, so werdet ihr mich sehen, und: Ich gehe zum Vater?

१६-१८ ततः कियत्कालात्परमिति तस्य वाक्यं किम् तस्य वाक्यस्याभिप्रायं वयं बोद्धुं न शक्नुमस्तैरिति निगदिते

16-18 tataḥ kiyat-kālāt paraṃ iti tasya vākyaṃ kiṃ? tasya vākyaśyābhi-prāyaṃ vayaṃ boddhuṃ na śaknumas_tair_iti ni-gadite

16-18 Da sprachen sie: Was ist das, was er sagt: Über ein kleines? Wir wissen nicht, was er redet.

१६-१९ यीशुस्तेषां प्रश्नेच्छां ज्ञात्वा तेभ्यो ऽकथयत्कियत्कालात्परं मां द्रष्टुं न लप्स्यध्वे। किंतु कियत्कालात्परं पुनर्द्रष्टुं लप्स्यध्वे यामिमां कथामकथयं तस्या अभिप्रायं किं यूयं परस्परं मृगयध्वे

16-19 yīśus_teṣāṃ praśnecchāṃ jñātvā tebhyo 'kathayat kiyat-kālāt paraṃ māṃ draṣṭuṃ na lapsyadhve | kiṃ_tu kiyat-kālāt paraṃ punar_draṣṭuṃ lapsyadhve yām_imāṃ kathāṃ akathayaṃ tasyā abhiprāyaṃ kiṃ yūyaṃ paras-param mṛgayadhve?

16-19 Da merkte Jesus, daß sie ihn fragen wollten, und sprach zu ihnen: Davon fragt ihr untereinander, daß ich gesagt habe: Über ein kleines, so werdet ihr mich nicht sehen; und aber über ein kleines, so werdet ihr mich sehen.

१६-२० युष्मानह्नतियथार्थं वदामि यूयं क्रन्दिष्यथ विलपिष्यथ च। किंतु जगतो लोका आनन्दिष्यन्ति। यूयं शोकाकुला भविष्यथ किंतु शोकात्परं आनन्दयुक्ता भविष्यथ।

16-20 yuSmAn_ahm ati-yathArthaM vadAmi yUyaM krandiSyatha vi-lapiSyatha ca | kiṃ_tu jagato lokā ā-nandiṣyanti | yūyaṃ śokākulā bhaviṣyatha kiṃ_tu śokāt paraṃ ānanda-yuktā bhaviṣyatha |

16-20 Wahrlich, wahrlich ich sage euch: Ihr werdet weinen und heulen, aber die Welt wird sich freuen; ihr werdet traurig sein; doch eure Traurigkeit soll in Freude verkehrt werden.

१६-२१ प्रसक्तकाल उपस्थिते नारी यथा प्रसववेदनया व्याकुला भवति किंतु पुत्रे भूमिष्ठे सति मनुष्यैको जन्मना नरलोके प्रविष्ट इत्यानन्दात्तस्यास्तत्सर्वं दुःखं मनसि न तिष्ठति।

16-21 prasakta-kāla upa-sthite nārī yathā prasava-vedanayā vyākulā bhavati kiṃ_tu putre bhūmiṣṭhe sati manuṣyaiko janmnanā nara-loke pra-viṣṭa ity_ā-nandāt tasyās_tat_sarvaṃ duḥkhaṃ manasi na tiṣṭhati |

16-21 Ein Weib, wenn sie gebiert, so hat sie Traurigkeit; denn ihre Stunde ist gekommen. Wenn sie aber das Kind geboren hat, denkt sie nicht mehr an die Angst um der Freude willen, daß der Mensch zur Welt geboren ist.

१६-२२ तथा यूयमपि साम्प्रतं शोकाकुला भवथ किंतु पुनरपि युष्मभ्यं दर्शनं दास्यामि तेन युष्माकमन्तःकरणानि सानन्दानि भविष्यन्ति। युष्माकं तमानन्दं च कोऽपि हर्तुं न शक्यति।

16-22 tathā yūyam_api sāmpratam śokākulā bhavatha kiṃ_tu punar_api yuṣmabhyam darśanaṃ dāsyāmi tena yuṣmākam antaḥ-karaṇāni sānandāni bhaviṣyanti | yuṣmākam tam ānandaṃ ca ko'pi hartuṃ na śakṣyati |

16-22 Und ihr habt auch nun Traurigkeit; aber ich will euch wiedersehen, und euer Herz soll sich freuen, und eure Freude soll niemand von euch nehmen.

१६-२३ तस्मिन्दिवसे कामपि कथां मां न प्रक्ष्यथ। युष्मानहमतियथार्थं वदामि। मम नाम्ना यत्किञ्चित्पितरं याचिष्यध्वे तदेव स दास्यति।

16-23 tasmin divase kām_api kathāṃ māṃ na prakṣyatha | yuṣmān_aham ati-yathārtham vadāmi | mama nāmnā yat kiṃ_cit pitaraṃ yāciṣyadhve tad_eva sa dāsyati |

16-23 Und an dem Tage werdet ihr mich nichts fragen. Wahrlich, wahrlich ich sage euch: So ihr den Vater etwas bitten werdet in meinem Namen, so wird er's euch geben.

१६-२४ पूर्वे मम नाम्ना किमपि नायाचध्वं ततः प्राप्स्यथ तस्माद्युष्माकं सम्पूर्णानन्दो जनिष्यते।

16-24 pūrve mama nāmnā kim_api nāyācadhvaṃ tataḥ prāpsyatha tasmād yuṣmākam sam-pūrṇānando janiṣyate |

16-24 Bisher habt ihr nichts gebeten in meinem Namen. Bittet, so werdet ihr nehmen, daß eure Freude vollkommen sei.

१६-२५ उपमाकथाभिः सर्वाण्येतानि युष्मान्ज्ञापितवान्किंतु यस्मिन्समये उपमया नोक्त्वा पितुः कथां स्पष्टं ज्ञापयिष्यामि समय एतादृश आगच्छति।

16-25 upamā-kathābhiḥ sarvāṅy_etāni yuṣmān jñāpitavān kiṃ_tu yasmin sam-aye upa-mayā noktvā pituḥ kathāṃ spaṣṭam jñāpayiṣyāmi sam-aya etādṛśa ā-gacchati |

16-25 Solches habe ich zu euch durch Sprichwörter geredet. Es kommt aber die Zeit, daß ich nicht mehr durch Sprichwörter mit euch reden werde, sondern euch frei heraus verkündigen von meinem Vater.

१६-२६ तदा मम नाम्ना प्रार्थयिष्यध्वे ऽहं युष्मन्निमित्तं पितरं विनेष्ये कथामिमां न वदामि।

16-26 tadā mama nāmnā prārthayiṣyadhve 'haṃ yuṣman-nimittam pitaraṃ vi-neṣye kathāṃ_imāṃ na vadāmi |

16-26 An dem Tage werdet ihr bitten in meinem Namen. Und ich sage euch nicht, daß ich den Vater für euch bitten will;

१६-२७ यतो यूयं मयि प्रेम कुरुथ तथाहमीश्वरस्य समीपादागतवानित्यपि प्रतीथ। तस्मात्कारणात्पिता स्वयं युष्मासु प्रीयते।

16-27 yato yūyam mayi prema kurutha tathāham īśvarasya sam-īpād ā-gatavān ity_api pratītha | tasmāt kāraṇāt pitā svayaṃ yuṣmāsu prīyate |

16-27 denn er selbst, der Vater, hat euch lieb, darum daß ihr mich liebet und glaubet, daß ich von Gott ausgegangen bin.

१६-२८ पितुः समीपाज्जगदागतोऽस्मि जगत्परित्यज्य च पुनरपि पितुः समीपं गच्छामि।

16-28 pituḥ sam-īpāj_jagad ā-gato'smi jagat pari-tyajya ca punar_āpi pituḥ sam-īpaṃ gacchāmi |

16-28 Ich bin vom Vater ausgegangen und gekommen in die Welt; wiederum verlasse ich die Welt und gehe zum Vater.

१६-२९ तदा शिष्या अवदन्। हे प्रभो भवानुपमया नोक्तवाधुना स्पष्टं वदति।स्

16-29 tadā śiṣyā avadan | he pra-bho bhavān upa-mayā noktvādhunā spaṣṭaṃ vadati |s

16-29 Sprechen zu ihm seine Jünger: Siehe, nun redest du frei heraus und sagst kein Sprichwort.

१६-३० भवान्सर्वज्ञः केनचित्पृष्ठो भवितुमपि भवतः प्रयोजनं नास्तीत्यत्यधुनास्माकं स्थिरज्ञानं जातं तस्माद्भवानीश्वरस्य समीपादागतवानित्यत्र वयं विश्वसिमः।

16-30 bhavān sarva-jñāḥ kena_cit pṛṣṭo bhavitum_āpi bhavataḥ pra-yojanaṃ nāstity_āty_adhunāsmākaṃ sthira-jñānaṃ jātaṃ tasmād bhavān īśvarasya sam-īpād ā-gatavān ity_ātra vayaṃ vi-śvasimāḥ |

16-30 Nun wissen wir, daß du alle Dinge weißt und bedarfst nicht, daß dich jemand frage; darum glauben wir, daß du von Gott ausgegangen bist.

१६-३१ ततो यीशुः प्रत्यवादीदिदानीं किं यूयं विश्वसिथ

16-31 tato yīśuḥ praty_avādīd idāniṃ kiṃ yūyaṃ vi-śvasitha?

16-31 Jesus antwortete ihnen: Jetzt glaubet ihr?

१६-३२ पश्यत सर्वे यूयं विकीर्णाः सन्तो मामेकाकिनं परित्यज्य स्वं स्वं स्थानं गमिष्यथ। एतादृशः समय आगच्छति वरं प्रायेणोपस्थितवान्। तथाप्यहं नैकाकी भवामि यतः पिता मया सार्धमास्ते।

16-32 paśyata sarve yūyaṃ vi-kīrṇāḥ santo mām ekākinaṃ pari-tyajya svaṃ svaṃ sthānaṃ gamiṣyatha | etādrśaḥ sam-aya ā-gacchati varam prāyeṇopasthitavān | tathāpy_ahaṃ naikāki bhavāmi yataḥ pitā mayā sārddham āste |

16-32 Siehe, es kommt die Stunde und ist schon gekommen, daß ihr zerstreut werdet, ein jeglicher in das Seine, und mich allein lasset. Aber ich bin nicht allein, denn der Vater ist bei mir.

१६-३३ यथा मया युष्माकं शान्तिर्जायते तदर्थमेताः कथा युष्मभ्यमचकथम्। अस्मिन्जगति युष्माकं क्लेशो घटिष्यते किंत्वक्षोभा भवत यतो मया जगज्जितम्।

16-33 yathā mayā yuṣmākaṃ śāntir_jāyate tad-arthaṃ etāḥ kathā yuṣmabhyam acakatham | asmin jagati yuṣmākaṃ kleśo ghaṭiṣyate kiṃ_tv_akṣobhā bhavata yato mayā jagaj_jitam |

16-33 Solches habe ich mit euch geredet, daß ihr in mir Frieden habet. In der Welt habt ihr Angst; aber seid getrost, ich habe die Welt überwunden.

१७-१ ततः परं यीशुरेताः कथाः कथयित्वा स्वर्गं विलोक्यैतत्प्रार्थयत। हे पितः समय उपस्थितवान्। यथा तव पुत्रस्तव महिमानं प्रकाशयति तदर्थं त्वं निजपुत्रस्य महिमानं प्रकाशय।

17-1 tataḥ paraṃ yīśur_etāḥ kathāḥ kathayitvā svargaṃ vi-lokyaitat prārthayata | he pitaḥ sam-aya upa-sthitavān | yathā tava putras_tava mahimānaṃ pra-kāśayati tad-arthaṃ tvam nija-putrasya mahimānaṃ pra-kāśaya |

17-1 Solches redete Jesus, und hob seine Augen auf gen Himmel und sprach: Vater, die Stunde ist da, daß du deinen Sohn verklärest, auf daß dich dein Sohn auch verkläre;

१७-२ त्वं यांल्लोकान्तस्य हस्ते समर्पितवान्स यथा तेभ्यो ऽनन्तायुर्ददाति तदर्थं त्वं प्राणिमात्राणामधिपतित्वभारं तस्मै दत्तवान्।

17-2 tvam yāṃl_lokāntasya haste sam-arpitavān sa yathā tebhyo 'nantāyur_dadāti tad-arthaṃ tvam prāṇi-mātrāṇām adhi-patitva-bhāraṃ tasmai dattavān |

17-2 Gleichwie du ihm Macht hast gegeben über alles Fleisch, auf daß er das ewige Leben gebe allen, die du ihm gegeben hast.

१७-३ यस्त्वमद्वितीयः सत्य ईश्वरस्त्वया प्रेरितश्च यीशुः खीष्टेतयोरुभयोः परिचये प्राप्ते ऽनन्तायुर्भवति।

17-3 yas_tvam a-dvitiyaḥ satya īśvaras_tvayā preritaś_ca yīśuḥ khrīṣṭ etayor_ubhayoḥ paricaye prāpte 'nantāyur_bhavati |

17-3 Das ist aber das ewige Leben, daß sie dich, der du allein wahrer Gott bist, und den du gesandt hast, Jesum Christum, erkennen.

१७-४ त्वं यस्य कर्मणो भारं मह्यं दत्तवान्। तत्सम्पन्नं कृत्वा जगत्यस्मिन्त्व महिमानं प्राकाशयम्।

17-4 tvam yasya karmaṇo bhāraṃ mahyaṃ dattavān | tat sam-pannam kṛtvā jagaty_asmin tava mahimānaṃ prakāśayam |

17-4 Ich habe dich verklärt auf Erden und vollendet das Werk, das du mir gegeben hast, daß ich es tun sollte.

१७-५ अत एव हे पितर्जगत्यविद्यमाने त्वया सह तिष्ठतो मम यो महिमासीत्सम्प्रति तव समीपे मां तं महिमानं प्रापय।

17-5 ata eva he pitar_jagaty_avidyamāne tvayā saha tiṣṭhato mama yo mahimāsīt sam-prati tava sam-īpe mām taṃ mahimānaṃ prāpaya |

17-5 Und nun verkläre mich du, Vater, bei dir selbst mit der Klarheit, die ich bei dir hatte, ehe die Welt war.

१७-६ अन्यच्च त्वमेतज्जगतो यांल्लोकान्मह्यमददा अहं तेभ्यस्त्व नाम्नस्तत्त्वज्ञानमददां। ते तवैवासन्। त्वं तान्मह्यमददाः।

17-6 anyac_ca tvam etaj-jagato yāṃl_lokān mahyam adadā ahaṃ tebhyaś_tava nāmnas_tattva-jñānam adadāḥ | te tavaivāsan | tvam tān mahyam_adadāḥ |

17-6 Ich habe deinen Namen offenbart den Menschen, die du mir von der Welt gegeben hast. Sie waren dein, und du hast sie mir gegeben, und sie haben dein Wort behalten.

१७-७ तस्मात्ते तवोपदेशमगृह्णन्। त्वं मह्यं यत्किञ्चिदददास्तत्सर्वं त्वत्तो जायते इत्यधुनाजानन्।

17-7 tasmāt_te tavopadeśam agr̥hṇan | tvam mahyaṃ yat kiṃ_cid adadās_tat_sarvaṃ tvatto jāyate ity_adhunājānan |

17-7 Nun wissen sie, daß alles, was du mir gegeben hast, sei von dir.

१७-८ मह्यं यमुपदेशमददा अहमपि तेभ्यसुपदेशमददां तेऽपि तमगृह्णन्त्वत्तोऽहं निर्गत्य त्वया प्रेरितोऽभवमत्र च व्यश्वसन्।

17-8 mahyaṃ yam_upadeśam adadā aham_api tebhyaś_upadeśam adadāḥ te'pi tam_agr̥hṇan tvatto'haṃ nir-gatya tvayā prerito'bhavam atra ca vy-aśvasan |

17-8 Denn die Worte, die du mir gegeben hast, habe ich ihnen gegeben; und sie haben's angenommen und erkannt wahrhaftig, daß sie glauben, daß du mich gesandt hast.

१७-९ तेषामेव निमित्तं प्रार्थयेऽहं जगतो लोकनिमित्तं न प्रार्थये किंतु यांल्लोकान्मह्यमददास्तेषामेव निमित्तं प्रार्थयेऽहं यतस्ते तवैवासते।

17-9 teṣām_eva ni-mittam prārthaye'haṃ jagato loka-nimittam na prārthaye kiṃ_tu yāṃl_lokān mahyam adadās_teṣām_eva ni-mittam prārthaye'haṃ yatas_te tavaivāsate |

17-9 Ich bitte für sie und bitte nicht für die Welt, sondern für die, die du mir gegeben hast; denn sie sind dein.

१७-१० ये मम ते तव ये च तव ते मम तथा तैर्मम महिमा प्रकाशयते।

17-10 ye mama te tava ye ca tava te mama tathā tair_mama mahimā pra-kāśyate |

17-10 Und alles, was mein ist, das ist dein, und was dein ist, das ist mein; und ich bin in ihnen verklärt.

१७-११ साम्प्रतमस्मिन्जगति ममावस्थितेः शेषमभवतहं तव समीपं गच्छामि किंतु ते जगति स्थास्यति। हे पवित्र पितरावयोर्यथैकत्वमास्ते तथा तेषामप्येतकत्वं भवति तदर्थं यांल्लोकान्मह्यमददास्तान्स्वनाम्ना रक्ष।

17-11 sāmpratam asmin jagati mamāvasthiteḥ śeṣam abhavat ahaṃ tava sam-īpaṃ gacchāmi kiṃ tu te jagati sthāsyati | he pavitra pitar_āvayor_yathaikatvam_āste tathā teṣām_apy_etakatvam bhavati tad-arthaṃ yāṃl_lokān mahyam adadās_tān sva-nāmnā rakṣa |
17-11 Und ich bin nicht mehr in der Welt; sie aber sind in der Welt, und ich komme zu dir. Heiliger Vater, erhalte sie in deinem Namen, die du mir gegeben hast, daß sie eins seien gleichwie wir.

१७-१२ यावन्ति दिनानि जगत्यस्मिन्तैः सहाहमासं तावन्ति दिनानि तान्तव नाम्नाहं रक्षितवान्। यांल्लोकान्मह्यमददास्तान्सर्वानहमरक्षम्। तेषां मध्ये केवलं विनाशपात्रं हारितं तेन धर्मपुस्तकस्य वचनं प्रत्यक्षं भवति।

17-12 yāvanti dināni jagaty_asmin taiḥ sahāham_āsaṃ tāvanti dināni tān tava nāmnāham rakṣitavān | yāṃl_lokān mahyam adadās_tān sarvān aham_arakṣam | teṣām madhye kevalaṃ vināśa-pātraṃ hāritaṃ tena dharmā-pustakasya vacanaṃ praty_akṣaṃ bhavati |
17-12 Dieweil ich bei ihnen war in der Welt, erhielt ich sie in deinem Namen. Die du mir gegeben hast, die habe ich bewahrt, und ist keiner von ihnen verloren, als das verlorene Kind, daß die Schrift erfüllet würde.

१७-१३ किंत्वधुना तव सन्निधिं गच्छामि मया यथा तेषां सम्पूर्णानन्दो भवति तदर्थमहं जगति तिष्ठनेताः कथा अकथयम्।

17-13 kiṃ tv_adhunā tava san-ni-dhiṃ gacchāmi mayā yathā teṣām sam-pūrṇānando bhavati tad-arthaṃ_aham jagati tiṣṭhan etāḥ kathā akathayam |

17-13 Nun aber komme ich zu dir und rede solches in der Welt, auf daß sie in ihnen haben meine Freude vollkommen.

१७-१४ तवोपदेशं तेभ्यो ऽददां जगता सह यथा मम सम्बन्धो नास्ति तथा जजता सह तेषामपि सम्बन्धाभावाज्जगतो लोकास्तानृतीयन्ते।

17-14 tavopadeśaṃ tebhyo 'dadāṃ jagatā saha yathā mama sam-bandho nāsti tathā jajatā saha teṣām_āpi sam-bandhābhāvāj_jagato lokās_tān ṛtiyante |

17-14 Ich habe ihnen gegeben dein Wort, und die Welt haßte sie; denn sie sind nicht von der Welt, wie ich denn auch nicht von der Welt bin.

१७-१५ त्वं जगतस्तान्गृहाणेति न प्रार्थये किंत्वशुभाद्रक्षेति प्रार्थये ऽहम्।

17-15 tvam jagatas_tān gṛhāṇeti na prārthaye kiṃtv_a-śubhād rakṣeti prārthaye 'ham |

17-15 Ich bitte nicht, daß du sie von der Welt nimmest, sondern daß du sie bewahrst vor dem Übel.

१७-१६ अहं यथा जगत्सम्बन्धीयो न भवामि तथा ते ऽपि जगत्सम्बन्धीया न भवन्ति।

17-16 ahaṃ yathā jagat-sam-bandhīyo na bhavāmi tathā te 'pi jagat-sambandhīyā na bhavanti |

17-16 Sie sind nicht von der Welt, gleichwie ich auch nicht von der Welt bin.

१७-१७ तव सत्यकथया तान्पवित्रीकुरु तव वाक्यमेव सत्यम्।

17-17 tava satya-kathayā tān pavitrī_kuru tava vākyaṃ_eva satyam |

17-17 Heilige sie in deiner Wahrheit; dein Wort ist die Wahrheit.

१७-१८ त्वं यथा मां जगति प्रैरयस्तथाहमपि तान्जगति प्रैरयम्।

17-18 tvam yathā māṃ jagati prairayas_tathāham_āpi tān jagati prairayam |

17-18 Gleichwie du mich gesandt hast in die Welt, so sende ich sie auch in die Welt.

१७-१९ तेषां हितार्थं यथाहं स्वं पवित्रीकरोमि तथा सत्यकथया तेऽपि पवित्रीभवन्तु।

17-19 teṣāṃ hitārthaṃ yathāhaṃ svam pavitrī_karomi tathā satya-kathayā te'pi pavitrī_bhavantu |

17-19 Ich heilige mich selbst für sie, auf daß auch sie geheiligt seien in der Wahrheit.

१७-२० केवलं एतेषामर्थे प्रार्थये। हमिति न किंत्वेतेषामुपदेशेन ये जना मयि विश्वसिष्यन्ति तेषामप्यर्थे प्रार्थये
ऽहम्।

17-20 kevalaṃ eteṣāṃ_arthe prārthaye lham iti na kiṃ_tv_eteṣāṃ_upadeśena ye janā mayi vi-
śvasiṣyanti teṣāṃ_apy_arthe prārthaye 'ham |

17-20 Ich bitte aber nicht allein für sie, sondern auch für die, so durch ihr Wort an mich glauben werden,

१७-२१ हे पितस्तेषां सर्वेषामेकत्वं भवतु तव यथा मयि मम च यथा त्वय्येकत्वं तथा तेषामप्यावयोरेकत्वं भवतु तेन
त्वं मां प्रेरितवानिति जगतो लोकाः प्रतियन्तु।

17-21 he pitas_teṣāṃ sarveṣāṃ ekatvaṃ bhavatu tava yathā mayi mama ca yathā
tvayy_ekatvaṃ tathā teṣāṃ_apy_āvayor_ekatvaṃ bhavatu tena tvam mām preritavān iti jagato
lokāḥ prati-yantu |

17-21 auf daß sie alle eins seien, gleichwie du, Vater, in mir und ich in dir; daß auch sie in uns
eins seien, auf daß die Welt glaube, du habest mich gesandt.

१७-२२ यथावयोरेकत्वं यथा तेषामप्येकत्वं भवतु तेष्वहं मयि च त्वमित्थं तेषां सम्पूर्णमेकत्वं भवतु। त्वं मां
प्रेरितवान्त्वं मयि यथा प्रीयसे च तथा तेष्वपि प्रीतवान्

17-22 yathāvayor_ekatvaṃ yathā teṣāṃ_apy_ekatvaṃ bhavatu teṣv_ahaṃ mayi ca tvam itthaṃ
teṣāṃ sam-pūrṇam_ekatvaṃ bhavatu | tvam mām preritavān tvam mayi yathā prīyase ca tathā
teṣv_apy prītavān

17-22 Und ich habe ihnen gegeben die Herrlichkeit, die du mir gegeben hast, daß sie eins
seien, gleichwie wir eins sind,

१७-२३ एतद्यथा जगतो लोका जानन्ति तदर्थं त्वं यं महिमानं मह्यमददास्तं महिमानमहमपि तेभ्यो दत्तवान्।

17-23 etad_yathā jagato lokā jānanti tad-arthaṃ tvam yaṃ mahimānaṃ mahyam adadās_tam
mahimānam aham_apy tebhyo dattavān |

17-23 ich in ihnen und du in mir, auf daß sie vollkommen seien in eins und die Welt erkenne,
daß du mich gesandt hast und liebest sie, gleichwie du mich liebst.

१७-२४ हे पितर्जगतो निर्माणात्पूर्वं मयि स्नेहं कृत्वा यं महिमानं दत्तवान्मम तं महिमानं यथा ते पश्यन्ति तदर्थं
यांल्लोकान्मह्यं दत्तवानहं यत्र तिष्ठामि तेऽपि यथा तत्र तिष्ठन्ति ममैषा वाञ्छा।

17-24 he pitar_jagato nir-māṇāt pūrvaṃ mayi snehaṃ kṛtvā yaṃ mahimānaṃ dattavān mama
tam mahimānaṃ yathā te paśyanti tad-arthaṃ yaṃ_lokān mahyaṃ dattavān aham yatra
tiṣṭhāmi te'pi yathā tatra tiṣṭhanti mamaiśā vāñchā |

17-24 Vater, ich will, daß, wo ich bin, auch die bei mir seien, die du mir gegeben hast, daß sie
meine Herrlichkeit sehen, die du mir gegeben hast; denn du hast mich geliebt, ehe denn die
Welt gegründet ward.

१७-२५ हे याथार्थिक पितर्जगतो लोकैस्त्वय्यज्ञातेऽपि त्वामहं जाने त्वं मां प्रेरितवानितीमे शिष्या जानन्ति।

17-25 he yāthārthika pitar_jagato lokais_tvayy_ajñāte'pi tvām_ahaṃ jāne tvam mām preritavān
itīme śiṣyā jānanti |

17-25 Gerechter Vater, die Welt kennt dich nicht; ich aber kenne dich, und diese erkennen, daß
du mich gesandt hast.

१७-२६ यथाहं तेषु तिष्ठामि तथा मयि येन प्रेम्ना प्रेमाकरोस्तत्तेषु तिष्ठति तदर्थं तव नामाहं तान्ज्ञापितवान्युनरपि
ज्ञापयिष्यामि।

17-26 yathāhaṃ teṣu tiṣṭhāmi tathā mayi yena premnā premākaroḥ_tat teṣu tiṣṭhati tad-arthaṃ
tava nāmāhaṃ tān jñāpitavān punar_apy jñāpayiṣyāmi |

17-26 Und ich habe ihnen deinen Namen kundgetan und will ihn kundtun, auf daß die Liebe, damit du mich liebst, sei in ihnen und ich in ihnen.

१८-१ ताः कथाः कथयित्वा यीशुः शिष्यानादाय किद्रोन्नामकं स्नात उत्तीर्य शिष्यैः सह तत्रत्योद्यानं प्राविशत्।

18-1 tāḥ kathāḥ kathayitvā yīśuḥ śiṣyān_ā-dāya kidron-nāmakaṃ srāta ut-tīrya śiṣyaiḥ saha tatradyodyānaṃ prāviśat |

18-1 Da Jesus solches geredet hatte, ging er hinaus mit seinen Jüngern über den Bach Kidron; da war ein Garten, darein ging Jesus und seine Jünger.

१८-२ किंतु विश्वासघातिगिहूदास्तत्स्थानं परिचीयते यतो यीशुः शिष्यैः सार्धं कदाचित्तत्स्थानमगच्छत्।

18-2 kiṃ_tu vi-śvāsa-ghāti-yihūdās_tat sthānaṃ pari-cīyate yato yīśuḥ śiṣyaiḥ sārḍhaṃ kadā_cit tat sthānaṃ agacchat |

18-2 Judas aber, der ihn verriet, wußte den Ort auch; denn Jesus versammelte sich oft daselbst mit seinen Jüngern.

१८-३ तदा स गिहूदाः सैन्यगणं प्रधानयाजकानां फिरूशिनां च पदातिगणं च गृहीत्वा प्रदीपानुल्कानस्त्राणि चादाय तस्मिन्स्थान उपस्थितवान्।

18-3 tadā sa yihūdāḥ sainya-gaṇaṃ pradhāna-yājakānāṃ phirūśināṃ ca padāti-gaṇaṃ ca gṛhītvā pra-dīpān ulkān astrāṇi cādāya tasmin sthāna upa-sthitavān |

18-3 Da nun Judas zu sich hatte genommen die Schar und der Hohenpriester und Pharisäer Diener, kommt er dahin mit Fackeln, Lampen und mit Waffen.

१८-४ स्वं प्रति यद्धटिष्यते तज्ज्ञात्वा यीशुरग्रेसरः सन्तानपृच्छत्कं गवेषयथ

18-4 svaṃ prati yad ghaṭiṣyate taj_jñātvā yīśur_agre-saraḥ san tān_apṛcchat kaṃ gaveṣayatha?

18-4 Wie nun Jesus wußte alles, was ihm begegnen sollte, ging er hinaus und sprach zu ihnen: Wen suchet ihr?

१८-५ ते प्रत्यवदन्। नासरतीयं यीशुम्। ततो यीशुरवादीद्। अहम्सः। तैः सह विश्वासघाती गिहूदाश्चातिष्ठत्।

18-5 te praty_avadan | nāsaratīyaṃ yīśum | tato yīśur_avādīd | aham saḥ | taiḥ saha vi-śvāsa-ghāti yihūdās_cātiṣṭhat |

18-5 Sie antworteten ihm: Jesum von Nazareth. Jesus spricht zu ihnen: Ich bin's! Judas aber, der ihn verriet, stand auch bei ihnen.

१८-६ तदाहमेव स तस्थैतां कथां श्रुत्वैव ते पश्चादेत्य भूमौ पतिताः।

18-6 tadāham_eva sa tasthaitāṃ kathāṃ śrutvaiva te paścād_etya bhūmau patitāḥ |

18-6 Als nun Jesus zu ihnen sprach: Ich bin's! wichen sie zurück und fielen zu Boden.

१८-७ ततो यीशुः पुनरपि पृष्ठवान्कं गवेषयथ ततस्ते प्रत्यवदन्नासरतीयं यीशुम्।

18-7 tato yīśuḥ punar_api pṛṣṭavān kaṃ gaveṣayatha? tatas_te praty_avadan nāsaratīyaṃ yīśum |

18-7 Da fragte er sie abermals: Wen suchet ihr? Sie sprachen: Jesum von Nazareth.

१८-८ तदा यीशुः प्रत्युदितवानहमेव स इमां कथामचकथम्। यदि मामन्विच्छथ तर्हीमान्गन्तुं मा वारयथ।

18-8 tadā yīśuḥ praty-uditavān aham_eva sa imāṃ kathāṃ_acakatham | yadi mām_anv-icchatha tarhīmān gantaṃ mā vārayatha |

18-8 Jesus antwortete: Ich habe euch gesagt, daß ich es sei. Suchet ihr denn mich, so lasset diese gehen!

१८-९ इत्थं भूते मह्यं यांल्लोकानददास्तेषामेकमपि नाहारयम्। इमां यां कथां स स्वयमकथयत्सा कथा सफला जाता।

18-9 itthaṃ bhūte mahyaṃ yāṃl_lokān adadās_teṣām ekam_api nāhārayam | imāṃ yāṃ kathāṃ sa svayam_akathayat sā kathā sa-phalā jātā |

18-9 (Auf daß das Wort erfüllet würde, welches er sagte: Ich habe der keinen verloren, die du mir gegeben hast.)

१८-१० तदा शिमोन्पितरस्य निकटे खड्गस्थितेः स तं निष्कोषं कृत्वा महायाजकस्य माल्खनामानं दासमाहत्य तस्य दक्षिणकर्म छिन्नवान्।

18-10 tadā śimon-pitarasya ni-kaṭe khaḍga-sthiteḥ sa taṃ niṣ-koṣaṃ kṛtvā mahā-yājakasya mālkhā-nāmānaṃ dāsam ā-hatya tasya dakṣiṇa-karmaṃ chinnavān |

18-10 Da hatte Simon Petrus ein Schwert und zog es aus und schlug nach des Hohenpriesters Knecht und hieb ihm sein rechtes Ohr ab. Und der Knecht hieß Malchus.

१८-११ ततो यीशुः पितरमवदत्वङ्गं कोषे स्थापय मम पिता मह्यं पातुं यं कंसमददात्तेनाहं किं न पास्यामि

18-11 tato yīśuḥ pitaram avadat khaḍgaṃ koṣe sthāpaya mama pitā mahyaṃ pātuṃ yaṃ kaṃsam adadāt tenāhaṃ kiṃ na pāsyaṃmi?

18-11 Da sprach Jesus zu Petrus: Stecke dein Schwert in die Scheide! Soll ich den Kelch nicht trinken, den mir mein Vater gegeben hat?

१८-१२ तदा सैन्यगणः सेनापतिर्यिहूदीयानां पदातयश्च यीशुं धृत्वा बद्धा हानन्नामः कियफाः श्वशुरस्य समीपं प्रथममनयन्।

18-12 tadā sainya-gaṇaḥ senā-patir_yihūdiyānāṃ padātayaś_ca yīśuṃ dhṛtvā baddhvā hānan-nāmaḥ kiyaphāḥ śvaśurasya sam-īpaṃ prathamam anayan |

18-12 Die Schar aber und der Oberhauptmann und die Diener der Juden nahmen Jesum und banden ihn

१८-१३ स कियफास्तस्मिन्वत्सरे महायाजत्वपदे नियुक्तः सन्

18-13 sa kiyaphās_tasmin vatsare mahā-yājatva-pade niyuktaḥ san

18-13 und führten ihn zuerst zu Hannas; der war des Kaiphas Schwiegervater, welcher des Jahres Hoherpriester war.

१८-१४ साधारणलोकानां मङ्गलार्थमेकजनस्य मरणमुचितमिति यिहूदीयैः सार्धममन्त्रयत्।

18-14 sādharmaṇa-lokānāṃ maṅgalārtham eka-janasya maraṇam_ucitam iti yihūdiyaiḥ sārddham amantrayat |

18-14 Es war aber Kaiphas, der den Juden riet, es wäre gut, daß EIN Mensch würde umgebracht für das Volk.

१८-१५ तदा शिमोन्पितरो ऽन्यैकशिष्यश्च यीशोः पश्चाद्गच्छतां तस्यान्यशिष्यस्य महायाजकेन परिचितत्वात्स यीशुना सह महायाजकस्याट्टालिकां प्राविशत्।

18-15 tadā śimon-pitaro 'nyaika-śiṣyaś_ca yīśoḥ paścād agacchatāṃ tasyānya-śiṣyasya mahā-yājakena pari-citatvāt sa yīśunā saha mahā-yājakasyāṭṭālikāṃ prāviśat |

18-15 Simon Petrus aber folgte Jesu nach und ein anderer Jünger. Dieser Jünger war den Hohenpriestern bekannt und ging mit Jesu hinein in des Hohenpriesters Palast.

१८-१६ किंतु पितरो बहिर्द्वारस्य समीपे ऽतिष्ठत् एव महायाजकेन परिचितः स शिष्यः पुनर्बहिर्गत्वा दौवारिकायै कथियित्वा पितरमभ्यन्तरमानयत्।

18-16 kiṃ_tu pitaro bahir-dvārasya sam-īpe 'tiṣṭhad ata eva mahā-yājakena pari-citaḥ sa śiṣyaḥ punar_bahir_gartvā dauvārikāyai kathiyaitvā pitaram abhy_antaram ānayat |

18-16 Petrus aber stand draußen vor der Tür. Da ging der andere Jünger, der dem Hohenpriester bekannt war, hinaus und redete mit der Türhüterin und führte Petrus hinein.

१८-१७ तदा सा द्वाररक्षिका पितरमवदत्त्वं किं न तस्य मानवस्य शिष्यः ततः सोऽवदद्दहं न भवामि।

18-17 tadā sā dvāra-rakṣikā pitaram avadat tvam kiṃ na tasya mānavasya śiṣyaḥ? tataḥ so'vadad ahaṃ na bhavāmi |

18-17 Da sprach die Magd, die Türhüterin, zu Petrus: Bist du nicht auch dieses Menschen Jünger einer? Er sprach: Ich bin's nicht.

१८-१८ ततः परं यत्स्थाने दासाः पदातयश्च शीतहेतोरङ्गारैर्वह्निं प्रज्वाल्य तापं सेवितवन्तस्तत्स्थाने पितरस्तिष्ठन्तैः सह वह्नितापं सेवितुमारभत।

18-18 tataḥ paraṃ yat-sthāne dāsāḥ padātayaś ca śīta-hetor_aṅgārair_vahniṃ pra-jvālya tāpaṃ sevitavantas_tat-sthāne pitaras_tīṣṭhan taiḥ saha vahni-tāpaṃ sevitum ārabhata |

18-18 Es standen aber die Knechte und Diener und hatten ein Kohlenfeuer gemacht, denn es war kalt, und wärmten sich. Petrus aber stand bei ihnen und wärmte sich.

१८-१९ तदा शिष्येषूपदेशे च महायाजकेन यीशुः पृष्टः सन्प्रत्युक्तवान्

18-19 tadā śiṣyeṣūpadeśe ca mahāyājakena yīśuḥ pṛṣṭaḥ san praty-uktavān

18-19 Aber der Hohepriester fragte Jesum um seine Jünger und um seine Lehre.

१८-२० सर्वलोकानां समक्षं कथामकथयन्गुप्तं कामपि कथां न कथयित्वा यत्स्थानं यिहूदीयाः सततं गच्छन्ति तत्र भजनगेहे मन्दिरे चाशिक्षयम्

18-20 sarva-lokānāṃ sam-akṣaṃ kathāṃ akathayam guptaṃ kām_ api kathāṃ na kathayitvā yat sthānaṃ yihūdīyāḥ sa-tataṃ gacchanti tatra bhajana-gehe mandire cāśikṣayam

18-20 Jesus antwortete ihm: Ich habe frei öffentlich geredet vor der Welt; ich habe allezeit gelehrt in der Schule und in dem Tempel, da alle Juden zusammenkommen, und habe nichts im Verborgenen geredet.

१८-२१ मत्तः कुतः पृच्छसि ये जना मदुपदेशमशृण्वन्तानेव पृच्छ यद्यद्वदं ते तज्जाजन्ति।

18-21 mattaḥ kutaḥ pṛcchasi? ye janā mad-upadeśam aśṛṇvan tān_ eva pṛccha yad_ yad avadaṃ te taj_ jājanti |

18-21 Was fragst du mich darum? Frage die darum, die gehört haben, was ich zu ihnen geredet habe; siehe, diese wissen, was ich gesagt habe.

१८-२२ तदेत्थं प्रत्युदितत्वान्निकटस्थपदातिर्यीशुं चपेटेनाहत्य व्याहरत्महायाजकमेवं प्रतिवदसि

18-22 tadetthaṃ praty-uditatvāt nikaṭa-stha-padātir_ yīśuṃ capeteṇāhatya vy-āharat mahā-yājakaṃ evaṃ prati-vadasi?

18-22 Als er aber solches redete, gab der Diener einer, die dabeistanden, Jesu einen Backenstreich und sprach: Sollst du dem Hohenpriester also antworten?

१८-२३ ततो यीशुः प्रतिगदितवान्यद्यथार्थमचकथं तर्हि तस्यायथार्थस्य प्रमाणं देहि। किंतु यदि यथार्थं तर्हि कुतो हेतोर्मांमताडयः

18-23 tato yīśuḥ prati-gaditavān yad_ yathārtham acakathaṃ tarhi tasyāyathārthasya pra-māṇaṃ dehi | kiṃ_ tu yadi yathārtham tarhi kuto hetor_ māṃ atādayaḥ?

18-23 Jesus antwortete: Habe ich übel geredet, so beweise es, daß es böse sei; habe ich aber recht geredet, was schlägst du mich?

१८-२४ पूर्वं हानन्सबन्धनं तं कियफामहायाजकस्य समीपं प्रैषयत्।

18-24 purvaṃ hānan sa-bandhanaṃ taṃ kiyaphā-mahā-yājakasya sam-īpaṃ praiṣayat |

18-24 Und Hannas sandte ihn gebunden zu dem Hohenpriester Kaiphas.

१८-२५ शिमोन्पितरस्तिष्ठन्वहितापं सेवते। एतस्मिन्समये कियन्तस्तमपृच्छन्त्वं किमेतस्य जनस्य शिष्यो न ततः सोऽपहृत्याब्रवीदहं न भवामि।

18-25 śimon-pitaras_tīṣṭhan vahni-tāpaṃ sevate | etasmin sam-aye kiyantas_ tam aprcchan tvaṃ kim etasya janasya śiṣyo na? tataḥ so'pahnutyābravīd ahaṃ na bhavāmi |

18-25 Simon Petrus aber stand und wärmte sich. Da sprachen sie zu ihm: Bist du nicht seiner Jünger einer? Er leugnete aber und sprach: Ich bin's nicht!

१८-२६ तदा महायाजकस्य यस्य दासस्य पितरः कर्णमच्छिनत्तस्य कुटुम्बः प्रत्युदितवानुद्याने तेन सह तिष्ठन्तं त्वां किं नापश्यम्

18-26 tadā mahā-yājakasya yasya dāsasya pitarāḥ karṇam_ acchinat tasya kuṭumbaḥ praty_ uditavān ud-yāne tena saha tīṣṭhantaṃ tvāṃ kiṃ nāpaśyam?

18-26 Spricht einer von des Hohenpriesters Knechten, ein Gefreunder des, dem Petrus ein Ohr abgehauen hatte: Sah ich dich nicht im Garten bei Ihm?

१८-२७ किंतु पितरः पुनरपहृत्य कथितवान्। तदानीं कुट्टो ऽरौत्।

18-27 kiṃ_tu pitarah punar_apa-hnutya kathitavān | tadānīm kuṭṭo 'raut |

18-27 Da leugnete Petrus abermals, und alsbald krächte der Hahn.

१८-२८ तदनन्तरं प्रत्यूषे ते कियफागृहादधिपतेर्गृहं यीशुमनयन्किंतु यस्मिन्शुचित्वे जाते तैर्निस्तारोत्सवे न भोक्तव्यम्। तस्य भयाद्दिहूदीयास्तद्गृहं नाविशन्।

18-28 tad-anantaram praty-ūṣe te kiyaphā-grhād adhi-pater-grham yīsum anayan kiṃ_tu yasmin aśucitve jāte tair_nis-tārotsave na bhoktavyam | tasya bhayād yihūdiyās_tad-grham nāviśan |

18-28 Da führten sie Jesum von Kaiphas vor das Richthaus. Und es war früh; und sie gingen nicht in das Richthaus, auf das sie nicht unrein würden, sondern Ostern essen möchten.

१८-२९ अपरं पीलातो बहिरागत्य तान्पृष्टवानेतस्य मनुष्यस्य कं दोषं वदथ

18-29 a-param pilāto bahir_ā-gatya tān pṛṣṭavān etasya manuṣyasya kaṃ doṣaṃ vadatha?

18-29 Da ging Pilatus zu ihnen heraus und sprach: Was bringet ihr für Klage wider diesen Menschen?

१८-३० तदा ते प्रत्यवदन्नुष्कर्मकारिणि न सति भवतः समीपे नैनं समार्पयिष्यामः।

18-30 tadā te praty_avadan duṣ-karma-kāriṇi na sati bhavataḥ sam-īpe nainaṃ sam-ārpayaṣyāmaḥ |

18-30 Sie antworteten und sprachen zu ihm: Wäre dieser nicht ein Übeltäter, wir hätten dir ihn nicht überantwortet.

१८-३१ ततः पीलातो ऽवदद्युमेनं गृहीत्वा स्वेषां व्यवस्थया विचारयत। तदा यिहूदीयाः प्रत्यवदन्कस्यापि मनुष्यस्य प्राणदण्डं कर्तुं नास्माकमधिकरो ऽस्ति।

18-31 tataḥ pilāto 'vadad yūyam_enaṃ grhītvā sveṣāṃ vy-ava-sthayā vi-cārayata | tadā yihūdiyāḥ praty_avadan kasyāpi manuṣyasya prāṇa-daṇḍaṃ kartuṃ nāsmākam adhi-karo 'sti |

18-31 Da sprach Pilatus zu ihnen: So nehmet ihr ihn hin und richtet ihn nach eurem Gesetz. Da sprachen die Juden zu ihm: Wir dürfen niemand töten.

१८-३२ एवं सति यीशुः सवस्य मृत्यौ यां कथां कथितवान्सा सफलाभवत्।

18-32 evaṃ sati yīśuḥ savsya mṛtyau yāṃ kathāṃ kathitavān sā sa-phalābhavat |

18-32 (Auf das erfüllte würde das Wort Jesu, welches er sagte, da er deutete, welches Todes er sterben würde.)

१८-३३ तदनन्तरं पीलातः पुनरपि तद्राजगृहं गत्वा यीशुमाह्वय पृष्टवान्त्वं किं यिहूदीयानां राजा

18-33 tad-anantaram pilātaḥ punar_api tad rāja-grham gatvā yīsum_ā-hūya pṛṣṭavān tvam kiṃ yihūdiyānām rājā?

18-33 Da ging Pilatus wieder hinein ins Richthaus und rief Jesus und sprach zu ihm: Bist du der Juden König?

१८-३४ यीशुः प्रत्यवदत्त्वमेतां कथां स्वतः कथयसि किमन्यः कश्चिन्मयि कथितवान्

18-34 yīśuḥ praty_avadat tvam etāṃ kathāṃ svataḥ kathayasi kim_anyaḥ kaś_cin mayi kathitavān?

18-34 Jesus antwortete: Redest du das von dir selbst, oder haben's dir andere von mir gesagt?

१८-३५ पिलातोऽवदद्दहं किं यिहूदीयः तव स्वदेशीया विशेषतः प्रधानयाजका मम निकटे त्वां समार्पयन्त्वं किं कृतवान्

18-35 pilāto'vadad ahaṃ kiṃ yihūdiyāḥ? tava sva-deśiyā vi-śeṣataḥ pradhāna-yājakā mama ni-kaṭe tvāṃ sam-ārpayan tvam kiṃ kṛtavān?

18-35 Pilatus antwortete: Bin ich ein Jude? Dein Volk und die Hohenpriester haben dich mir überantwortet. Was hast du getan?

१८-३६ यीशुः प्रत्यवदत्। मम राज्यमेतज्जगत्सम्बन्धीयं न भवति यदि मम राज्यं जगत्सम्बन्धीयमभविष्यत्तर्हि यिहूदीयानां हस्तेषु यथा समर्पितो नाभवं तदर्थं मम सेवका अयोत्स्यन्किंतु मम राज्यमैहिकं न।

18-36 yīśuḥ praty_avadat | mama rājyam etaj-jagat-sambandhiyaṃ na bhavati yadi mama rājyam jagat-sambandhiyam abhaviṣyat tarhi yihūdiyānāṃ hasteṣu yathā sam-arpito nābhavaṃ tad-arthaṃ mama sevakā ayotsyan kiṃ_tu mama rājyam aihikaṃ na |

18-36 Jesus antwortete: Mein Reich ist nicht von dieser Welt. Wäre mein Reich von dieser Welt, meine Diener würden kämpfen, daß ich den Juden nicht überantwortet würde; aber nun ist mein Reich nicht von dannen.

१८-३७ तदा पीलातः कथितवान्। तर्हि त्वं राजा भवसि यीशुः प्रत्युक्तवान्त्वं सत्यं कथयसि। राजाहं भवामि। सत्यतायां साक्ष्यं दातुं जनिं गृहीत्वा जगत्यस्मिनवतीर्णवान्। तस्मात्सत्यधर्मपक्षपातिनो मम कथां शृण्वन्ति।

18-37 tadā pīlātaḥ kathitavān | tarhi tvam rājā bhavasi? yīśuḥ praty-uktavān tvam satyaṃ kathayasi | rājāhaṃ bhavāmi | satyatāyāṃ sāksyaṃ dātuṃ janiṃ gṛhītvā jagaty_asmin ava-tīrṇavān | tasmāt satya-dharma-pakṣa-pātino mama kathāṃ śṛṇvanti |

18-37 Da sprach Pilatus zu ihm: So bist du dennoch ein König? Jesus antwortete: Du sagst es, ich bin ein König. Ich bin dazu geboren und in die Welt gekommen, daß ich für die Wahrheit zeugen soll. Wer aus der Wahrheit ist, der höret meine Stimme.

१८-३८ तदा सत्यं किम् एतां कथां पृष्ठा पीलातः पुनरपि बहिर्गत्वा यिहूदीयानभाषत। अहं तस्य कमप्यपराधं न प्राप्नोमि।

18-38 tadā satyaṃ kim? etāṃ kathāṃ pṛṣṭvā pīlātaḥ punar_api bahir-gatvā yihūdiyān abhāṣata | ahaṃ tasya kam_apy_apa-rādhaṃ na prāpnomi |

18-38 Spricht Pilatus zu ihm: Was ist Wahrheit? Und da er das gesagt, ging er wieder hinaus zu den Juden und spricht zu ihnen: Ich finde keine Schuld an ihm.

१८-३९ निस्तरोत्सवसमये युष्माभिरभिरुचित एको जनो मया मोचयितव्य एषा युष्माकं रीतिरस्ति। अत एव युष्माकं निकटे यिहूदीयानां राजानं किं मोचयामि। युष्माकमिच्छा का

18-39 nistarotsava-samaye yuṣmābhir_abhi-rucita eko jano mayā mocayitavya eṣā yuṣmākaṃ rītir_asti | ata eva yuṣmākaṃ ni-kaṭe yihūdiyānāṃ rājānaṃ kiṃ mocayāmi | yuṣmākaṃ icchā kā?

18-39 Ihr habt aber eine Gewohnheit, daß ich euch einen auf Ostern losgebe; wollt ihr nun, daß ich euch der Juden König losgebe?

१८-४० तदा ते सर्वे रुवन्तो व्याहरनेनं मानुषं नहि बरब्बां मोचय। किंतु स बरब्बा दस्युरासीत्।

18-40 tadā te sarve ruvanto vy-āharan enaṃ mānuṣaṃ nahi barabbāṃ mocaya | kiṃ_tu sa barabbā dasyur_āsīt |

18-40 Da schrieen sie wieder allesamt und sprachen: Nicht diesen, sondern Barabbas! Barabbas aber war ein Mörder.

१९-१ पीलातो यीशुमानीय कशया प्राहारयत्।

19-1 pīlāto yīśum ā-niya kaśayā prāhārayat |

19-1 Da nahm Pilatus Jesum und geißelte ihn.

१९-२ पश्चात्सेनागणः कण्टकनिर्मातं मुकुटं तस्य मस्तके समर्प्य वार्त्ताकीवर्णं राजपरिच्छदं परिधाप्य।

19-2 paścāt senā-gaṇaḥ kaṅṭaka-nirmātaṃ mukuṭaṃ tasya mastake sam-arpya vārttāki-varṇaṃ rāja-paricchadaṃ pari-dhāpya |

19-2 Und die Kriegsknechte flochten eine Krone von Dornen und setzten sie auf sein Haupt und legten ihm ein Purpurkleid an

१९-३ हे यिहूदीयानां राजन्मनस्कार इयूत्वा तं चपेटेनाहन्तुमारभत।

19-3 he yihūdiyānāṃ rājan manas-kāra iyu_uktvā taṃ capeṭenāhantum ārabhata |

19-3 und sprachen: Sei gegrüßt, lieber Judenkönig! und gaben ihm Backenstreich.

१९-४ तदा पीलातः पुनरपि बहिर्गत्वा लोकानवदत्। अस्य कमप्यपराधं न लभेऽहं। पश्यत तद्युष्मान्ज्ञापयितुं युष्माकं सन्निधौ बहिरेनमानयामि।

19-4 tadā pīlātaḥ punar_ api bahir_ gatvā lokān avadat | asya kam_ apy_ apa-rādham na labhe'ham | paśyata tad yuṣmān jñāpayitum yuṣmākaṁ san-ni-dhau bahir_ enam ā-nayāmi |

19-4 Da ging Pilatus wieder heraus und sprach zu ihnen: Sehet, ich führe ihn heraus zu euch, daß ihr erkennt, daß ich keine Schuld an ihm finde.

१९-५ ततः परं यीशुः कण्टकमुकुटवान्वार्त्ताकीवर्णवसनवांश्च बहिरागच्छत्।

19-5 tataḥ paraṁ yīśuḥ kaṇṭaka-mukutaṅvān vārttākī-varṇa-vasanavāṁś_ ca bahir_ āgacchat |

19-5 Also ging Jesus heraus und trug eine Dornenkrone und ein Purpurkleid. Und er spricht zu ihnen: Sehet, welch ein Mensch!

१९-६ ततः पीलात उक्तवानेनं मनुष्यं पश्यत। तदा प्रधानयाजकाः पदातयश्च तं दृष्ट्वा एनं क्रुशे विध एनं क्रुशे विध इत्युक्त्वा तवितुं आरभन्त। ततः पीलातः कथितवान्। यूयं स्वयमेनं नीत्वा क्रुशे विधत। अहमेतस्य कमप्यपराधं न प्राप्तवान्।

19-6 tataḥ pīlāta uktavān enam manuṣyaṁ paśyata | tadā pradhāna-yājakaḥ padātayaś_ ca taṁ dṛṣṭvā enam kruśe vidha enam kruśe vidha ity_ uktvā tavitum ārabhanta | tataḥ pīlātaḥ kathitavān | yūyaṁ svayam enam nītvā kruśe vi-dhata | aham etasya kam_ apy_ apa-rādham na prāptavān |

19-6 Da ihn die Hohenpriester und die Diener sahen, schrieen sie und sprachen: Kreuzige! Kreuzige! Pilatus spricht zu ihnen: Nehmt ihr ihn hin und kreuzigt ihn; denn ich finde keine Schuld an ihm.

१९-७ यीहूदीयाः प्रत्यवदन्। अस्माकं या व्यवस्थास्ते तदनुसारेणास्य प्राणहननमुचितं यतोऽयं स्वमीश्वरस्य पुत्रमवदत्।

19-7 yihūdiyāḥ praty-avadan | asmākaṁ yā vy-ava-sthās_ te tad-anusāreṇāsya prāṇa-hananam ucitaṁ yato'yaṁ svam īśvarasya putram_ avadat |

19-7 Die Juden antworteten ihm: Wir haben ein Gesetz, und nach dem Gesetz soll er sterben; denn er hat sich selbst zu Gottes Sohn gemacht.

१९-८ पीलात इमां कथां श्रुत्वा महात्रासयुक्तः सन्पुनरपि राजगृह आगत्य यीशुं पृष्टवान्कं कुत्रत्यो लोकः

19-8 pīlāta imāṁ kathāṁ śrutvā mahā-trāsa-yuktaḥ san punar_ api rāja-gr̥ha ā-gatya yīśuṁ pṛṣṭavān kvaṁ kutratyo lokah?

19-8 Da Pilatus das Wort hörte, fürchtete er sich noch mehr

१९-९ किंतु यीशुस्तस्य किमपि प्रत्युत्तरं नावदत्।

19-9 kiṁ_ tu yīśu_ tasya kim_ api praty_ uttaraṁ nāvadat |

19-9 und ging wieder hinein in das Richthaus und spricht zu Jesus: Woher bist du? Aber Jesus gab ihm keine Antwort.

१९-१० ततः पीलातः कथितवान्। त्वं किं मया सार्धं न संलपिष्यसि त्वां क्रुशे वेधितुं वा मोचयितुं शक्तिर्ममास्ते इति किं त्वं न जानासि

19-10 tataḥ pīlātaḥ kathitavān | tvam kiṁ mayā sārdham na saṁ-lapiṣyasi? tvam kruśe vedhitum vā mocayitum śaktir_ mamāste iti kiṁ tvam na jānāsi?

19-10 Da sprach Pilatus zu ihm: Redest du nicht mit mir? Weißt du nicht, daß ich Macht habe, dich zu kreuzigen, und Macht habe, dich loszugeben?

१९-११ तदा यीशुः प्रत्यवददीश्वरेणादत्तं ममोपरि तव किमप्यधिपतित्वं न विद्यते तथापि यो जनो मां तव हस्ते समर्पयत्तस्य महापातकं जातम्।

19-11 tadā yīśuḥ praty_ avadad īsvareṇādattaṁ mamopari tava kim_ apy_ adhipatitvaṁ na vidyate tathāpi yo jano māṁ tava haste sam-ārpayat tasya mahā-pātaṁ jātam |

19-11 Jesus antwortete: Du hättest keine Macht über mich, wenn sie dir nicht wäre von obenherab gegeben; darum, der mich dir überantwortet hat, der hat größere Sünde.

१९-१२ तदारभ्य पीलातस्तं मोचयितुं चेष्टितवान्। किंतु यीहूदीया रुवन्तो व्याहरन्यदीमं मानवं त्यजसि तर्हि त्वं कैसरस्य मित्रं न भवसि। यो जनः स्वं राजानं वक्ति स एव कैसरस्य विरुद्धां कथां कथयति।

19-12 tad-ārabhya pīlātas taṃ mocayituṃ ceṣṭitavān | kiṃ tu yihūdiyā ruvanto vy-āharan yadīmaṃ mānavam tyajasi tarhi tvaṃ kaisarasya mitraṃ na bhavasi | yo janaḥ svaṃ rājānaṃ vakti sa eva kaisarasya vi-ruddhāṃ kathāṃ kathayati |

19-12 Von da an trachtete Pilatus, wie er ihn losließe. Die Juden aber schrieen und sprachen: Läßt du diesen los, so bist du des Kaisers Freund nicht; denn wer sich zum König macht, der ist wider den Kaiser.

१९-१३ एतां कथां श्रुत्वा पीलातो यीशुं बहिरानीय निस्तारोत्सवस्य आसादनदिनस्य द्वितीयप्रहरात्पूर्वं प्रस्तरबन्धननाम्नि स्थाने ऽर्थातिब्रीयभाषया यद्गब्बिथा कथ्यते तस्मिन्स्थाने विचारासन उपाविशत्।

19-13 etāṃ kathāṃ śrutvā pīlāto yīśuṃ bahir ā-nīya nis-tārotsavasya ā-sādana-dinasya dvitiya-praharāt pūrvaṃ prastara-bandhana-nāmnī sthāne 'rthāt ibriya-bhāṣayā yad gabbithā kathyate tasmin sthāne vi-cārāsana upāviśat |

19-13 Da Pilatus das Wort hörte, führte er Jesum heraus und setzte sich auf den Richtstuhl an der Stätte, die da heißt Hochpflaster, auf hebräisch aber Gabbatha.

१९-१४ अनन्तरं पीलातो यिहूदीयानवदत्। युष्माकं राजानं पश्यत।

19-14 an-antaraṃ pīlāto yihūdiyān avadat | yuṣmākaṃ rājānaṃ paśyata |

19-14 Es war aber der Rüsttag auf Ostern, um die sechste Stunde. Und er spricht zu den Juden: Sehet, das ist euer König!

१९-१५ किंतु एनं दूरीकुरु। एनं दूरीकुरु। एनं क्रुशे विध इति कथां कथयित्वा ते रवितुमारभन्त। तदा पीलातः कथितवान्युष्माकं राजानं किं क्रुशे वेधिष्यामि प्रधानयाजका उत्तरमवदन्कैसरं विना कोऽपि राजास्माकं नास्ति।

19-15 kiṃ tu enaṃ dūri-kuru | enaṃ dūri-kuru | enaṃ kruśe vidha iti kathāṃ kathayitvā te ravitum ārabhanta | tadā pīlātaḥ kathitavān yuṣmākaṃ rājānaṃ kiṃ kruśe vedhiṣyāmi? pradhāna-yājakā uttaram avadan kaisaraṃ vinā ko'pi rājāsmākaṃ nāsti |

19-15 Sie schrieen aber: Weg, weg mit dem! kreuzige ihn! Spricht Pilatus zu ihnen: Soll ich euren König kreuzigen? Die Hohenpriester antworteten: Wir haben keinen König denn den Kaiser.

१९-१६ ततः पीलातो यीशुं क्रुशे वेधितुं तेषां हस्तेषु समार्पयत्। ततस्ते तं धृत्वा नीतवन्तः।

19-16 tataḥ pīlāto yīśuṃ kruśe vedhituṃ teṣāṃ hasteṣu sam-ārpayat | tatas te taṃ dhṛtvā nītavantaḥ |

19-16 Da überantwortete er ihn, daß er gekreuzigt würde. Sie nahmen aber Jesum und führten ihn ab.

१९-१७ ततः परं यीशुः क्रुशं वहन्शिरःकपालमर्थाद्यदिब्रीयभाषया गुल्गलतां वदन्ति तस्मिन्स्थान उपस्थितः।

19-17 tataḥ paraṃ yīśuḥ kruśaṃ vahan śiraḥ-kapālam arthād yad ibriya-bhāṣayā gulgaltāṃ vadanti tasmin sthāna upa-sthitaḥ |

19-17 Und er trug sein Kreuz und ging hinaus zur Stätte, die da heißt Schädelstätte, welche heißt auf hebräisch Golgatha.

१९-१८ ततस्ते मध्यस्थाने तं तस्योभयपार्श्वे द्वावपरौ क्रुशोऽविधन्।

19-18 tatas te madhya-sthāne taṃ tasyobhaya-pārśve dvāv aparau kruśe'vidhan |

19-18 Allda kreuzigten sie ihn und mit ihm zwei andere zu beiden Seiten, Jesum aber mitteninne.

१९-१९ अपरमेष यिहूदीयानां राजा नासरतीययीशुः इति विज्ञापनं लिखित्वा पीलातस्तस्य क्रुशोपरि समयोजयत्।

19-19 a-param eṣa yihūdiyānām rājā nāsaratiya-yīśuḥ iti vi-jñāpanam likhitvā pīlātas_tasya kruśopari sam-ayojayat ।

19-19 Pilatus aber schrieb eine Überschrift und setzte sie auf das Kreuz; und war geschrieben: Jesus von Nazareth, der Juden König.

१९-२० सा लिपिः इब्रीययूनानीयरोमीयभाषाभिलिखिता। यीशोः क्रुशवेधनस्थानं नगरस्य समीपं तस्माद्बहवो यिहूदीयास्तां पठितुमारभन्त।

19-20 sā lipiḥ ibriya-yūnāniya-romīya-bhāṣābhir_likhitā । yīśoḥ kruśa-vedhana-sthānam nagarasya sam-īpaṁ tasmād bahavo yihūdiyās_tām paṭhitum ārabhanta ।

19-20 Diese Überschrift lasen viele Juden; denn die Stätte war nahe bei der Stadt, da Jesus gekreuzigt ward. Und es war geschrieben in hebräischer, griechischer und lateinischer Sprache.

१९-२१ यिहूदीयानां प्रधानयाजकाः पीलातमिति न्यवेदयन्त्यिहूदीयानां राजेति वाक्यं न किंतु एष स्वं यिहूदीयानां राजानमवददित्थं लिखतु।

19-21 yihūdiyānām pradhāna-yājakāḥ pīlātam_iti ny-avedayan yihūdiyānām rājeti vākyaṁ na kiṁtu eṣa svaṁ yihūdiyānām rājānam avadad itthaṁ likhatu ।

19-21 Da sprachen die Hohenpriester der Juden zu Pilatus: Schreibe nicht: "Der Juden König", sondern daß er gesagt habe: Ich bin der Juden König.

१९-२२ ततः पीलात उत्तरं दत्तवान्यल्लेखनीयं तल्लिखितवान्।

19-22 tataḥ pīlāta uttaraṁ dattavān yal_lekhanīyaṁ tal_likhitavān ।

19-22 Pilatus antwortete: Was ich geschrieben habe, das habe ich geschrieben.

१९-२३ इत्थं सेनागणो यीशुं क्रुशे विधित्वा तस्य परिधेयवस्त्रं चतुरो भागान्कृत्वा एकैकसेना एकैकभागमगृह्णत्स्योत्तरीयवस्त्रं चागृह्णत्किंतूत्तरीयवस्त्रं सूचिसेवनं विना सर्वमूतम्।

19-23 itthaṁ senā-gaṇo yīśuṁ kruśe vidhitvā tasya paridheya-vastraṁ caturo bhāgān kṛtvā ekaika-senā ekaika-bhāgam agraḥṇat tasyottariya-vastraṁ_cāgraḥṇat kiṁ_tūttariya-vastraṁ sūci-sevanam vinā sarvam ūtam ।

19-23 Die Kriegsknechte aber, da sie Jesus gekreuzigt hatten, nahmen sie seine Kleider und machten vier Teile, einem jeglichen Kriegsknecht ein Teil, dazu auch den Rock. Der Rock aber war ungenäht, von obenan gewirkt durch und durch.

१९-२४ तस्मात्ते व्याहरनेतत्कः प्राप्स्यति तन्न खण्डयित्वा तत्र गुटिकापातं करवाम। विभजन्तेऽधरीयं मे वसनं ते परस्परं। ममोत्तरीयवस्त्रार्थं गुटिकां पातयन्ति च। इति यद्वाक्यं धर्मपुस्तके लिखितमास्ते तत्सेनागणेनेत्थं व्यवहरणात्सिद्धमभवत्।

19-24 tasmāt_te vy-āharan etat kaḥ prāpsyati? tan_na khaṇḍayitvā tatra guṭikā-pātaṁ karavāma । vi-bhajante'dhariyaṁ me vasanaṁ te paras-param । mamottariya-vastrārthaṁ guṭikāṁ pātayanti ca । iti yad_vākyaṁ dharma-pustake likhitam_āste tat senā-gaṇenetthaṁ vy-ava-haraṇāt siddham_abhavat ।

19-24 Da sprachen sie untereinander: Laßt uns den nicht zerteilen, sondern darum lösen, wes er sein soll. (Auf daß erfüllet würde die Schrift, die da sagt: "Sie haben meine Kleider unter sich geteilt und haben über meinen Rock das Los geworfen.") Solches taten die Kriegsknechte.

१९-२५ तदानीं यीशोर्माता मातुर्भगिनी च या क्लियपा भार्या मरियम्मगदलीनी मरियम्व एतास्तस्य क्रुशस्य सन्निधौ समतिष्ठन्।

19-25 tadānim yīśor_mātā mātur_bhagini ca yā kliyapā bhāryā mariyam magdalini mariyam ca etās_tasya kruśasya san-nidhau sam-atīṣṭhan ।

19-25 Es stand aber bei dem Kreuze Jesu seine Mutter und seiner Mutter Schwester, Maria, des Kleophas Weib, und Maria Magdalena.

१९-२६ ततो यीशुः स्वमातरं प्रियतमशिष्यं च समीपे दण्डायमानो विलोक्य मातरमवदत्। हे योषिदेनं तव पुत्रं पश्य। शिष्यं त्ववदत्। एनां तव मातरं पश्य।

19-26 tato yīsuḥ sva-mātaraṃ priyatama-śiṣyaṃ ca sam-ipe daṇḍāyamāno vi-lokya mātaram avadat | he yoṣid enaṃ tava putraṃ paśya | śiṣyaṃ tv_avadat | enāṃ tava mātaraṃ paśya |

19-26 Da nun Jesus seine Mutter sah und den Jünger dabeistehen, den er liebhatte, spricht er zu seiner Mutter: Weib, siehe, das ist dein Sohn!

१९-२७ ततः स शिष्यस्तद्धटिकायां तां निजगृहं नीतवान्।

19-27 tataḥ sa śiṣyas_tad-ghaṭikāyāṃ tāṃ nija-gr̥haṃ nītavān |

19-27 Darnach spricht er zu dem Jünger: Siehe, das ist deine Mutter! Und von der Stunde an nahm sie der Jünger zu sich.

१९-२८ अनन्तरं सर्वं कर्माधुना सम्पन्नमभूत्यीशुरिति ज्ञात्वा धर्मपुस्तकस्य वचनं यथा सिद्धं भवति तदर्थमकथयत्तमम पिपासा जाता।

19-28 anantaraṃ sarvaṃ karmādhunā sam-pannam_abhūt yīsur_iti jñātvā dharma-pustakasya vacanaṃ yathā siddham bhavati tad-artham akathayat mama pipāsā jātā |

19-28 Darnach, da Jesus wußte, daß schon alles vollbracht war, daß die Schrift erfüllt würde, spricht er: Mich dürstet!

१९-२९ ततस्तस्मिन्स्थाने अम्लरसेन पूर्णपात्रस्थित्या ते स्पञ्जमेकं तदम्लरसेनार्द्रीकृत्य एसोबन्ले तद्योजयित्वा तस्य मुखस्य सन्निधावस्थापयन्।

19-29 tatas_tasmin sthāne amla-rasena pūrṇa-pātra-sthityā te spañjam_ekaṃ tad-amlarasenārdri-kṛtya esobnale tad yojayitvā tasya mukhasya san-nidhāv_asthāpayan |

19-29 Da stand ein Gefäß voll Essig. Sie aber füllten einen Schwamm mit Essig und legten ihn um einen Isop und hielten es ihm dar zum Munde.

१९-३० तदा यीशुरम्लरसं गृहीत्वा सर्वं सिद्धमिति कथां कथयित्वा मस्तकं नमयन्प्राणान्पर्यत्यजत्।

19-30 tadā yīsur_amlarasaṃ gr̥hītvā sarvaṃ siddham iti kathāṃ kathayitvā mastakaṃ namayan prāṇān paryatyajat |

19-30 Da nun Jesus den Essig genommen hatte, sprach er: Es ist vollbracht! und neigte das Haupt und verschied.

१९-३१ तद्दिनमासादनदिनं तस्मात्परेऽहनि विश्रामवारो महादिनमासीत्। तस्माद्धिहूदीयाः पीलातनिकटं गत्वा तेषां पादभङ्गनस्य स्थानान्तरनयनस्य चानुमतिं प्रार्थयन्त।

19-31 tad-dinam āsādana-dinaṃ tasmāt pare'hani vi-śrāma-vāro mahā-dinam_āsīt | tasmād yihūdiyāḥ pilāta-nikaṭaṃ gatvā teṣāṃ pāda-bhañjanasya sthānāntara-nayanasya cānumatiṃ prārthayanta |

19-31 Die Juden aber, dieweil es der Rüsttag war, daß nicht die Leichname am Kreuze blieben den Sabbat über (denn desselben Sabbats Tag war groß), baten sie Pilatus, daß ihre Beine gebrochen und sie abgenommen würden.

१९-३२ अतः सेना आगत्य यीशुना सह क्रुशे हतयोः प्रथमद्वितीयचोरयोः पादानभङ्गन्।

19-32 ataḥ senā ā-gatya yīsunā saha kruśe hatayoḥ prathama-dvitiya-corayoḥ pādān abhañjan |

19-32 Da kamen die Kriegsknechte und brachen dem ersten die Beine und dem andern, der mit ihm gekreuzigt war.

१९-३३ किंतु यीशोः सन्निधिं गत्वा स मृत इति दृष्ट्वा तस्य पादौ नाभङ्गन्।

19-33 kiṃ_tu yīsoḥ san-nidhiṃ gatvā sa mr̥ta iti dṛṣṭvā tasya pādu nābhañjan |

19-33 Als sie aber zu Jesus kamen und sahen, daß er schon gestorben war, brachen sie ihm die Beine nicht;

१९-३४ पश्चादेको योद्धा शूलाघातेन तस्य कुक्षिमविधत्तक्षणान्तस्माद्रक्तं जलं च निरगच्छत्।

19-34 paścād eko yoddhā śūlā-ghātena tasya kuṣṣim avidhat tat-kṣaṇāt tasmād raktam jalam ca nir_agacchat |

19-34 sondern der Kriegsknechte einer öffnete seine Seite mit einem Speer, und alsbald ging Blut und Wasser heraus.

१९-३५ यो जनोऽस्य साक्ष्यं ददाति स स्वयं दृष्टवान्तस्येदं साक्ष्यं सत्यं तस्य कथा युष्माकं विश्वासं जनयितुं योग्या तत्स जानाति।

19-35 yo jano'sya sākṣyaṃ dadāti sa svayaṃ dṛṣṭavān tasyedaṃ sākṣyaṃ satyaṃ tasya kathā yuṣmākaṃ vi-śvāsaṃ janayitum योग्या tat sa jānāti ।

19-35 Und der das gesehen hat, der hat es bezeugt, und sein Zeugnis ist wahr; und dieser weiß, daß er die Wahrheit sagt, auf daß auch ihr glaubet.

१९-३६ तस्यैकमस्थ्यपि न भङ्ग्यते। इदं धर्मपुस्तकस्य वचनं यथा सफलं भवति तदर्थमेताः सर्वघटना अभवन्। तद्वद्यथा सफलं भवति तदर्थमेताः सर्वघटना अभवन्।

19-36 tasyaikaṃ asthy_ api na bhaṅkṣyate । idaṃ dharma-pustakasya vacanaṃ yathā sa-phalaṃ bhavati tad-arthaṃ etāḥ sarva-ghaṭanā abhavan । tad-vad yathā sa-phalaṃ bhavati tad-arthaṃ etāḥ sarva-ghaṭanā abhavan ।

19-36 Denn solches ist geschehen, daß die Schrift erfüllet würde: "Ihr sollt ihm kein Bein zerbrechen."

१९-३७ तद्वदन्यशास्त्रेऽपि लिख्यते यथा। दृष्टिपातं करिष्यन्ति तेऽविधन्यन्तु तम्प्रति।

19-37 tadvad anya-śāstre'pi likhyate yathā । dṛṣṭipātaṃ kariṣyanti te'vidhan yantu tam_prati ।

19-37 Und abermals spricht eine andere Schrift: "Sie werden sehen, in welchen sie gestochen haben."

१९-३८ अरिमथीयनगरस्य यूषफनामा शिष्य एक आसीत्किंतु यिहूदीयेभ्यो भयात्प्रकाशितो न भवति। स यीशोर्देहं नेतुं पीलातस्यानुमतिं प्रार्थयत। ततज् पीलातेनानुमते सति स गत्वा यीशोर्देहमनयत्।

19-38 arimathīya-nagarasya yūṣaph-nāmā śiṣya eka āsīt kiṃ_tu yihūdiyebhyo bhayāt prakāśito na bhavati । sa yīśor_dehaṃ netum pīlātasyānu-matiṃ prārthayata । tataJ pīlātenānu-mate sati sa gatvā yīśor_deham anayat ।

19-38 Darnach bat den Pilatus Joseph von Arimathia, der ein Jünger Jesu war, doch heimlich aus Furcht vor den Juden, daß er möchte abnehmen den Leichnam Jesu. Und Pilatus erlaubte es. Da kam er und nahm den Leichnam Jesu herab.

१९-३९ अपरं यो निकदीमो रात्रौ यीशोः समीपमगच्छत्सोऽपि गन्धरसेन मिश्रितं प्रायेण पञ्चाशत्सेटकमगुरुं गृहीत्वागच्छत्।

19-39 aparaṃ yo ni-kadīmo rātrau yīśoḥ sam-īpam agacchat so'pi gandha-rasena miśritaṃ prāyeṇa pañcāśat-seṭakama-guruṃ gṛhītvāgacchat ।

19-39 Es kam aber auch Nikodemus, der vormals in der Nacht zu Jesus gekommen war, und brachte Myrrhe und Aloe untereinander bei hundert Pfunden.

१९-४० ततस्ते यिहूदीयानां श्मशाने स्थापनरीत्यानुसारेण तत्सुगन्धिद्रव्येण सहितं तस्य देहं वस्त्रेणावेष्टयन्।

19-40 tatas_te yihūdiyānām śmaśāne sthāpana-rītyānusāreṇa tat-sugandhi-dravyeṇa sahitaṃ tasya dehaṃ vastreṇāveṣṭayan ।

19-40 Da nahmen sie den Leichnam Jesu und banden ihn in leinene Tücher mit den Spezereien, wie die Juden pflegen zu begraben.

१९-४१ अपरं च यत्र स्थाने तं क्रुशे ऽविधन्तस्य निकटस्थोद्याने यत्र किमपि मृतदेहं कदापि नास्थाप्यत तादृशमेकं नूतनं श्मशानमासीत्।

19-41 a-param ca yatra sthāne taṃ kruśe 'vidhan tasya nikāṭa-sthodyāne yatra kim_ api mṛta-dehaṃ kadāpi nāsthāpyata tādṛśam ekaṃ nūtanam śmaśānam āsīt ।

19-41 Es war aber an der Stätte, da er gekreuzigt ward, ein Garten, und im Garten ein neues Grab, in welches niemand je gelegt war.

१९-४२ यिहूदीयानामासादनदिनागमनात्ते तस्मिन्समीपस्थश्मशाने यीशुमशाययन्।

19-42 yihūdiyānām āsādana-dināgamanāt te tasmin samīpa-stha-śmaśāne yīśum aśāyayan ।

19-42 Dahin legten sie Jesum um des Rüsttages willen der Juden, dieweil das Grab nahe war.

२०-१ अनन्तरं सप्ताहस्य प्रथमदिने ऽतिप्रत्यूषे ऽन्धकारे तिष्ठति मग्दलीली मरियम्तस्य श्मशानस्य निकटं गत्वा श्मशानस्य मुखात्प्रस्तरमपसारितमपश्यत्।

20-1 an-antaram saptāhasya prathama-dine 'ti-praty-ūṣe 'ndha-kāre tiṣṭhati magdalīli mariyam tasya śmaśānasya nikaṭam gatvā śmaśānasya mukhāt pra-staram_apa-sāritam apaśyat |

20-1 Am ersten Tag der Woche kommt Maria Magdalena früh, da es noch finster war, zum Grabe und sieht, daß der Stein vom Grabe hinweg war.

२०-२ पश्चाद्धावित्वा शिमोन्पितराययीशोः प्रियतमशिष्याय चेदमकथयत्। लोकाः श्मशानात्प्रभुं नीत्वा कुत्रास्थापयन्तद्वक्तुं न शक्नोमि।

20-2 paścād dhāvitvā śimon-pitarāyayīśoḥ priyatama-śiṣyāya cedam akathayat | lokāḥ śmaśānāt pra-bhūṃ nītvā kutrāsthāpayan tad vaktuṃ na śaknōmi |

20-2 Da läuft sie und kommt zu Simon Petrus und zu dem andern Jünger, welchen Jesus liebhatte, und spricht zu ihnen: Sie haben den HERRN weggenommen aus dem Grabe, und wir wissen nicht, wo sie ihn hin gelegt haben.

२०-३ अतः पितरः सोऽन्यशिष्यश्च बहिर्भूत्वा श्मशानस्थानं गन्तुमारभेताम्।

20-3 ataḥ pitarāḥ so'nya-śiṣyaś_ca bahir_bhūtvā śmaśāna-sthānaṃ gantum ārabhetām |

20-3 Da ging Petrus und der andere Jünger hinaus zum Grabe.

२०-४ उभयोर्धावतोः सोऽन्विशष्यः पितरः पश्चात्त्यक्त्वा पूर्वं श्मशानस्थान उपस्थितवान्।

20-4 ubhayor_dhāvatoḥ so'any-śiṣyaḥ pitarāḥ paścāt tyaktvā pūrvam śmaśāna-sthāna upa-sthitavān |

20-4 Es liefen aber die zwei miteinander, und der andere Jünger lief zuvor, schneller denn Petrus, und kam am ersten zum Grabe,

२०-५ तदा प्रह्वीभूत्य स्थापितवस्त्राणि दृष्टवान्किंतु न प्राविशत्।

20-5 tadā prahvī-bhūtya sthāpita-vastrāṇi dṛṣṭavān kiṃ_tu na prāviśat |

20-5 guckt hinein und sieht die Leinen gelegt; er ging aber nicht hinein.

२०-६ अपरं शिमोन्पितर आगत्य श्मशानस्थानं प्रविश्य

20-6 a-param śimon-pitara ā-gatya śmaśāna-sthānaṃ pra-viśya

20-6 Da kam Simon Petrus ihm nach und ging hinein in das Grab und sieht die Leinen gelegt,

२०-७ स्थापितवस्त्राणि मस्तकस्य वस्त्रं च पृथक्स्थानान्तरे स्थापितं दृष्टवान्।

20-7 sthāpita-vastrāṇi mastakasya vastram ca pṛthak sthānāntare sthāpitaṃ dṛṣṭavān |

20-7 und das Schweiß Tuch, das Jesus um das Haupt gebunden war, nicht zu den Leinen gelegt, sondern beiseits, zusammengewickelt, an einen besonderen Ort.

२०-८ ततः श्मशानस्थानं पूर्वमागतो योऽन्यशिष्यः सोऽपि प्रविश्य तादृशं व्यश्वसीत्।

20-8 tataḥ śmaśāna-sthānaṃ pūrvam ā-gato yo'nya-śiṣyaḥ so'pi pra-viśya tādrśam vyaśvasit |

20-8 Da ging auch der andere Jünger hinein, der am ersten zum Grabe kam, und er sah und glaubte es.

२०-९ यतः श्मशानात्स उत्थापयितव्य एतस्य धर्मपुस्तकवचनस्य भावं ते तदा बोद्धुं नाशक्नुवन्।

20-9 yataḥ śmaśānāt sa ut-thāpayitavya etasya dharmā-pustaka-vacanasya bhāvaṃ te tadā boddhuṃ nāśaknuvan |

20-9 Denn sie wußten die Schrift noch nicht, daß er von den Toten auferstehen müßte.

२०-१० अनन्तरं तौ द्वौ शिष्यौ स्वं स्वं गृहं परावृत्त्यागच्छताम्।

20-10 an-antaram tau dvau śiṣyau svaṃ svaṃ gṛham parā-vṛtyāgacchatām |

20-10 Da gingen die Jünger wieder heim.

२०-११ ततः परं मरियम्श्मशानद्वारस्य बहिः स्थित्वा रोदितुमारभत

20-11 tataḥ param mariyam śmaśāna-dvārasya bahiḥ sthitvā roditum ārabhata

20-11 Maria aber stand vor dem Grabe und weinte draußen. Als sie nun weinte, guckte sie ins Grab

२०-१२ ततो रुदती प्रह्वीभूय श्मशानं विलोक्य यीशोः शयनस्थानस्य शिरःस्थाने पदतले च द्वयोर्दिशोर्द्वौ स्वर्गीयदूतावुपविष्टौ समपश्यत्।

20-12 tato rudatī prahvī-bhūya śmaśānaṃ vi-lokya yīśoḥ śayana-sthānasya śiraḥ-sthāne pada-tale ca dvayor-diśor-dvau svargīya-dūtāv-upa-viṣṭau sam-apaśyat |

20-12 und sieht zwei Engel in weißen Kleidern sitzen, einen zu den Häupten und eine zu den Füßen, da sie den Leichnam hin gelegt hatten.

२०-१३ तौ पृष्ठवन्तौ हे नारि कुतो रोदिषि सावदत्लोका मम प्रभुं नीत्वा कुत्रास्थापयनिति न जानामि।

20-13 tau pṛṣṭavantaḥ he nāri kuto rodiṣi? sāvadat lokā mama pra-bhuṃ nītvā kutrāsthāpayan iti na jānāmi |

20-13 Und diese sprachen zu ihr: Weib, was weinst du? Sie spricht zu ihnen: Sie haben meinen HERRN weggenommen, und ich weiß nicht, wo sie ihn hin gelegt haben.

२०-१४ इत्युक्त्वा मुखं परावृत्य यीशुं दण्डायमानमपश्यत्।

20-14 ity-uktvā mukhaṃ parā-vṛtya yīśuṃ daṇḍāyamānam apaśyat |

20-14 Und als sie das sagte, wandte sie sich zurück und sieht Jesus stehen und weiß nicht, daß es Jesus ist.

२०-१५ किंतु स यीशुरिति सा ज्ञातुं नाशक्नोत्। तदा यीशुस्तामपृच्छथे नारि कुतो रोदिषि कं वा मृगयसे ततः सा तमुद्यानसेवकं ज्ञात्वा व्याहरत्। हे महेच्छ त्वं यदीतः स्थानात्तं नीतवान्ताहिं कुत्रास्थापयस्तद्वद तत्स्थानात्तमानयामि।

20-15 kiṃ tu sa yīśur iti sā jñātum nāśaknot | tadā yīśuḥ tāṃ aprcchat he nāri kuto rodiṣi? kaṃ vā mṛgayase? tataḥ sā tam udyāna-sevakaṃ jñātvā vy-āharat | he maheccha tvaṃ yadītaḥ sthānāt taṃ nītavān tarhi kutrāsthāpayas tad vada tat-sthānāt tam ā-nayāmi |

20-15 Spricht er zu ihr: Weib, was weinst du? Wen suchest du? Sie meint es sei der Gärtner, und spricht zu ihm: Herr, hast du ihn weggetragen, so sage mir, wo hast du ihn hin gelegt, so will ich ihn holen.

२०-१६ तदा यीशुस्तामवदथे मरियम्। ततः सा परावृत्य प्रत्यवदत्। हे रब्बूनी अर्थाथे गुरो।

20-16 tadā yīśuḥ tāṃ avadat he mariyam | tataḥ sā parā-vṛtya praty-avadat | he rabbūnī arthāthe guro |

20-16 Spricht Jesus zu ihr: Maria! Da wandte sie sich um und spricht zu ihm: Rabbuni (das heißt: Meister)!

२०-१७ तदा यीशुरवदत्मां मा धर। इदानीं पितुः समीप ऊर्ध्वगमनं न करोमि किंतु यो मम युष्माकं च पिता मम युष्माकं चेश्वरस्तस्य निकट ऊर्ध्वगमनं कर्तुमुद्यतो ऽस्मि। इमां कथां त्वं गत्वा मम भ्रातृगणं ज्ञापय।

20-17 tadā yīśur-avadat māṃ mā dhara | idānīm pituḥ sam-īpae ūrdhva-gamaṇaṃ na karomi kiṃ tu yo mama yuṣmākaṃ ca pitā mama yuṣmākaṃ ceśvaras tasya ni-kaṭa ūrdhva-gamaṇaṃ kartum ud-yato 'smi | imāṃ kathāṃ tvaṃ gatvā mama bhrātr-gaṇaṃ jñāpaya |

20-17 Spricht Jesus zu ihr: Rühre mich nicht an! denn ich bin noch nicht aufgefahren zu meinem Vater. Gehe aber hin zu meinen Brüdern und sage ihnen: Ich fahre auf zu meinem Vater und zu eurem Vater, zu meinem Gott und zu eurem Gott.

२०-१८ तत मग्दलीनीमरियमन्तक्षणाद्गत्वा प्रभुस्तस्यै दर्शनं दत्त्वा कथा एता अकथयदिति वार्त्ता शिष्येभ्यो ऽकथयत्।

20-18 tatao magdalīnī-mariyam tat-kṣaṇād gatvā pra-bhus tasyai darśanaṃ dattvā kathā etā akathayat iti vārttām śiṣyebhyo 'kathayat |

20-18 Maria Magdalena kommt und verkündigt den Jüngern: Ich habe den HERRN gesehen, und solches hat er zu mir gesagt.

२०-१९ ततः परं सप्ताहस्य प्रथमदिनस्य सन्ध्यासमये शिष्या एकत्र मिलित्वा यिहूदीयेभ्यो भिया द्वाररुद्धमकुर्वन्। एतस्मिन्काले यीशुस्तेषां मध्यस्थाने तिष्ठनकथयद्युष्माकं कल्याणं भूयात्।

20-19 tataḥ paraṁ saptāhasya prathama-dinasya sandhyā-samaye śiṣyā ekatra militvā yihūdiyebhyo bhiyā dvāra-ruddham akurvan | etasmin kāle yīśus_teṣāṁ madhya-sthāne tiṣṭhan akathayat yuṣmākaṁ kalyāṇaṁ bhūyāt |

20-19 Am Abend aber desselben ersten Tages der Woche, da die Jünger versammelt und die Türen verschlossen waren aus Furcht vor den Juden, kam Jesus und trat mitten ein und spricht zu ihnen: Friede sei mit euch!

२०-२० इत्युक्त्वा निजहस्तं कुक्षिं च दर्शितवान्। ततः शिष्याः प्रभुं दृष्ट्वा हृष्टा अभवन्।

20-20 ity_uktvā nija-hastaṁ kuṁkṣiṁ ca darśitavān | tataḥ śiṣyāḥ pra-bhum dṛṣṭvā hrṣṭvā abhavan |

20-20 Und als er das gesagt hatte, zeigte er ihnen die Hände und seine Seite. Da wurden die Jünger froh, daß sie den HERRN sahen.

२०-२१ यीशुः पुनरवदद्युष्माकं कल्याणं भूयात्पिता यथा मां प्रेषयत्तथाहमपि युष्मान्प्रेषयामि।

20-21 yīśuḥ punar_avadad uiṣmākaṁ kalyāṇaṁ bhūyāt pitā yathā māṁ praīṣayat tathāham_api yuṣmān preṣayāmi |

20-21 Da sprach Jesus abermals zu ihnen: Friede sei mit euch! Gleichwie mich der Vater gesandt hat, so sende ich euch.

२०-२२ इत्युक्त्वा स तेषामुपरि दीर्घप्रश्वासं दत्त्वा कथितवान्यवित्रमात्मानं गृह्णीत।

20-22 ity_uktvā sa teṣāṁ_upari dīrgha-praśvāsaṁ dattvā kathitavān pavitram ātmānaṁ grhṇīta |

20-22 Und da er das gesagt hatte, blies er sie an und spricht zu ihnen: Nehmet hin den Heiligen Geist!

२०-२३ यूयं येषां पापानि मोचयिष्यथ ते न मोचयिष्यन्ते।

20-23 yūyaṁ yeṣāṁ pāpāni mocayiṣyatha te na mocayiṣyante |

20-23 Welchen ihr die Sünden erlasset, denen sind sie erlassen; und welchen ihr sie behaltet, denen sind sie behalten.

२०-२४ द्वादशमध्ये गणितो यमजो थोमानामा शिष्यो यीशोरागमनकाले तैः सार्धं नासीत्।

20-24 dvādaśa-madhye gaṇito yam_ajo thomā-nāmā śiṣyo yīśor_āgamana-kāle taiḥ sārddham nāsīt |

20-24 Thomas aber, der Zwölf einer, der da heißt Zwilling, war nicht bei ihnen, da Jesus kam.

२०-२५ अतो वयं प्रभुमपश्यामेति वाक्ये ऽन्यशिष्यैरुक्ते सोऽवदत्। तस्य हस्तयोर्लौहकीलकानां चिह्नं न विलोक्य तच्चिह्नमङ्गुल्या न स्पृष्ट्वा तस्य कुक्षौ हस्तं नारोप्य चाहं न विश्वसिष्यामि।

20-25 ato vayaṁ pra-bhum apaśyāmeti vākya 'nya-śiṣyair_ukte so'vadat | tasya hastayor_lauha-kīlakānāṁ cihnaṁ na vi-lokya tac-cihnam aṅgulyā na sprṣṭvā tasya kuṁkṣau hastam nāropya cāhaṁ na vi-śvasiṣyāmi |

20-25 Da sagten die andern Jünger zu ihm: Wir haben den HERRN gesehen. Er aber sprach zu ihnen: Es sei denn, daß ich in seinen Händen sehe die Nägelmale und lege meinen Finger in die Nägelmale und lege meine Hand in seine Seite, will ich's nicht glauben.

२०-२६ अपरमष्टमे ऽह्नि गते सति थिमासहितः शिष्यगण एकत्र मिलित्वा द्वारं रुद्धाभ्यन्तर आसीत्। एतर्हि यीशुस्तेषां मध्यस्थाने तिष्ठनकथयत्। युष्माकं कुशलं भूयात्।

20-26 a-param aṣṭame 'hni gate sati thiomā-sahitaḥ śiṣya-gaṇa ekatra militvā dvāraṁ ruddhvābhyantara āsīt | etarhi yīśus_teṣāṁ madhya-sthāne tiṣṭhan akathayat | yuṣmākaṁ kuśalaṁ bhūyāt |

20-26 Und über acht Tage waren abermals seine Jünger drinnen und Thomas mit ihnen. Kommt Jesus, da die Türen verschlossen waren, und tritt mitten ein und spricht: Friede sei mit euch!

२०-२७ पश्चात्थोमै कथितवान्। त्वम्कुक्षावर्षय नाविश्वस्य विश्वसिहि।

20-27 paścāt thomai kathitavān | tvam kuksāv_arpaya nāviśvasya vi-śvasihi |

20-27 Darnach spricht er zu Thomas: Reiche deinen Finger her und siehe meine Hände, und reiche dein Hand her und lege sie in meine Seite, und sei nicht ungläubig, sondern gläubig!

२०-२८ तदा थोमा अवदत्। हे मम प्रभो हे मदीश्वर।

20-28 tadā thomā avadat | he mama pra-bho he mad-īśvara |

20-28 Thomas antwortete und sprach zu ihm: Mein HERR und mein Gott!

२०-२९ यीशुरकथयत्। हे थोमा मां निरीक्ष्य विश्वसिषि ये न दृष्ट्वा विश्वसन्ति त एव धन्याः।

20-29 yīśur_akathayat | he thomā māṃ nir-ikṣya vi-śvasiṣi ye na dr̥ṣṭvā vi-śvasanti ta eva dhanyāḥ |

20-29 Spricht Jesus zu ihm: Dieweil du mich gesehen hast, Thomas, glaubest du. Selig sind, die nicht sehen und doch glauben!

२०-३० एतदन्यानि पुस्तकेऽस्मिन्लिखितानि बहून्याश्चर्यकर्माणि यीशुः शिष्याणां पुरस्तादकरोत्।

20-30 etad_anyaṇi pustake'smin a-likhitāni bahūny_āścarya-karmāṇi yīśuḥ śiṣyāṇāṃ purastād akarot |

20-30 Auch viele andere Zeichen tat Jesus vor seinen Jüngern, die nicht geschrieben sind in diesem Buch.

२०-३१ किंतु यीशुरीश्वरस्याभिषिक्तः सुत एवेति यथा यूयं विश्वसिथ विश्वस्य च तस्य नाम्ना परमायुः प्राप्नुथ तदर्थमेतानि सर्वाण्यलिख्यन्त।

20-31 kiṃ_tu yīśur_īśvarasyābhiṣiktaḥ suta eveti yathā yūyaṃ vi-śvasitha vi-śvasya ca tasya nāmnā paramāyuh prāpnutha tad-artham etāni sarvāṇy_alikhyanta |

20-31 Diese aber sind geschrieben, daß ihr glaubet, Jesus sei Christus, der Sohn Gottes, und daß ihr durch den Glauben das Leben habet in seinem Namen.

२१-१ ततः परं तिविरियाजलधेस्तटे यीशुः पुनरपि शिष्येभ्यो दर्शनं दत्तवान्दर्शनस्याख्यानमिदम्।

21-1 tataḥ paraṃ tiviriyā-jaladhes_tate yīśuḥ punar_api śiṣyebhyo darśanaṃ dattavān darśanasyākhyānam_idam |

21-1 Darnach offenbarte sich Jesus abermals den Jüngern an den Meer bei Tiberias. Er offenbarte sich aber also:

२१-२ शिमोन्पितरः यमजथोमा गालीलियाकान्नानगरनिवासी निथनेलिसवदेः पुत्रावन्यौ द्वौ शिष्यौ चैतेष्वेकत्र मिलितेषु शिमोन्पितरो ऽकथयत्। मत्स्यान्धर्तुं यामि।

21-2 śimon-pitaraḥ yamaja-thomā gālīliya-kānnā-nagara-nivāsī nithanel sivadeḥ putrāv_anyau dvau śiṣyau caiteṣv_ekatra militeṣu śimon-pitaro 'kathayat | matsyān dhartuṃ yāmi |

21-2 Es waren beieinander Simon Petrus und Thomas, der da heißt Zwillling, und Nathanael von Kana in Galiläa und die Söhne des Zebedäus und andere zwei seiner Jünger.

२१-३ ततस्ते व्याहरन्तर्हि वयमपि त्वया सार्धं यामः तदा ते बहिर्गताः सन्तः क्षिप्रं नावमारोहन्किंतु तस्यां रजन्यामेकमपि न प्राप्नुवन्।

21-3 tatas_te vy-āharan tarhi vayam_api tvayā sārdham yāmaḥ tadā te bahir-gatāḥ santaḥ kṣipraṃ nāvam ārohan kiṃ_tu tasyāṃ rajanyām ekam_api na prāpnuvan |

21-3 Spricht Simon Petrus zu ihnen: Ich will hin fischen gehen. Sie sprechen zu ihm: So wollen wir mit dir gehen. Sie gingen hinaus und traten in das Schiff alsobald; und in derselben Nacht fingen sie nichts.

२१-४ पर्भाते सति यीशुस्तटे स्थितवान्। किंतु स यीशुरिति शिष्या ज्ञातुं नाशक्नुवन्।

21-4 par-bhāte sati yīśus_tate sthitavān | kiṃ_tu sa yīśur_iti śiṣyā jñātuṃ nāśaknuvan |

21-4 Da aber jetzt Morgen war, stand Jesus am Ufer; aber die Jünger wußten nicht, daß es Jesus war.

२१-५ तदा यीशुरपृच्छत्। हे वत्सा युष्माकं सन्निधौ किञ्चित्वाप्यद्रव्यमास्ते

21-5 tadā yīśur_apṛcchat | he vatsā yuṣmākaṃ san-ni-dhau kiṃ_cit svāfyā-dravyam āste?

21-5 Spricht Jesus zu ihnen: Kinder, habt ihr nichts zu essen? Sie antworteten ihm: Nein.

२१-६ ते ऽवदन्किमपि नास्ति। तदा सोऽवदत्। नौकाया दक्षिणपार्श्वे जालं निक्षिपत ततो लप्स्यध्वे।

तस्मात्तैर्निक्षिप्ते जाले मत्स्या एतावन्तो ऽपतन्येन ते जालमकृष्य नोत्तोलयितुं शक्ताः।

21-6 te 'vadan kiṃ_ api nāsti | tadā so'vadat | naukāyā dakṣiṇa-pārśve jālaṃ ni-kṣipata tato lapsyadhve | tasmāt tair_ni-kṣipte jāle matsyā etāvanto 'patan yena te jālam_a-kṛṣya nottolayituṃ śaktāḥ |

21-6 Er aber sprach zu ihnen: Werfet das Netz zur Rechten des Schiffs, so werdet ihr finden. Da warfen sie, und konnten's nicht mehr ziehen vor der Menge der Fische.

२१-७ तस्माच्चीशोः प्रियतमशिष्यः पितरायाकथयतेष प्रभुर्भवेत्। एष प्रभुरिति वाचं श्रुत्वैव

शिमोन्नतताहेतोर्मत्स्यधारिण उत्तरीयवस्त्रं परिधाय हृदं प्रत्युदलम्फयत्।

21-7 tasmād yīśoḥ priyatama-śiṣyaḥ pitarāyākathayat eṣa pra-bhur_bhvet | eṣa pra-bhur_iti vācam śrutvaiva śimon nagnatā-hetor_matsya-dhāriṇa uttariya-vastraṃ pari-dhāya hradam praty-ud-alamphayat |

21-7 Da spricht der Jünger, welchen Jesus liebhatte, zu Petrus: Es ist der HERR! Da Simon Petrus hörte, daß es der HERR war, gürtete er das Hemd um sich (denn er war nackt) und warf sich ins Meer.

२१-८ अपरे शिष्या मत्स्यैः सार्धं जालमाकर्षन्तः क्षुद्रनौकां वाहयित्वा कूलमानयन्ते कूलादतिदूरे

नासन्दिशतगस्तेभ्यो दूर आसनित्यनुमीयते।

21-8 a-pare śiṣyā matsyaiḥ sārđham jālam ā-karṣantaḥ kṣudra-naukāṃ vāhayitvā kūlam_ānayan te kūlād ati-dūre nāsan dvi-śata-gastebhyo dūra āsan ity_anu-miyate |

21-8 Die andern Jünger aber kamen auf dem Schiff (denn sie waren nicht ferne vom Lande, sondern bei zweihundert Ellen) und zogen das Netz mit den Fischen.

२१-९ तीरं प्राप्तैस्तैस्तत्र प्रज्वलिताग्निस्तदुपरि मत्स्याः पूपाश्च दृष्टाः।

21-9 tīraṃ prāptais_tais_tatra prajvalitāgnis_tad-upari matsyāḥ pūpāś_ca dṛṣṭāḥ |

21-9 Als sie nun austraten auf das Land, sahen sie Kohlen gelegt und Fische darauf und Brot.

२१-१० ततो यीशुरकथयद्यान्मत्स्यानधरत तेषां कतिपयानानयत।

21-10 tato yīśur_akathayad yān matsyān adharata teṣāṃ katipayān ānayata |

21-10 Spricht Jesus zu ihnen: Bringt her von den Fischen, die ihr jetzt gefangen habt!

२१-११ अतः शिमोन्पितरः परावृत्य गत्वा बृहद्भिस्त्रिपञ्चाशदधिकशतमत्स्यैः परिपूर्णं

तज्जालमाकृष्योदतोलयत्किञ्चेत्तावद्भिर्मत्स्यैरपि जालं नाच्छिद्यत।

21-11 ataḥ śimon-pitaraḥ parā-vṛtya gatvā bṛhadbhis_tri-pañcāśad-adhika-śata-matsyaiḥ pari-pūrṇam taj-jālam ā-kṛṣyod-atolayat kiṃ_tv_etāv_adbhir_matsyair_ api jālam nācchidyata |

21-11 Simon Petrus stieg hinein und zog das Netz auf das Land voll großer Fische, hundert und dreiundfünfzig. Und wiewohl ihrer so viel waren, zerriß das Netz nicht.

२१-१२ अनन्तरं यीशुस्तानवादीत्ययमागत्य भुङ्गम्। तदा स एव प्रभुरिति ज्ञातत्वात्त्वं कः इति प्रष्टुं शिष्याणां

कस्यापि प्रगल्भता नाभवत्।

21-12 an-antaram yīśus_tān avādīt yūyam_ā-gatya bhuṅgdhvam | tadā sa eva pra-bhur_iti jñātatvāt tvam kaḥ? iti praṣṭuṃ śiṣyāṇām kasyāpi pra-galbhata nābhavat |

21-12 Spricht Jesus zu ihnen: Kommt und haltet das Mahl! Niemand aber unter den Jüngern wagte, ihn zu fragen: Wer bist du? denn sie wußten, daß es der HERR war.

२१-१३ ततो यीशुरागत्य पूषान्मत्स्यांश्च गृहीत्वा तेभ्यः पर्यवेषयत्।

21-13 tato yīsur_ā-gatya pūpān matsyāṃśca gṛhītvā tebhyaḥ pary_aveṣayat ।

21-13 Da kommt Jesus und nimmt das Brot und gibt es ihnen, desgleichen auch die Fische.

२१-१४ इत्थं श्मशानादुत्थानात्परं यीशुः शिष्येभ्यस्तृतीयवारं दर्शनं दत्तवान्।

21-14 itthaṃ śmaśānād_ut-thānāt paraṃ yīśuḥ śiṣyebhyas_ṛṭiya-vāraṃ darśanaṃ dattavān ।

21-14 Das ist nun das drittemal, daß Jesus offenbart war seinen Jüngern, nachdem er von den Toten auferstanden war.

२१-१५ भोजने समाप्ते सति यीशुः शिमोन्पितरं पृष्टवान्। हे यूनसः पुत्र शिमोन्त्वं किमेतेभ्यो ऽधिकं मयि प्रीयसे ततः स उतितवान्सत्यं प्रभो त्वयि प्रीयऽहं तद्भवान्जानाति।

21-15 bhojane sam_āpte sati yīśuḥ śimon-pitaraṃ pṛṣṭavān । he yūnasaḥ putra śimon tvaṃ kim etebhyo 'dhikaṃ mayi priyase? tataḥ sa utitavān satyaṃ pra-bho tvayi priyae'haṃ tad bhavān jānāti ।

21-15 Da sie nun das Mahl gehalten hatten, spricht Jesus zu Simon Petrus: Simon Jona, hast du mich lieber, denn mich diese haben? Er spricht zu ihm: Ja, HERR, du weißt, daß ich dich lieb habe. Spricht er zu ihm: Weide meine Lämmer!

२१-१६ तदा यीशुरकथयत्तर्हि मम मेषशावकगणं पालय। ततः स द्वितीयवारं पृष्टवान्। हे यूनसः पुत्र शिमोन्त्वं किं मयि प्रीयसे ततः स उक्तवान्सत्यं प्रभो त्वयि प्रीयेऽहं तद्भवान्जानाति।

21-16 tadā yīsur_akathayat tarhi mama meṣa-śāvaka-gaṇaṃ pālaya । tataḥ sa dvitiya-vāraṃ pṛṣṭavān । he yūnasaḥ putra śimon tvaṃ kiṃ mayi priyase? tataḥ sa uktavān satyaṃ pra-bho tvayi priye'haṃ tad bhavān jānāti ।

21-16 Spricht er wider zum andernmal zu ihm: Simon Jona, hast du mich lieb? Er spricht zu ihm: Ja, HERR, du weißt, daß ich dich lieb habe. Spricht Jesus zu ihm: Weide meine Schafe!

२१-१७ तदा यीशुरकथयत्। तर्हि मम मेषगणं पालय। पश्चात्स तृतीयवारं पृष्टवान्। हे यूनसः पुत्र शिमोन्त्वं किं मयि प्रीयसे एतद्वाक्यं तृतीयवारं पृष्टवान्तस्मात्पितरो दुःखितो भूत्वा ऽकथयथे प्रभो भवतः किमप्यगोचरं नास्ति त्वय्यहं प्रीये तद्भवान्जानाति। ततो यीशुरवदत्तर्हि मम मेषगणं पालय।

21-17 tadā yīsar_akathayat । tarhi mama meṣa-gaṇaṃ pālaya । paścāt sa ṛṭiya-vāraṃ pṛṣṭavān । he yūnasaḥ putra śimon tvaṃ kiṃ mayi priyase? etad-vākyaṃ ṛṭiya-vāraṃ pṛṣṭavān tasmāt pitaro duḥ-khito bhūtvā 'kathayat he pra-bho bhavataḥ kim_apy_agocaraṃ nāsti tvayy_ahaṃ priye tad bhavān jānāti । tato yīsur_avadat tarhi mama meṣa-gaṇaṃ pālaya ।

21-17 Spricht er zum drittenmal zu ihm: Simon Jona, hast du mich lieb? Petrus ward traurig, daß er zum drittenmal zu ihm sagte: Hast du mich lieb? und sprach zu ihm: HERR, du weißt alle Dinge, du weißt, daß ich dich lieb habe. Spricht Jesus zu ihm: Weide meine Schafe!

२१-१८ अहं तुभ्यं यथार्थं कथयामि यौवनकाले स्वयं बद्धकटिर्यत्रेच्छा तत्र यातवान्किंत्वितः परं वृद्धे वयसि हस्तं विस्तारयिष्यसि। अन्यजनस्त्वां बद्धा यत्र गन्तुं तवेच्छा न भवति त्वां धृत्वा तत्र नेष्यति।

21-18 ahaṃ tubhyaṃ yathārthaṃ kathayāmi yauvana-kāle svayaṃ baddha-kaṭir_yatrecchā tatra yātavān kiṃ_tv_itaḥ paraṃ vṛddhe vayasi hastaṃ vi-stārayiṣyasi । anya-janas_tvām baddhvā yatra gantuṃ tavecchā na bhavati tvām dhṛtvā tatra neṣyati ।

21-18 Wahrlich, wahrlich ich sage dir: Da du jünger warst, gürtetest du dich selbst und wandeltest, wohin du wolltest; wenn du aber alt wirst, wirst du deine Hände ausstrecken, und ein anderer wird dich gürteln und führen, wohin du nicht willst.

२१-१९ पहलतः कीदृशेन मरणेन स ईश्वरस्य महिमानं प्रकाशयिष्यति तद्बोधयितुं स इति वाक्यं प्रोक्तवान्। इत्यिक्ते सति स तमवोचत्तमम पश्चादागच्छ।

21-19 pahalataḥ kīdṛśena maraṇena sa īśvarasya mahimānaṃ pra-kāśayiṣyati tad bodhayituṃ sa iti vākyaṃ proktavān । ity_ikte sati sa tam_avocat mama paścād ā-gaccha ।

21-19 Das sagte er aber, zu deuten, mit welchem Tode er Gott preisen würde. Und da er das gesagt, spricht er zu ihm: Folge mir nach!

२१-२० यो जनो रात्रिकाले यीशोर्वक्षोऽवलम्ब्य हे प्रभो को भवन्तं परकरेषु समर्पयिष्यतीति वाक्यं पृष्टवान्तं यीशोः
प्रियतमशिष्यं पश्चादागच्छन्तं पितरो मुखं परावर्त्य विलोक्य

21-20 yo jano rātri-kāle yīśor_vakṣo'va-lambya he pra-bho ko bhavantam para-kareṣu sam-
arpayīṣyatīti vākyaṃ pṛṣṭavān taṃ yīśoḥ priyatama-śiṣyaṃ paścād ā-gacchantam pitaro
mukham parā-vartya vi-lokya

21-20 Petrus aber wandte sich um und sah den Jünger folgen, welchen Jesus liebhatte, der
auch an seiner Brust beim Abendessen gelegen war und gesagt hatte: HERR, wer ist's, der
dich verrät?

२१-२१ यीशुं पृष्टवान्। हे प्रभो एतस्य मानवस्य कीदृशी गतिर्भविष्यति

21-21 yīśuṃ pṛṣṭavān | he pra-bho etasya mānavasya kīdṛśī gatir_bhaviṣyati?

21-21 Da Petrus diesen sah, spricht er zu Jesus: HERR, was soll aber dieser?

२१-२२ स प्रत्यवदत्तम पुनरागमनपर्यन्तं यदि तं स्थापयितुमिच्छामि तत्र तव किं

21-22 sa praty_avadat mama punar_āgamana-paryantam yadi taṃ sthāpayitum icchāmi tatra
tava kiṃ?

21-22 Jesus spricht zu ihm: So ich will, daß er bleibe, bis ich komme, was geht es dich an?
Folge du mir nach!

२१-२३ त्वं मम पश्चादागच्छ। तस्मात्स शिष्यो न मरिष्यतीति भ्रातृगणमध्ये किंवदन्ती जाता किंतु स न
मरिष्यतीति वाक्यं यीशुर्नावदत्केवलं मम पुनरागमनपर्यन्तं यदि तं स्थापयितुमिच्छामि तत्र तव किं इति
वाक्यमुक्तवान्।

21-23 tvam mama paścād ā-gaccha | tasmāt sa śiṣyo na mariṣyatīti bhrāṭṛ-gaṇa-madhye kiṃ-
vadanti jātā kiṃ_tu sa na mariṣyatīti vākyaṃ yīśur_nāvadat kevalam mama punar_āgamana-
paryantam yadi taṃ sthāpayitum icchāmi tatra tava kiṃ? iti vākyaṃ uktavān |

21-23 Da ging eine Rede aus unter den Brüdern: Dieser Jünger stirbt nicht. Und Jesus sprach
nicht zu ihm: "Er stirbt nicht", sondern: "So ich will, daß er bleibe, bis ich komme, was geht es
dich an?"

२१-२४ यो जनो एतानि सर्वाणि लिखितवानत्र साक्ष्यं च दत्तवान्स एव स शिष्यः। तस्य साक्ष्यं प्रमाणमिति वयं
जानीमः।

21-24 yo jano etāni sarvāṇi likhitavān atra sākṣyaṃ ca dattavān sa eva sa śiṣyaḥ | tasya
sākṣyaṃ pramāṇam_iti vayaṃ jānīmaḥ |

21-24 Dies ist der Jünger, der von diesen Dingen zeugt und dies geschrieben hat; und wir
wissen, daß sein Zeugnis wahrhaftig ist.

२१-२५ यीशुरेतेभ्यो ऽपराण्यपि बहूनि कर्माणि कृतवान्तानि सर्वाणि यद्येकैकं कृत्वा लिख्यन्ते तर्हि ग्रन्था
एतावन्तो भवन्ति तेषां धारणे पृथिव्यां स्थानं न भवति। इति ॥

21-25 yīśur_etebhyo 'parāṇy_āpi bahūni karmāṇi kṛtavān tāni sarvāṇi yady_ekaikaṃ kṛtvā
likhyante tarhi granthā etāvanto bhavanti teṣāṃ dhāraṇe pṛthivyāṃ sthānam na bhavati | iti ||

21-25 Es sind auch viele andere Dinge, die Jesus getan hat; so sie aber sollten eins nach dem
andern geschrieben werden, achte ich, die Welt würde die Bücher nicht fassen, die zu
schreiben wären.

<http://www.sanskritweb.de>